

ЕЛИЗАБЕТ ЛОУЕЛ

НЕВИННА КАТО ГРЯХ

Част 3 от „Сейнт Килда“

Превод от английски: Пепа Стоилова, 2010

chitanka.info

1.

Африка

Краят на март

Облечен в мръсна камуфлажна униформа, с ботуши, и обилно намазан с отблъскващ противните насекоми препарат, Ранд Маккрий се спотайваше зад снопите рядка растителност на прикритието си. Камерата му имаше мощен обектив и улавяше всяка дупка сред сплъстената, утъпкана трева. Въпреки че слънцето едва се бе показало над хоризонта, той се потеше. Не обръщаше особено внимание на това. В Демократична република Камгерия, независимо дали се намираха на тропическия бряг или във вътрешността на страната, мъжете се потяха. Това беше техният начин да се чувстват живи.

Ранд наблюдаваше бунтовниците — или борците за свобода — зависи през чия политическа гледна точка ги възприемаш. Те бяха замрели в очакване до тежки камиони, паркирани на южната страна на ужасен пращен път, който минаваше за магистрала в тази част на Африка.

До него братът му близък направи рязко движение и ритна автомата, захвърлен между двамата.

— Стой мирно — тихо нареди Ранд. — Самолетът ще дойде всеки момент.

— Нещо ме ухапа — измърмори Рийд.

— Успя ли да заснемеш всичко?

— Да.

— Тогава от какво се оплакваш?

— Чувствам се като храст.

Ранд се усмихна.

— И точно на такъв приличаш.

— Как изобщо ме убеди да се замеся в това?

— Аз? Ти беше този, който ме увещаваеше, че в живота ни едва ли ще има друга възможност да запечатаме на лента най-опасните и тайнствени търговци на оръжие, които...

— Да, да — прекъсна го Рийд. — Не ми напомняй.

— Не го споменавам повече от два пъти на ден.

— Напротив. Вече два пъти, откакто...

— *Тихо!*

Рийд млъкна и чу далечното боботене на приближаващ самолет. Вдигна мощния си бинокъл и го насочи към прашното небе по посока на шума.

— Хванах го — съобщи на брат си. — Пристига точно в три и лети доста ниско. Имам предвид, необичайно ниско. — Той подсвирна през зъби. — Този пилот е или луд, или много пиян. Крилата буквално подрязват клоните на дърветата.

— Това е един от проблемите на всеки самолет, извършващ непланиран полет. — Ранд се съсредоточи върху лишения от всякакви отличителни знаци и светлини „Ил-4“, чийто силует все по-ясно се очертаваше сред прахта. — Наблюдавай околността. Не бихме искали да даваме обяснения какво търсим тук.

— Никой няма да ни пита — отвърна Рийд. — Просто ще ни застрелят.

— Както казах...

— Идва право към нас — прекъсна го другият развълнувано. — Хвана ли го?

— Дааа. Внимавай слънцето да не освети обектива.

— Ще съдерем задника на Сибиреца.

Ранд се изсмя. Хубавото на това да имаш брат близък беше... че досущ прилича на теб. Говориш си с него, защото искаш. Макар съвсем да не е необходимо. Той винаги прави това, което би направил ти на негово място.

Без да се замисли.

Самолетът се появи изведнъж. Никакви инициали. Никакви номера. Никакви отличителни знаци.

Изненада, изненада.

Ранд мълчаливо се зае за работа.

2.

Камгерия

Рано сутринта

Мъжът, известен единствено с прозвището Сибиреца, седеше зад втория пилот и наблюдаваше оскъдната растителност от двете страни на самолета. В последния възможен момент украинският пилот повдигна носа на „Ил“-а и стовари металната птица върху твърдия пращен път със звук, наподобяващ блъскане на бейзболна бата по ламаринена кутия.

Перките се завъртяха тежко и със скърцане направиха няколко пълни оборота. Машината се разтресе и заора рохката пръст. Около гумите и колесника се вдигна червеникава прах, която бързо попи в разляната върху крилото смазка. Под блясъка на първите слънчеви лъчи петната заприличаха на малки кървави локви.

Товарните камиони чакаха. Както и тежковъоръжените мъже. Дори не трепнаха, когато самолетът мина само на няколко сантиметра от главите им.

Облени в пот, ругаещи на два езика, пилотът и помощникът му се мъчеха да се справят с управлението. Успяха да задържат машината по средата на тесния път. Сините им работни гащеризони бяха пропити от пот. Самолетът беше претоварен и трудно управляем — все едно над главата ти е надвиснала смъртна присъда.

Потенето на Сибиреца се дължеше на жегата, която проникваше в кабината. В сравнение с онова, което ги очакваше занапред, тежкото кацане беше като хайвер върху препечена филийка.

Почти наполовина от пращния път спирачките и перките най-сетне успяха да преодолеят инерцията. На стотина метра от края му самолетът се разтресе, издрънча, извърна се леко настрани и спря тромаво. Пилотът изви колесника и пое назад към мястото, където ги очакваха мъжете.

— Не — каза Сибиреца.

Мъжът не възрази. Може и да беше първокласен професионалист, но знаеше кой е собственик на машината.

— Не изключвай двигателите, но остани в тази позиция — нареди Сибиреца на руски и разкопча колана, който едва обгръщаше едрото му тяло. — Трябва да накараме тези копелета да дойдат при нас.

Той се изправи и се наведе напред, за да огледа хората и камионите, застанали на почти половин километър от тях.

— Смяташ, че е капан? — нервно попита пилотът.

— Целият живот е капан.

С тези думи скочи на земята и започна да разглежда камионите с бинокъл. След кратко колебание шофьорите бяха тръгнали към самолета, вдигайки около себе си облаци прах. Повечето от тях караха отстрани на „пистата“ и само един бе избрал да се движи по нея.

Това би могло да бъде невинна грешка.

Но можеше и да е преднамерено. Смъртоносно.

Сибиреца извади радиостанция от горния джоб на дрехата си и изкрещя на английски в микрофона:

— Накарай тоя идиот да разчисти пътя, в противен случай си тръгваме.

— О, веднага! — отвърна нечий напевен глас.

— Без арогантности, иначе ще ти изтръгна сърцето и ще го захвърля на тези диваци.

Радиостанцията изпука леко, докато мъжът от другия край на линията изключи микрофона, за да предаде разпореждането на шефа си.

— Стой в кабината — заповяда Сибиреца на пилота. — Дръпни спирачките и остави перките включени.

— Ами ако някой от бунтовниците стреля по тях?

— Не си ли чувал? Глупостта е криминално престъпление.

Извърна се към товарния салон и започна да нарежда на български. Българинът, който отговаряше за стоката, се зае да разтваря двойната врата точно зад пилотската кабина.

Сибиреца измъкна изпод пътническата седалка произведена в Израел карабина и се насочи към товарното помещение. Застана пред широкия му отвор в момента, в който първият камион спускаше товарната си платформа на нивото на самолета.

Двама мършави, голи до кръста тъмнокожи мъже в мръсни камуфлажни униформи седяха отзад. Изпод тях се издуваха платнени торби, пълни със стока. Единият от охранителите небрежно стискаше в ръка „Калашников“. Другият бе праметнал през рамо снайпер руско производство.

Сибиреца превключи на нужната честота, вдигна радиостанцията до устата си и заговори с командира на бунтовниците на френски:

— Измитам се след дващсет минути. Ако искате да си получите стоката, действайте бързо.

Втори камион спря до първия. Неколцина черни работници скочиха на земята и започнаха да товарят. Бързо отнесоха тежките платнени торби в самолета.

Сибиреца правеше всичко възможно африканците да виждат карабината му добре. Мъжете вдигаха към него празните си ръце, за да го уверят, че не са въоръжени, после понасяха отново торби и ги хвърляха вътре. Когато първият камион беше изпразнен, той скрита натрупаните чанти, установи, че са пълни, и се отмести встрани. Работниците вдигнаха пет от дващсетте дървени сандъка, подредени в задната част на товарното помещение, и ги замъкнаха в камиона.

За три минути той беше разтоварен, натоварен отново и поел обратно.

Сибиреца наблюдаваше как се отдалечава и мястото му заема следващият. Двама охранители в къси панталони заеха позиции около новия товар, докато работниците повториха действията си.

С цигара в ръка, без да откъсва поглед от ставащото около него, той крачеше напред-назад около товарното помещение. Слънцето грееше високо над хоризонта. Горещината на Екваториална Африка се вдигаше от земята като невидима покривка. Еднакво потни, белите източноевропейци и чернокожите африканци си разменяха стоката в мълчаливо разбирателство. Никой от тях не беше новак в тази работа.

След като четвъртият камион беше разтоварен, българинът направи знак на работниците да спрат и с помощта на нож проби дупка в тежката платнена торба, която носеше един от тях. През процепа измъкна черен камък и го подаде на шефа си да го разгледа.

— Как мислиш, това колтан^[1] ли е? — попита Сибиреца на български — един от шестте езика, на които разговаряше свободно.

Мъжът сви рамене.

— Ти ми кажи.

— Колтан е. — Сибиреца угаси цигарата си върху пода на товарното отделение и се приближи до вратата. — Едва ли са толкова глупави, че да се осмелят да ме измамят.

Още по-малко пък руснаците, стоящи зад гърба му.

Без да се брой Джо Фокет, който контролираше по-голямата част от продажбата на оръжие в Северна Америка.

Както легалният, така и нелегалният свят си имаше своите променливи договорки, предателства, временни примирия и брутални войни.

Прашен пикап „Тойота“, оборудван с тежка картечница, трмаво изкачи възвишението и спря до товарните камиони. Приятен на вид тъмнокож офицер в измачкана светлокафява униформа скочи от кабината и приближи платформата.

— Как мина пътуването? — обърна се той на френски към Сибиреца.

— В Уганда не гледат сериозно на фалшивите ти сертификати за купувачите на калашниците.

Младият мъж се засмя.

— Защото министърът на отбраната на Уганда ми ги достави, без да раздели печалбата с шефовете си.

— Така си и мислех. Колко ти даде?

— Петдесет хиляди щатски долара.

— Сигурно се е чувствал доста виновен. Облажил се е едва с двайсет и пет хиляди. Ще си го приспадне от таксите за превоза на следващата пратка.

Офицерът повдигна рамене.

— Къде са реактивните противотанкови гранатомети?

Сибиреца посочи с пръст задната част на товарното отделение.

— Ще ги получиш едва след като видя диамантите.

Мъжът пхна ръка в джоба на панталона си и измъкна кожена торбичка. Подаде я на другия, който прецени тежестта ѝ върху дланта си, после я развърза и изсипа съдържанието. Лъчите на слънцето осветиха двайсетина едри кръгли камъка. В горещината те напомнях ледени кубчета и проблясваха обещаващо.

— Изглеждат добре — отбеляза Сибиреца.

— Съвършени са — отвърна офицерът, качи се пъргаво в самолета и се отправи към петте дървени сандъка. — Моят южноафриканец твърди, че от всеки от тях биха могли да се получат по няколко два-три каратови обработени диаманта.

Сибиреца извади от панталона си ювелирна лупа и започна да разглежда камъните.

— Може и да е така, но липсата на документация не работи в моя полза. Дори проклетите белгийци вече изискват писмени доказателства, че камъните не са придобити по криминален начин. Никой не иска диаманти, изцапани с кръв.

— Няма нищо по-лесно от това да я измиеш от тях. Похарчих допълнително две хиляди лири, за да ти уредя документите.

Сибиреца се усмихна едва забележимо.

— Производителите на електроника в Прага ще останат много доволни.

— Значи чехите ти доставят оръжието — отбеляза офицерът. — Това е добре. Тяхната продукция е много по-хубава от молдовския боклук, който ни достави миналия път.

— „АК-47“ не се произвежда навсякъде с еднакво качество — процеди Сибиреца. — Затова и цената е различна.

— Покажи ми пусковото съоръжение за гранати.

— Вземи едно.

Офицерът избра произволно един от сандъците.

Сибиреца кимна на българина, който преряза придържащите върви. Залитайки от тежестта, занесе товара до изхода, постави го на земята и отстрани капака. Много бързо сандъкът разкри тайната си.

Вътре имаше шест ръчни гранати. После придърпа по-малкия сандък и го отвори. Там лежаха дванайсет бойни глави.

Чернокожият офицер взе една и започна да я разглежда. След това вдигна ръчна граната, приближи се до вратата и показа оръжието на хората си. Подвикна им нещо на племенен диалект. Единственото, което Сибиреца успя да разбере, беше „Ухуру“, което беше местното наименование на част от Камгерия.

Петдесетина мъже нададоха одобрителен възглас. Охранителят с „Калашников“ вдигна автомата във въздуха и започна да стреля безразборно.

Сибиреца се приближи и застана до военния. Огледа разнородната армия и се усмихна. От собствените си шпиони, внедрени в нея, както и от отговорни военни, знаеше, че бунтовниците са се добрали до един от най-богатите източници на петрол по западното крайбрежие на Африка. Ако те излязат победители във войната, щяха да последват дълги и жестоки борби между племената им.

И щяха да донесат на Сибиреца, който бе доставял оръжие за победителите, огромни отстъпки при закупуването на петрол.

Той мислено прехвърли страниците на счетоводните си книжа и започна да обмисля финалните щрихи към плана си да премине от нелегална продажба на оръжие към напълно законна търговия с петрол от далеч по-безопасната Америка. Сега, когато бунтовниците бяха получили поредната пратка оръжие от съветската епоха, Демократична република Камгерия щеше да има нужда от по-съвременно оборудване. И Сибиреца щеше да им го достави.

Щеше да натрупа милиони, милиони долари печалба, плюс стабилни връзки с високопоставени хора от сегашния режим. А те щяха да му осигурят нещо, което не би могъл да си купи с пари — влиятелно място в международната търговия с петрол.

Кръвта не полепваше по петрола.

Някакъв проблясък привлече погледа му. Идваше откъм скалист хълм, разположен на около стотина метра от пътя.

Бързо се вмъкна в тъмното товарно помещение. Възможно беше бунтовниците да се опитваха да се измъкнат с оръжието, рудата и диамантите. Или пък властите бяха разкрили, че бе въоръжавал и двете страни в тази незначителна война.

Под прикритието на сянката на самолета Сибиреца вдигна бинокъла и огледа мястото, откъдето бе дошла светлината.

Както всичко друго, отдалечено от тропическия бряг, хълмът бе покрит с храсталаци и прах. Забеляза нещо подобно на прикритие на снайперист и дори му се стори, че вижда човек в него. Но не беше сигурен дали видението не се дължи на собствената му параноя, подхранвана от постоянно движещите се сенки. Бинокълът беше молдовско производство.

Нетърпеливо се обърна към охранителя, стискащ в ръка снайпер. Шепнешком и не без помощта на жестовете нареди:

— Дай ми го.

Мъжът се поколеба, докато офицерът не подвикна някаква заповед. И неохотно подаде оръжието.

Все още в прикритието на самолета, Сибиреца подпря карабината на един сандък и огледа склоновете на хълма през оптичния мерник. Той разкри гледката до най-малката подробност.

Бяха двама мъже. Бели. Лицата им бяха скрити — на единия от фотоапарат с много чувствителен обектив, а на другия от бинокъл.

След малко онзи с апарата се сниши, за да се прикрие. Рядката растителност позволи на Сибиреца да забележи, че презарежда. Значи беше обикновен, а не цифров.

В самолета се разнесоха ругатни на руски. Без съмнение снимащият разполагаше поне с една лента, върху която беше запечатано как разтоварват камионите, как чернокожият офицер оглежда оръжията, размяната на диаманти и колтан и как бунтовниците размахват карабините, доставени в нарушение на споразумението между Африканската общност и Обединените нации. Всичко щеше да бъде изнесено пред целия цивилизован свят. И ако снимките бяха публикувани, случилото се щеше да влезе във водещите заглавия на пресата.

А това щеше да го съсипе. Щеше да изживее живота си в ада на либийската „свобода“.

Впери поглед във визъора на снайпера.

— Оръжието точно ли е?

Офицерът преведе въпроса.

Охранителят се усмихна широко, кимна и отговори.

— Настроил го е за повече от триста метра — каза военният.

— Отлично.

Промени целта си, за да компенсира неудобството, че стреля нагоре. Щеше да рани единия. Другият щеше да се опита да спаси приятеля си.

Тогава и двамата щяха да бъдат негови.

Бавно нагласи пръста си върху спусъка.

Набелязаният леко се раздвижи. За един безкраен момент стрелецът и мишената му останаха загледани един в друг.

Миг преди последната хлабавина на спусъка да бъде обрана, мъжът се хвърли върху човека с камерата и го отблъсна встрани. Екна

изстрел. Ято птици се вдигна в небето.

От светлокафявата риза на мъжа се вдигна прах и върху нея бързо се появи кърваво петно.

Когато Сибиреца презареждаше оръжието си, то заскърца от попадналия в него пясък. В пейзажа беше настъпила промяна. Докато вдигне очи към хълма, двамата мъже бяха изчезнали. Ругаейки, той стреля няколко пъти във въздуха. После изскочи от товарното отделение на пътя, посочи с пръст към хълма и извика:

— Шпиони! Убийте ги!

Офицерът изкрещя нещо на армията си. Когато бунтовниците се обърнаха към възвишението, двамата мъже изоставиха прикритието си и започнаха да се катерят по хребета. Изтрещяха няколко изстрела, но те бяха прекалено далече, за да ги уцелят.

Сибиреца вдигна снайпера, подпря го на рамо и стреля без всякаква надежда за резултат. Оръжието му не беше достатъчно добро, за да улучи движеща се мишена. И той го захвърли с отвращение върху поставения наблизо сандък.

Докато всички наблюдаваха, раненият се свлече на земята.

Най-после!

Докато Сибиреца успее да вдигне снайпера и да се прицели отново, онзи с фотоапарата се наведе над другаря си, прехвърли го през рамо и изчезна от другата страна на хълма.

— Силен е — заяви Сибиреца изненадан. — Изключително силен.

Всичко това беше съвсем неочаквано за него.

Той махна с ръка към въоръжените мъже.

— Тичайте след тях, дявол да ви вземе!

Офицерът преведе думите му и бунтовниците се втурнаха към възвишението. Преди да успеят да изминат и половината път, откъм хълма се разнесе ревът на мотор. Миг по-късно около отдалечаващия се джип се вдигна облак прах.

Сибиреца се обърна към военния, който сви рамене и заяви:

— Малко по-надолу има кръстопът, който води в три посоки. Нашата армия контролира две от тях.

Неприятно чувство сви стомаха на Сибиреца. До този момент бе проявявал изключителна бдителност в опасните си дела. Никой не бе успявал да улови лицето му на лента.

— Пригответи се за излитане — подвижна към пилотската кабина.
Грохотът на моторите се усили.

— Хванете тези мъже — нареди на чернокожия офицер. — Ако ми донесете лентата, ще ви доставя няколко артилерийски снаряда и хеликоптер. Ясен ли съм?

Младият мъж се усмихна. Ако Сибиреца бе готов да плати милион сега, със сигурност щеше да даде и много повече.

— Ще се сдобия с лентата. Тогава ще преговаряме.

Вратите на самолета са затръшнаха и машината се понесе по пътя, обгръщайки бунтовниците в облаци прах.

[1] ценна руда, от която се извличат елементите ниобий и тантал, широко използвани в електрониката. — Б.пр. ↑

3.

*Пет години по-късно
Близо до Финикс, Аризона
Краят на март, 8,30 ч.*

Кайла Шоу излезе от малката кирпичена къща и сложи последните си спомени в багажника на своя „Форд Експлорър“. Всъщност нещата не бяха много. Няколко снимки, спечелената от баба ѝ юзда, някои от трофеите на майка ѝ, извоювани в състезанията с бъчви, любимата ловна пушка на баща ѝ. Незначителни предмети, натоварени с толкова много емоции. След работа щеше да се върне и да събере дрехите си.

В действителност можеше да използва жилището още цял месец, но ѝ се струваше тягостно да се чувства по-скоро като наемател, отколкото като собственик.

Докато търсеше място за малка, все още неопъната в рамка картина, тя си спомни вълнението, което бе изпитала, когато я беше открила на една гаражна разпродажба. Беше точно след смъртта на родителите ѝ, когато преживяваше трансформацията си от обичано дете към пораснало сираче. Нещо в изобразената морава пред зелена гора ѝ бе нашепнало за времето и самотата и ѝ бе дало някаква мъглява надежда за приближаващия изгрев, който би могъл да се окаже по-скоро илюзорен, отколкото реален. Щом бе обърнала платното и бе прочела названието му: „Може би зора“, веднага бе разбрала, че ще го купи.

Докосна името на автора, изписано в долния ляв ъгъл: Р. Маккрий. Художникът ѝ бе помогнал да преживее много тежки моменти. Оттогава бе търсила други негови или нейни творби, но не бе успяла да се добере до нищо.

Тя се облегна върху хладната ламарина на вратата и огледа от колата десетината акра земя, обграждащи ранчото Драй Вели. То бе било за нея дом през целия ѝ живот. Поради климата на Аризона кирпичените стени имаха цвят на кал. Слънцето бе променило

оттенъка на дървената ограда от коралов до сив. Вятърната помпа все още осигуряваше вода за дома и обора, но той изглеждаше самотен и търпелив като мелница до изоставен водоем. Десет акра спомени.

Заедно с хладния утринен бриз я обгърна чувство на тъга. Надяваше се новите собственици на Драй Вели да го обичат така, както го бяха обичали тя и родителите ѝ. Надяваше се, но не беше уверена. Бе продала ранчото на човек, когото никога не бе виждала и за когото бе чувала единствено от адвокатите му.

— Промяна, промяна, промяна — каза, отмятайки кичур тъмна коса от лицето си. — Здравей, сбогом и здрасти на новото начало. И сбогуване, винаги сбогуване.

Въпреки обзелото я съжаление, Кайла знаеше, че е постъпила правилно, като бе продала малкото стопанство. Договорът за наем на общинските пасища беше изтекъл преди много време. А без тях дори и една крава на десетте акра земя в Драй Вели щеше да умре от глад. Ранчото представляваше неголямо пустинно място, разположено в най-отдалечения край на Финикс. Къщата беше занемарена също като земята и поддръжката ѝ изискваше много средства. А данъците непрекъснато се увеличаваха, защото се изчисляваха върху потенциала на имота, а не върху реалните приходи от него.

Сбогом, ранчо.

Добре дошла на кариерата на частен банкер.

Жалко, че работата ѝ не я удовлетворяваше. Всеки опит да се измъкне обаче бе срещал любезен, но твърд отказ.

Това беше достатъчно да покаже на момичето, че трябва да поеме по този път.

Аз не съм момиче. Вече съм възрастен човек. Много хора не харесват работата си, но го преглъщат и продължават напред.

— Представи си, че утре ще отидеш на друг континент — каза си тя. — Всичко ще бъде ново и ще очаква да го откриеш.

Мисълта за далечния хоризонт не ѝ даваше мира. Работата ѝ в банката беше отговорна, понякога дори увлекателна, но не задоволяваше копнежа ѝ за пътешествия.

Е, добре, недей да мислиш за нови континенти и за годините, през които не откъсваше поглед от глобуса. Сега си голяма, с големи отговорности.

Порасни.

Кайла се настани зад волана, увери се, че купчината документи на съседната седалка няма да се изсипят на пода, и се наслади на тлъстия чек, прикрепен към една от папките. Като частен банкер през ръцете ѝ бяха минавали чекове с много по-големи суми, но нито един от тях не беше неин. Пари на клиентите ѝ. Ако изобщо мислеше за тях, то беше просто като за цифри, които трябва да бъдат прехвърлени от едно място на друго.

А този беше за 246 407 долара.

Точно.

Съвсем несъзнателно погледна към овехтялата раница, хвърлена до предната седалка.

Бих могла да отида, където си поискам.

Докато парите свършат. После няма да имам нищо.

Порасни.

Сумата не беше малка, но пазарът на недвижими имоти във Финикс щеше да я погълне, без дори да се оригне.

Отмести поглед от раницата и включи двигателя. Надяваше се следващата ѝ сделка за ново жилище да бъде лека и чиста като тази, която вече бе сключила. По съвет на един брокер бе предложила ранчото в подходящ момент.

И го бе продала на добра цена.

Адвокатът на купувача бе придвижил прехвърлянето на сумата и собствеността като истински професионалист. Тя бе получила парите, бе платила разноските и наема за следващия месец и се бе отправила към дома, за да си събере багажа.

Днес разполагаше със собствени средства, които да вложи като депозит в Американската югозападна банка. Те не бяха решение на проблемите ѝ, но ѝ осигуряваха известна финансова независимост, каквато досега не бе имала.

Може би тя щеше да ѝ помогне да се справи с Елена Бъртън — най-взискателната клиентка в цялата история на частното банкиране.

4.

Финикс, Аризона

Четвъртък, 8,40 ч.

Андре Бъртън се помести, при което скъпото кожено кресло изскърца. В офиса имаше само няколко стола, пригодени да издържат огромното туловище на мъжа, висок над 190 сантиметра и тежащ близо 120 килограма, повечето от които мускули. Големият сателитен телефон, който държеше до ухото си, изглеждаше крехък в ръката му.

От декодера се носеше напевна португалска реч с подчертан бразилски акцент. Въпреки красотата на езика, лицето му почервения от смисъла на думите, които чу. В целия свят имаше само няколко души, които биха могли да му се обадят по работа, и Джо Фокет беше един от тях.

Поне засега.

— Естествено, нетърпелив си да... — опита да се намеси Бъртън.

Фокет продължаваше да говори:

— ... повече от четвърт милион американски долара трябва да се изперат, за да се плати за оръжието. Парите идват от Франция, Лихтенщайн и Дубай. Разчитах на теб...

— Никога не съм те подвеждал — прекъсна го Андре. — Успокой се, приятелю. Всичко е наред. — *Като изключим това, задник такъв, че половината от тези пари са мои.*

Залогът беше голям, но Бъртън нямаше да бъде там, където се намираше в момента, ако беше страхлив.

— Не е наред — настоя Фокет. — Нето е наел „Сейнт Килда“.

— Какво? Но аз мислех, че Нето е на наша страна.

— Беше, докато не разбра кой е подкрепил революцията преди пет години.

Бъртън сви рамене. Съюзниците бяха хора, които все още не си успял да праметнеш, а мирът влияеше лошо върху бизнеса.

— Предполагам, това е причината да откаже да продължи договора за петрола с нас.

Джо не си направи труда да потвърди очевидното.

— Съвсем скоро цената на петрола ще скочи. Искаме да продаваме полученото от находищата в Камгерия на ново ниво. Затова решихме да избързаме с революцията. Твоите хора разполагат ли с оръжията, които ни трябва?

— Веднага щом видят парите, ще си получатите стоката. Няма нищо по-лесно от това да се набавят оръжия. Единственият проблем са превозът и доставката. — Това беше по неговата част. Беше напил слабото място на търговията с оръжие и бе купил самолети, пилоти и скъпи товарни машини, каквито друг не би могъл да си позволи.

— Каквото и да правиш, недей да използваш старите връзки за пране на пари — нареди Фокет. — „Сейнт Килда“ сигурно вече наблюдава Лю Док и може всеки момент да го хване.

— Той е мъртъв.

Фокет се разсмя.

— Значи вече си разбрал колко е прибирал.

Бъртън отвърна само:

— Разработих друг канал. Истински наивник.

— Разполагаш само с един ден да превърнеш своя наивник в професионалист. Оръжието трябва да се достави незабавно.

— Какво? Но ти ми даде четири седмици да...

— Оплачи се на Нето — сряза го Джо. — Това копеле ни докара „Сейнт Килда“. Аз трябва бързо да задвижа парите и да доставя навреме оръжието на противниците му.

— Кога ще ми преведеш цялата сума? — осведоми се Бъртън.

— Веднага щом си откриеш сметка. Всички участници се съгласиха да приключат с вноските в срок от четиридесет и осем часа.

— В събота? — Андре се намръщи. — Не мога да гарантирам, че през почивните дни...

— Не ме товари с проблемите си — прекъсна оплакванията му Фокет. — Откакто бе избран за президент, моят спонсор стана изключително нетърпелив. Побързай да си откриеш сметка.

— Може би Бразилия има нужда от нов президент. Това би могло да се уреди, нали?

— Не достатъчно скоро. Ако оръжията не пристигнат навреме, за да бъде свалена новата Република Камгерия на Нето, ще изгубя работата си. А ти, мой сибирски приятелю, си направо мъртъв.

5.

Манхатън

Четвъртък, 12,15 ч.

Бившият посланик Джеймс Б. Стийл влезе в конферентната зала на петдесет и седмия етаж в сградата на телевизия Ю Би Ес, сякаш беше неин собственик. Беше закъснял с петнайсет минути, но не се извини. За тази среща носеше много повече информация от останалите петима, които бе накарал да чакат.

— Добър ден — обърна се към всички и в същото време сякаш към никого.

Насочи електрическата инвалидна количка към конферентната маса от розово дърво. Огромен кожен фотьойл препречваше пътя му.

— Опа! Добре, веднага ще го махна — бързо се отзова Тед Мартин.

Програмният продуцент бе бил основният му контакт през последните два месеца на проучване и договаряне. Докато Мартин отместваше със скърцане стола, Стийл се придвижи напред. Мястото му беше точно срещу това на най-важния мъж в стаята — Хауърд Просър, изпълнителния продуцент на *Светът в един час*.

Поздрави Просър и кимна към най-известното лице около масата — Brent Томас. Тъй като беше най-привлекателният сред военните кореспонденти, той лесно печелеше телевизионната аудитория към темите си. Стийл можеше да му предложи още хора. Вярно, не бяха красиви като Томас, който беше един от най-активните репортери в ефира. И най-амбициозният. В интерес на плановите му беше и това, че бе точно толкова умен, колкото и добър оператор.

— Деб Каръл е основният ни разследващ — обяви Мартин, махайки с ръка към жена, която не се бе появявала на нито една от предишните им срещи. — Ще бъде натоварена с отговорността да проверява достоверността на всички материали, преди да бъдат излъчени в ефир.

Стийл кимна.

— С нетърпение очаквам въпросите ви.

Усмивката ѝ подсказваше, че дълбоко се съмнява в думите му.

— Стенли Карсън е нашият корпоративен съветник — съобщи Просър. — Той настоя да присъства на съвещанието.

Веждите на Стийл, почти черни въпреки посребрената му коса, се повдигнаха саркастично.

— Губите си времето, мистър Карсън. Истината е най-сигурната защита срещу клеветата и злословието.

— Предпочитаме да предотвратяваме съдебните дела, вместо после да отстояваме правотата си в тях.

— „Сейнт Килда кънсалтинг“ не изпитват неприязън към конфликтите, били те законни или незаконни — любезно възрази Стийл. — Мистър Томас може да е красавец, но не е от глупавите. Разполага с документирани доказателства за насоките, които много предпазливо му дадохме, и не се съмнявам, че мис Каръл ще се увери в това.

— Изминах хиляди километри с най-ужасните самолети, които някога са кацали на земята — заяви Томас и в обработения му глас прозвучаха едновременно съжаление и ентузиазъм. — И то само за да проследя предишните водачи на бунтовниците, към които ме насочихте. Направих няколко страхотни записа и още по-впечатляващи интервюта. Там се виждат лицата на хора, замесени в трафика на оръжие. Точно затова мистър Просър смята да ни даде цял час за излъчването на материала.

Просър изкриви лице в гримаса.

— Окончателното решение беше да не се излъчват отделни епизоди, били те кратки или по-дълги. Липсват основни подробности, в това число и разговор с нашия човек — мистър Бъртън.

Стийл леко поклати глава.

— Когато разберем със сигурност местонахождението му, ще ви уведомим, така че Томас и операторският му екип да могат да се изправят срещу него. Но не разчитайте, че Андре Бъртън ще ви даде интервю. Не е в стила му.

Просър се засмя.

— Няма проблем. За нашата аудитория мълчанието е израз на признание.

— Я почакайте малко — намеси се Карсън. — Преди да допусна в ефира обвинение срещу човек, който е известен, заможен бизнесмен и американски дипломат, както твърди Томас, са ми необходими доказателства.

Стийл вече знаеше за дипломатическия имунитет на Бъртън, но нямаше представа, че това е известно и на останалите. Извърна поглед към Томас.

— Чудесна работа — каза той. — Ако някога решите да напуснете телевизията, потърсете ме в „Сейнт Килда“.

— Всъщност „Сейнт Килда“ е точно това, за което искахме да поговорим днес — припряно се намеси Просър. — Ние сме малко... хм... обезпокоени относно някои аспекти на вашата организация...

— Или по-точно как ужасната ви международна репутация би могла да ни се отрази негативно — отсече Карсън. — Съществуват няколко доклада, разпространени из европейската преса, че „Сейнт Килда“ представлява част на армия, която винаги е в услуга на онези, които предлагат най-много пари. Нашата телевизия не може да си позволи сътрудничество с корумпирани хора. Категорично. Решението идва от шейсет и първия етаж.

Стийл изгледа разследващата журналистка, която в този момент разглеждаше лакираните си нокти с особен интерес.

— Значи сте чели *Фигаро* — каза ѝ на френски.

Изненадана, тя постави отбранително ръце върху папката пред себе си.

— Предполагам, дори сте донесли статията — превключи на английски той.

След момент на колебание жената разтвори книгата и отвърна:

— Става въпрос за един от най-престижните европейски вестници, а не за някакъв парцал.

— Подайте ми изрезката — нареди Стийл. — Всички ще се уверят, че целта е единствено да се дискредитира „Сейнт Килда“.

Тя извади лист хартия и го протегна към Просър. Той го погледна и каза:

— Не говоря френски.

— Същността е във втората половина — поясни Стийл, вземайки статията от ръката му. — Използвайки известни печатни похвати, този

жълт вестникар е успял да вмъкне в написаното цяла тирада. Ако желаете, можете да ме поправяте в превода, мис Каръл.

Тя измъкна другото копие от папката и се зачете в него, докато мъжът превеждаше.

„Базираната в Америка изнудваческа охранителна организация «Сейнт Килда», известна с това, че насилствено събира такси от частни клиенти по цял свят, разширява дейността си в Централна Африка, алармират добре осведомени източници. Съобщава се, че групата, работеща официално в областта на издирването и сигурността, поддържа съмнителни връзки с няколко френски търговски фирми и кръгове на френско влияние в Африка. В тях имат участие различни държави от двете страни на екватора. Не е известно дали усилията на «Сейнт Килда» са одобрени и спонсорирани от американски интереси, или дори от самото правителство, но няколко международни наблюдатели са наточени с разследване на дейността им.“

Стийл погледна към журналистката и зачака.

— Преводът беше коректен — съобщи тя, леко изненадана.

— Тази статия не ми беше представена така — заяви Карсън. — Вестникът може и да е авторитетен, но публикацията е клюкарска, а не разследваща.

Каръл отново се загледа в ноктите си.

— Кореспондентът е много уважаван журналист — продължи Стийл, — въпреки че това определение има различен смисъл на различните места. Той разполага с надеждни източници в областта на френската политика и сигурност, поради което материалите му са винаги изключително интересни. В този смисъл няма никаква основателна причина да напише тази статия, защото в нея няма нищо провокативно. Просто хвърля кал.

Просър се намръщи.

Мартин започна да се успокоява.

Каръл реши, че следващия път трябва да лакира ноктите си в кървавочервено.

— Атаката срещу „Сейнт Килда“ най-вероятно идва от една от най-големите енергийни компании във Франция. Тя търси петролни кладенци из цяла Африка. В миналото е заплащала проучванията си с оръжия, амуниции, самолети и дори мечове, с какъвто преди много години е била отсечена ръката на Джон Нето...

— Я чакайте малко — прекъсна го Брент Томас. — Значи вие твърдите, че някаква си френска петролна компания дърпа конците — продава оръжие за нефт с едната си ръка, а с другата разхвърля слухове и клевети на известни и влиятелни журналисти?

— Да.

— Това или е лудост, или е най-откачената новина, която съм чувал някога.

— Да кажем, че е и двете.

Карсън се наведе напред.

— Единственото, което ме интересува, е Андре Бъртън. Той е човекът, попаднал в центъра на вниманието на Ю Би Ес. Ще ни даде под съд, ако не му хареса онова, което ще изнесем за него.

— Бъртън е гръбнакът на тази нефтена компания — заяви Стийл. — Ако вие сте международна корпорация, разполагаща с няколко милиарда, и се намирате в преки връзки с управляващите, нямаше да продавате открито оръжия на бунтовниците в замяна на обещания да получите неограничени количества петрол веднага щом дойдат на власт.

Карсън започна да си води бележки.

— Андре Бъртън осигурява сделките на петролната компания — продължи Стийл. — През цялото време е несменяемият посредник. Бунтовническите групировки ще източат огромни количества природен газ от тръбопроводите и ще му го продадат срещу пушки. Там той купува самолети и пилоти. В момента се е превърнал в брокер от международна величина, който, в случай че Нето бъде премахнат, ще контролира милионите барели, които Камгерия е в състояние да добива, и ще ги продава на французите срещу дългогодишна лихва от милиарди долари.

Всички застинаха на местата си.

— Милиарди? — попита Просър.

— Да, сумите, които остават след плащането на рушветите и комисионните. Точно поради тази причина някои доста влиятелни хора в Париж са толкова нещастни. Те не желаят „Сейнт Килда“ да се намесва в революцията, защото това би засегнало интересите им.

— Сигурно бихте могли да докажете това — скептично подхвърли Карсън.

— Съвсем не, господин съветник — отвърна Стийл. — Затова ви съветвам да не включвате нищо от тези факти в програмата си. Подобни обвинения се появяват само в официалните пресконференции и по-късно, но много по-късно — в историческите книги. Но тогава вече нямат значение.

— За мен обаче имат — заяви Карсън.

— И защо? Твърдението ви има за цел да докаже, че Андре Бъртън е — или е бил — международен трафикант на оръжие, или „търговец на смърт“, както го нарече мистър Томас. Репортерът ви вече положи основата на историята. Сега аз ви предлагам концепция за цяло едно предаване.

Стийл се пресегна към чанта, закачена зад инвалидния му стол, и измъкна обемиста папка от кафяв картон. Плъзна я по излъсканата до блясък повърхност на масата. Книжката спряха точно пред Просър.

Изпълнителният продуцент се поколеба, но все пак я разгърна. Вътре имаше компютърни разпечатки на цветни снимки. Коментарите бяха същите като на фотографиите във вестника. На едната беше запечатан едър кавказец в бяло наметало, застанал пред вратата на товарното помещение на самолет, кацнал някъде сред прашна, гола пустош. Той се бе смръщил право срещу обектива.

— Бъртън? — осведоми се Просър.

— Да — отвърна Стийл.

— Деб, само ти си виждала негова снимка. Той ли е? — Протегна листа към следователката, която на свой ред измъкна нещо от друга папка.

— Възможно е — отвърна тя. — Тази не е толкова ясна като другата, с която разполагаме ние.

— Добре, снимката на „Сейнт Килда“ е правена от скривалище близо до прашен терен, където тогава се водеше гражданската война между Кралска република Ухуру, която днес се нарича Нова демокрация на Камгерия. Всъщност оттогава са изминали пет години.

— Ясно, нашата е доста стара — намеси се Мартин. — Вярно е, че не можем да бъдем сигурни, че на нея е Бъртън. По-вероятно е да е истинска, отколкото подправена. Един мой приятел от Лангли разполага с негова снимка. Твърди, че е правена преди пет години, но не успя да ми я изпрати. Възможно е да става въпрос за тази.

Стийл беше наясно с това.

Просър вече разглеждаше другите разпечатки. Всяка една от тях разказваше някаква история — предаването на контрабандни стоки и разтоварването на чували, очевидно пълни с оръжие.

И неочаквано се натъкна на снимка на Бъртън с дълъг снайпер в ръка, съсредоточил поглед в мерника.

— Майко мила! — каза шокиран. — Той като че ли е взел на мушка фотографа.

— Точно така — кимна Стийл. — Забележете все пак, че пръстът му не е на спусъка.

— Въпреки това се радвам, че срещу него не съм застанал аз — на един дъх изрече другият. — Ако успеем да докажем достоверността на тези кадри, от тях би могъл да стане безценен фотомонтаж.

— Просто погледнете последната снимка.

Просър побърза да го направи. Всички около масата, с изключение на Стийл, наскачаха да надзърнат през рамото му.

— Стрелял е няколко секунди по-късно — съобщи Стийл. — Загинал е прекрасен млад мъж.

— По дяволите! — процеди през зъби Просър.

— Фалшифицирането на снимка не е никакъв проблем — отбеляза Карсън. — Спомнете си архива на Централното статистическо бюро.

Стийл се разсмя високо.

— Онова беше зле направен фалшификат. Нито една детективска компания не би се хванала, още по-малко пък уважаващ себе си разследващ журналист.

— Работата е там, че... — понечи да възрази Карсън.

— Да, фотографските изображения биха могли да се обработят, особено днес, в ерата на новите технологии — прекъсна го другият. — Тези, които ви показвам днес, са извадени на компютър. Оригиналите са в личния ми сейф.

— Тогава да поговорим за негативите — предложи Просър. — За разлика от копията, които лесно могат да бъдат манипулирани, тях е трудно да подправиш.

— Ако вашата телевизия се съгласи с условията ми — подхвана Стийл с лекотата на дипломат, какъвто някога наистина бе бил, — ще ви предоставя и негативите. Освен това ще се погрижа да се сдобияте и с интервю с репортера.

— Но вие ни казахте, че е бил убит! — възкликна Просър.

— Казах само, че един човек е бил убит. Този с фотоапарата е все още жив.

Мартин се засмя.

— Добре, кога ще получим материалите?

Стийл погледна мобилния си телефон. Никакви съобщения. *Дявол да те вземе, Фароу, толкова ли е трудно да изпълниш простичката молба да ми звъниш от време на време?*

— През следващите четиридесет и осем часа. Но преди това трябва да приемете условията ми.

— Никой не се бърка в работата ми — уведоми го Мартин.

— И аз не бих го правил — твърдо отвърна Стийл. — Но когато се стигне дотам да снимате някого от служителите на „Сейнт Килда“, трябва да прикривате лицето му и в определени случаи да променят гласа му. И това не подлежи на обсъждане.

Просър отново изкриви лице в гримаса.

— Но...

— Никакви уговорки — настоя другият. — Мартин беше наясно с това от самото начало. И преди да решите да прецакате мен или някого от екипа ми, помнете едно: „Сейнт Килда“ може да бъде както добър приятел, така и опасен враг.

Опонентът му изглеждаше раздразнен, но не възрази.

— Вие какво печелите от това?

— Журналистите рядко се интересуват от мотивацията на източниците ни — равно отговори Стийл. — Доносници и така нататък. Единственото, което се изисква от професионалната ви етика, е да приемате информацията ми за достоверна. Това е.

— Ще я проверяваме. — Просър погледна Каръл. — Можете да бъдете сигурен в това.

Другият се усмихна.

— Не се съмнявам.

Просър забарабани с пръсти по масата и потъна в размисъл.

— Това, с което разполагаме в момента, е запис с продължителност десетина минути, може би дори по-малко. Необходимо ни е повече — каза накрая.

— Съратниците на Бъртън започнаха да се изнервят — заяви Стийл. — Възможностите все повече намаляват. Или се съгласявате, или се отказвате. И никакви срещи оттук нататък.

— Добре. Ако получим актуална снимка на Бъртън, направена тук, в Щатите — припряно се намеси Мартин, — материалът ще стане доста по-интересен. В противен случай хората няма да повярват, че филантропът Бъртън някога е бил убиец и трафикант на оръжие.

Стийл въздъхна и се предаде.

— Семейството му организира голямо парти в къщата на Плежър Вели в събота. Нещо като пленер, на който художници ще участват в конкурс. Върши ли ви работа?

— Ако Бъртън лично присъства на пикника, става — отвърна Мартин. — Освен това ни трябва някаква идея как успява да заобиколи банковите закони. Сумите, за които споменахте, не биха могли да се завъртят легално, без да се стигне до съдебно дело.

Бледите очи на Стийл се присвиха. Ако Кайла Шоу се разприказваше, за да спаси собствената си кожа, щеше да предаде шефа си...

— Ще направим каквото можем.

Мартин погледна към Просър.

— Приемаме сделката — съобщи Просър.

— Чудесно! — каза Мартин.

6.

Плежър Вели, Аризона

Петък, 10,31 ч.

Кайла Шоу караше бързо към имението на Елена и Андре Бъртън, построено в тоскански стил. Простиращият се на пет акра терен около Кастило дел Сиело бе разчистен от заобикалящите го голи скалисти възвишения преди около две години. Сега постройката белееше сред мека тучна трева и скъпа зеленина. Стъкло, керамични плочки и мед блестяха между колоните от вносен италиански мрамор.

Подозираше, че под тях имаше златиста аризонска хоросанова замазка.

Според банковите документи семейство Бъртън бе заплатило за земята повече от пет милиона долара. Други десет бяха вложени в строителството на дома, къщата за гости, квартирите на персонала, басейните, градините и масивната врата в подножието на хълма. До един от басейните имаха и хеликоптерна площадка, а малкият вертолет стоеше наблизо в очакване на поредната прищявка на богатите.

Не всички хора, които обслужваха нуждите им, бяха наети директно. Състоянието на семейство Бъртън възлизаше на 125 милиона долара, депозирани в Американската югозападна банка, което им позволяваше да се радват на персонал на изключително високо ниво. Кайла плащаше разходите им, въртеше големи суми от една сметка в друга, покриваше кредити и дефицити, грижеше се за разносните по къщата, наречена Кастило дел Сиело.

С други думи, беше момиче за всичко. Не така си беше представляла банковото дело, особено в частния сектор, но това ѝ носеше приходи.

Докато чакаше портиерът да излезе от будката си, за да ѝ отвори, тя се загледа в игривите пръски на фонтана, поставен недалеч от алеята. Четирите бани с размерите на казарми, множеството екзотични фонтани и трите плувни басейна надуваха годишната сметка за вода на имението до космически цифри, подобни на тази, написана върху

тлъстия чек в чантата ѝ. Като човек, израсъл в пустинята, подобно разхищение я караше да се чувства неловко, но детето в нея се възхищаваше от играта на слънчевите лъчи по искрящите капки и на аромата на влага, носещ се из въздуха.

Дори и да бе наситена с мирис на хлор.

През отворения прозорец погледна към будката на портиера, където млад мъж бе застанал прав и търпеливо слушаше нещо в слушалката на телефона, притисната към ухото му. Джими Хам работеше за семейство Бъртън едва от два месеца. Беше приказлив младеж, бивш бейзболист от незначителен отбор, който оглеждаше краката ѝ при всяка възможност.

Запита се дали би си позволил подобна фриволност, ако знаеше, че именно тя изплаща чековете със заплатите на персонала, които Елена подписваше всеки месец.

— Мисис Б. каза, че можете да продължите, но побързайте — каза той, докато се приближаваше усмихнат. — Да не би да сте закъснели? Никога не ви се е случвало.

Кайла погледна часовника на таблото.

— Не.

— Нещо е изнервена — обясни Хам и се облегна на колата. — Старият се върна.

— Мистър Бъртън?

— Прибра се късно вечерта във вторник. Поне ми се стори, че точно той седи на задната седалка на лимузината. — Приведе се към нея и прошепна: — Никога не съм го виждал на дневна светлина. Да не би да е вампир?

Младата жена изви очи към тавана.

— Той е известен бизнесмен, който много пътува.

— Така ли? И какъв му е бизнесът? Наркотици?

— Наркотици? — Тя се засмя и поклати глава. — Поукроти въображението си, Джими. Мистър Бъртън търгува с петрол и други природни продукти. И отвори вратата, преди наистина да съм закъсняла.

Хам неохотно се отдръпна от колата. Провря се през прозореца на будката и натисна копчето, задействащо механизма.

Кайла настъпи газта и пое нататък, едновременно развеселена и раздражена от настойчивия интерес, който Джими проявяваше към

нея и работодателите си. Тя би могла да подмине сладките му усмивки, но Бъртън плащаха доста висока цена, за да съхранят физическото пространство и финансовото си състояние. Богатите семейства винаги бяха мишена както за благотворителни организации и политически партии, така и за обикновени крадци и групи за отвличания. Те държаха света далеч от себе си с помощта на високи огради, охранителни камери и огромен персонал от прислужници, адвокати и банкери.

На тяхно място тя би правила същото. Още повече, когато имаха три деца, които трябваше да опазят от дебнещите ги хищници.

Прехвърляйки наум последните детайли от предстоящото на следващия ден артистично празненство, Кайла спря колата на широкия паркинг. Изключи двигателя и автоматично грабна коженото куфарче и ръчната си чанта. Поколеба се, пъкна дебелия плик в куфарчето и се насочи към задния вход, където се намираше офиса на Елена. Пътюм махна с ръка на шофьора бразилец Антонио, който старателно миеше огромен „Хамър“. Над пътеката, на височината на човешки ръст, цъфтяха лилии. Всичко тънеше в зелено и миришеше на зелено.

Зеленото на парите.

— Тук долу — подвикна Елена.

Без да нарушава ритъма на ходене, Кайла пое по посока на гласа. Очевидно Елена беше на терасата между големия басейн с почти олимпийски размери и малкия за децата.

— Закъсна — каза Елена, — но ти оставих нещо за хапване.

— Часовникът ми е с няколко минути назад — весело отвърна Кайла. — Освен това можеш да обвиниш и младия си портиер, който се опитва да ме очарова и да ми замае главата всеки път, когато мина покрай него.

— Естествено, че ще се опитва. — Елена ѝ отправи ослепителната си усмивка на международна кралица на красотата, каквато наистина бе станала веднъж. — Ти си привлекателна млада жена, която печели много добре, а той е бивш спортист, на когото не му харесва да работи за прехраната си.

Хладната пресметливост в думите ѝ разкриваше истинската ѝ същност. Беше изключително красива жена, чиято фигура само се бе усъвършенствала след раждането на трите деца. Проницателна, със собствено мнение за нещата, изключително амбициозна и толкова

арогантна, колкото би могла да си позволи да бъде красавица с няколко милиона долара в банковата си сметка.

Пред себе си Кайла признаваше, че никога не би харесала Елена, нито би ѝ се доверила, но в същото време беше очарована от нея.

Освен това безспорно беше невероятна майка на три енергични, самоуверени деца. Израсла в беден квартал на бразилския бряг, тя добре разбираше разликата между бедността и богатството, семейството и самотата във враждебния свят. Децата се обучаваха възрастни, защото американските училища не разполагаха с оборудване, което би предотвратило евентуално отвлечане.

Каквото и да мислеше за Елена като личност, не можеше да не оцени всеотдайността ѝ към семейството.

— Къде са хлапетата? — попита тя.

Огледа се наоколо, очаквайки всеки момент Миранда, Хавиер или Джонатан да изскочат иззад някоя от мраморните колони, издигащи се пред помещението до басейна. Истината беше, че посещаваше този дом много по-често, отколкото изискваха служебните ѝ задължения, защото обичаше децата.

— Помолих Марая да ги отведе в къщата за няколко минути, докато сме заети.

Ахааа, помисли си Кайла. Значи няма да е незначителен приятелски разговор.

— Какво искаш? — попита тя и извади от чантата си малък диктофон. Поръченията на работодателката ѝ никога не бяха две или три.

— Няколко неща. — Елена приведе глава и я изгледа над италианските си слънчеви очила. — Всичко наред ли е с финансирането на Седмицата на изкуството в пустинята?

— Не знам за целия фестивал, но за твоето мероприятие всичко е готово. Иска ми се да го наречем нещо като „Първата рисунка“. — *Ако бях уважаващ себе си художник, по-скоро щях да заостря края на четката си и да се пробода с нея, отколкото да се включа в подобен пленер. Не ми пука, че наградата е двацет и пет хиляди. Има нещо нечисто в цялата тази работа.*

Елена сви рамене.

— Не аз съм избирала името. Просто осигурих парите и мястото. Изкуството е много важно нещо.

Хей, ако и ти беше израснала в бедно предградие, също щеше да искаш да бъдеш приета сред висшето общество — каза си мислено Кайла. — Просто ѝ завиждаш за начина, по който изглежда.

И действително имаше за какво да ѝ се завижда.

С усилие насочи мислите си към конкурса „Бърза рисунка“. Той беше част от ежегоден художествен фестивал, чието провеждане имаше за цел да се съберат средства за „Музея на пустинята“ в Скотсдейл. Трийсет пейзажисти бяха поканени да нарисуват един и същ обект за два часа. Тази година семейство Бъртън бяха привлекли внимание, като предоставиха имението си за провеждането на фестивала и бяха обещали да откупят първите три картини. След това бяха удвоили сумата до четиридесет хиляди долара.

Местните медии веднага бяха захапали въдицата. Елена Бъртън беше не само очарователна, интелигентна и прекрасна господарка на дома, но и изключително щедра. Със сигурност най-хубавото нещо, което се бе случвало на Скотсдейл след прекарването на новия надежден водопровод.

— „Бърза рисунка“ е името, което използват от години — продължи Елена. — Все още не съм готова да променя тази традиция. Свърши ли всичко, което ти бях поръчала?

Не ѝ беше необходимо да проверява в бележниците си. Семейство Бъртън бяха най-важните ѝ клиенти. Фактът, че преди няколко месеца шефът ѝ — Стийв Фоли, ѝ бе поверил всичките им дела, продължаваше да я изумява. Очевидно се бе досетил, че вече не само е готова, но и е взела твърдо решение да търси по-благоприятна почва за професионална изява.

— Парите са преведени в наградния фонд. Уредих също така снимки от приготовленията за събитието да се появят в местната преса.

— Много добре. — Елена не криеше, че особено държи лицето и дискретната цепка на полата ѝ да се появяват в списанията и вестниците поне веднъж седмично. — Доставчикът на храна вече ми представи сметката за приема след конкурса — по двеста долара на човек. Но заяви, че няма да ми достави и филийка хляб, ако не му платя на ръка предварително.

Очевидно е работил с доста богати клиенти, помисли си Кайла. Хората, които харчеха най-разточително, обикновено не плащаха

навреме. Всъщност правеха го много рядко.

— Ако искаш да платиш виното и останалите разходи по празненството, когато се разплащаш с него, това доста ще намали сумата, която сме определили за развлечения. Бих могла да я компенсирам, като прехвърля към нея малко от парите, които са определени за домакинството.

Елена свали слънчевите очила и я изгледа така, сякаш я бе извикала на интервю за работа, а не бе неин работодател от известно време насам.

— Не.

Тонът и хладният, преценяващ поглед на големите кафяви очи накараха кожата ѝ да настръхне.

— Внеси това в сметката за развлечения — нареди Елена и измъкна кремав плик от фина хартия изпод чинията. — Ще покрие всичко.

Кайла пое плика. Не беше запечатан. Отвори го и извади написан на ръка чек. Беше издаден от чуждестранна банка, за която никога не беше чувала. Очите ѝ се разшириха от изумление.

— Двайсет и един милиона долара! — възкликна тя. — Мили бо... Трябва да има някаква грешка. Дори ти не можеш да похарчиш такава сума за едно празненство.

— Работата ти не е да обсъждаш разходите ми. — Гласът на Елена беше леден като погледа ѝ. Слабият екзотичен акцент стана по-осезаем. — Твоето задължение е да внасяш и теглиш пари, когато пожелаеш.

Стомахът на Кайла се сви на топка. Думите *услужливост* и *съучастничество* бяха неразделна част от обучението на всеки частен банкиер. *Услужливите* и *съучастващи* банкиери вече не бяха освободени от отговорност за своите действия. Или както го разбираше тя: переш ли пари, отиваш в затвора.

— Готова съм да депозирам този чек във всяка сметка, която ми посочиш — каза твърдо, — но тъй като не познавам банката, която го е издала, съгласно изискванията на федералните власти съм длъжна да задам няколко въпроса.

— Въпроси? — Изражението на Елена се стегна. — Ти си банкиер, а не полицейски служител.

Кайла въздъхна. Не за първи път неин клиент настръхваше срещу необходимостта да бъде разпитан. И нямаше да е за последен.

Но законът си беше закон.

— Виж, аз също не съм във възторг от правилата, но не мога да ги променя — рязко отсече тя. — Ако не ги спазвам, всички от отдела за работа с клиенти ще налетят върху ми като пясък в пустиня и ще изгубя работата си.

— Твърде късно е да се притесняваш за работата си — разнесе се зад гърба ѝ гласът на Андре Бъртън. — По-добре ще е да се разтревожиш за свободата си.

7.

Северен Сиатъл

Петък, 9,36 ч.

Ранд Маккрий потупа с пръсти петното жълта маслена боя, която току-що бе плиснал върху зеленото си палто.

— По дяволите! — изруга той, без оттенък на гняв.

Не за първи път разливаше боя върху себе си. Нито щеше да е за последен. На раменете на една от любимите му ризи имаше ярки петна, правеща я да изглежда като творба на абстрактния художник Джаксън Полак. Беше ги получил, когато веднъж вятърът бе захвърлил мокрото още платно от статива върху гърба му, докато се бе облекчавал до близкото дърво. Но това беше един от рисковете на рисуването на открито.

Някога двамата с Рийд често се присмиваха на поизцапаните си гардероби. Но вече не.

Не бива да отивам там — си бе казал Ранд. — Рийд е мъртъв, но аз не съм. Животът е кучка, която е винаги разгонена.

Единственото, което мога да направя, е онова, за което ме молеше той — да рисувам и да живея и за двама ни.

Заби статива във влажната студена земя. Ливадата до старата елова гора на Дъглас бе любимият обект на няколко поколения Маккрий — на бабата, на майката и на двамата близнаци. Жълтите нарциси, които баба му и майка му бяха засадили, се бяха превърнали от малка туфа в цяла златиста поляна с размерите на олимпийски басейн. Вятърът, студът и дъждът бяха любимото време за тези цветя. А северозападният тихоокеански климат им ги осигуряваше в изобилие.

Ранд нанесе с молив няколко щриха върху бялото платно. С първите три маркира мястото на хоризонта, със следващия, няколко сантиметра по-надолу, отбеляза мястото на скалата. Останалите три четвърти бяха за моравата с разлюлени от вятъра жълти нарциси.

Разгледа пропорциите и осъзна, че му е необходим допълнителен елемент на едната страна на картината, която да привлече погледа на зрителя през поляната, над водата, към небето, което щеше да бъде наситено светлосиньо, каквото ставаше винаги след пролетен дъжд, излял се в ранна утрин.

Премести очертанията на една ела с около двайсет и пет метра, прецени ефекта и кимна. Точно това му беше приятното на рисуването. Позволяваше на въображението и артистизма да управляват света, който иначе беше изпълнен с брутална, непроменяща се и често пъти грозна действителност.

Преди да завърши размесването на цветовете за нарцисите, Ранд чу далечното, неприятно боботене на хеликоптер. С опитно око на ловец огледа хоризонта на изток в посока Сиатъл. Летящата машина се сниши над водата, набра отново височина, докато приближаваше острова, и се насочи право към него.

Ранд притаи дъх, чувствайки се безтегловен като вятъра, който сякаш всеки момент щеше да го отнесе. Беше виждал обстрел на хеликоптер. За последен път, докато Рийд лежеше ранен на пода на машината на „Сейнт Килда“. Бяха успели да излетят точно преди от друг хеликоптер да започнат да стрелят по тях. Тогава беше извадил късмет, че разполагаше с автомат „Калашников“, с който бе успял да отклони нападателите от пътя им.

Но късметът му беше закъснял. Няколко куршума бяха пронизали Рийд и от получените рани кръвта му бавно бе започнала да изтича. Мъртъв.

Трябва да се стегна, заповяда си той строго. Това беше преди пет години. На никой друг не му пука, освен на мен.

Хеликоптерът намали скоростта, но продължаваше да се движи право срещу него. На петдесетина метра се задържа за момент във въздуха и кацна направо върху ливадата с цветя. Малката машина изтърпа туйките нарциси и тревата под себе си.

Ранд чакаше, насилвайки се отново да започне да диша нормално.

Страничната врата се отвори. Висок, строен мъж в дънки и дълъг анорак скочи на земята.

Въпреки че бе напуснал „Сейнт Килда“ преди пет години, Ранд все още имаше приятели там. И веднага разпозна Джо Фароу, който

едва не бе загинал преди няколко месеца в престрелка с наркобарон на мексиканската граница.

Фароу инстинктивно приведе глава, за да избегне перката на хеликоптера. Докато се отдалечаваше от машината, усети аромата на потъпканите цветя.

— Съжалявам, Ранд — каза, щом се приближи. — Надявам се не съм ги унищожил безвъзвратно.

— И аз.

— Предполагам, че ако ти подам ръка, няма да я приемеш.

— Правилно предполагаш. — Ранд се опита да разхлаби напрежението, стегнало врата и раменете му. Свързваше Фароу със смъртта на Рийд, което не беше съвсем честно.

Но беше истина.

— Губиш ми времето — каза рязко. — Не искам да говоря за миналото. В него няма кой знае колко хубави неща. Не искам и да се напия с теб. Вече изобщо не се напивам. И съм дяволски сигурен, че не искам за нищо на света отново да се забърквам със „Сейнт Килда“. Изгубих вкус към безползните приключения в диви градове на западнали щати. Затова просто се качвай на хеликоптера и изчезвай.

Фароу разтърка врата си, сподавяйки напирещата усмивка.

— Грейс беше права. Трябваше да взема и нея. Не би си позволил да бъдеш груб пред бременна жена.

Ранд се загледа в хоризонта. Някога беше харесвал този мъж. Случилото се с Рийд не беше по негова вина. Всички бяха разумни, възрастни хора. Изруга тихо, прекара ръце през гъстата си разрошена коса, намести бейзболната шапка и се опита да бъде по-любезен.

Защото, независимо дали беше груб или възпитан, гневен или спокоен, Фароу нямаше да си тръгне, преди да е постигнал своето.

— Казаха ми, че си бил ранен, а после си се оженил.

— Женитбата се оказа по-малко болезнена.

Ранд почти се усмихна.

— Чух, че била съдийка.

— Имаш добър слух. Но Грейс напусна. Сега може да разполага с цялата си интелигентност и опит, при това, без да зависи от щатската бюрокрация.

— Идеална е за теб — отбеляза Ранд, учудвайки и двамата. — Последният път, когато дойде при мен, почти бяхме стигнали до бой.

Фароу се усмихна като момче от църковен хор.

— Да. Тя позаобли някои остри ръбове в характера ми.

Другият го изгледа продължително.

— Все още ѝ предстои доста работа.

— Това топли сърцето, нали?

Ранд поклати глава и се предаде:

— Какво искаш?

— „Сейнт Килда“ откри Сибиреца.

Макрий застина на мястото си. После сърцето му заблъска силно в гърдите, а сетивата му се напрегнаха до болка. Ловецът бе възвърнал контрола върху себе си за пръв път от няколко години. Дълго и упорито бе издирвал убицеца на своя брат близък само за да бъде напълно обезкуражен от каменните стени, които изправяше на пътя собственото му правителство.

— Сигурен ли си? — попита той.

— Абсолютно. Негативите още ли са у теб?

— Да.

Фароу чакаше.

Ранд започна да събира статива и останалите си неща.

— Хижата ми е зад тази гора. Ще поговорим там.

8.

Плежър Вели

Петък, 10,37 ч.

Кайла Шоу се бе вторачила в Бъртън сред мъртва тишина. Беше израснала в ранчо, можеше да язди, стреляше добре и сама бе убивала змиите с малкия сгъваем нож, който винаги носеше.

Но в момента изпитваше неприятното усещане, че мъжът пред нея далеч превъзхожда хлапашките ѝ умения.

Твърде късно е да се притесняваш за работата си. По-добре е да се разтревожиш за свободата си.

След като бе казал това, Бъртън бе прибрал малкия ѝ диктофон.

Дори не си направи труда да го поиска обратно. Знаеше, че няма да го получи.

— Струва ми се, че за първи път виждаме нашия банкер толкова мълчалив — отбеляза той и кимна към съпругата си.

Усмивката на Елена имаше за цел да я успокои.

Но не успя.

— Няма от какво да се страхуваш — небрежно отбеляза Елена и потупа плика, който Кайла беше изпуснала. — Това е огромна възможност за теб. Всяка жена има нужда от доходи, за да се чувства независима. Това е твоят начин да бъдеш свободна.

Кайла продължаваше да ги наблюдава мълчаливо. Инстинктивно долавяше, че колкото по-малко говори, толкова по-дълго ще се задържи върху плаващите пясъци, появили се внезапно под краката ѝ.

Андре седна до нея и остави голям плик от груба кафява хартия върху бялата покривка.

— Или ставаш свободна, или губиш свободата си — каза той. — Изборът е твой.

Тя преглътна с надеждата гласът ѝ да не издаде уплахата ѝ.

— Какъв избор?

— Много прост. Ти си криминален престъпник.

— *Моля?!*

— Или си понасяш наказанието, или заобикаляш обстоятелството, че си престъпник — продължи мъжът. — Избирай.

— Не съм направила нищо.

Той се усмихна. С това съвсем не искаше да ѝ вдъхне увереност.

— Прикрила си произхода на пет милиона мръсни пари.

Неспособна да произнесе дори дума, Кайла само поклати глава.

— Повярвай ми — иронично се изсмя Бъртън. — Парите бяха мръсни. Ти ги изпра. Според вашето жалко правителство това ще ти коства десет години във федерален затвор.

— Единственото, което съм правила, е да предлагам на теб и жена ти банкови услуги — дрезгаво възрази тя.

Мъжът прекара пръсти по кафявия плик.

— Ти разкри няколко сметки в Американската югозападна банка заради артистичните увлечения на съпругата ми, нали?

Адреналинът се втурна в кръвта, разтапяйки леда, сковал гърлото и стомаха ѝ.

— Затова ми плащате — да ви откривам сметки.

— И получи няколко депозита от банките ни в Аруба и Барбадос, за да ги напълниш отново.

— Само когато разходите на жена ти ставаха прекалено големи. — Погледна към Елена, която отпиваше от кафето си и прелистваше някакво светско списание.

— Не забравяй за онези картини от руски художници, които купих за рождения ден на Андре преди няколко месеца — каза, без да вдига поглед. — Сумата възлизаше на няколко милиона долара. Пет, ако трябва да бъдем съвсем точни.

— Плати толкова, колкото ти поискаха от галерията. Доста скъпо, по мое мнение, но аз не съм оценител на произведения на изкуството.

— А при заплащането бяха ли представени нужните документи за произхода на парите? — сякаш без определена цел попита Бъртън.

Но погледът му съвсем не беше безцелен. Имаше вид на хищник, който се готви да се нахвърли върху плячката си.

В нея адреналинът и леденият страх се бореха за надмощие. Бе задвижила сделката с подаръка за рождения ден, защото Елена я бе уверила, че ще представи необходимите документи веднага щом картините пристигнат.

Сега разбираше защо тя винаги бе била „много заета“, щом повдигнеше въпроса за тях.

— Струва ми се, че положението започна да ти се изяснява — обади се Бъртън. — Разкривала си сметки и си внасяла пари в тях, без да си изяснила предварително произхода им.

— Това е техническо нарушение — твърдо отвърна тя. — Едва ли заслужава условна, още по-малко ефективна присъда.

— Но през последните няколко месеца бяха допуснати доста подобни технически нарушения — вметна Елена. — Кафе, Андре?

— Благодаря ти. — Той отново се обърна към Кайла: — Когато се съберат накуп, вече обезпокоително започват да приличат на системна съучастническа банкерска практика.

Адреналинът я подтикваше да избяга.

Разумът я възпираше.

От банката постоянно я бяха притискали да се съобразява с всички искания на семейство Бъртън. Действително на няколко пъти ѝ се бе налагало да си затваря очите, защото знаеше, че Стийв Фоли — управителят на частния клон, би бил готов да се съблече чисто гол, да седне върху кол и да пее с цяло гърло: „Аз съм жена, чуйте ме как викам“, само и само да задържи милионите им във вид на депозити.

Не можеш да се бориш.

Не можеш да избягаш.

Мисли, нареди си яростно. Нямаш друг избор.

Бъртън отпи шумно от кафето си, процеждайки го през добре поддържаните си мустаци.

Кайла се обърна към Елена.

— Това ли трябваше да получа, след като през цялото време се стараех да ви бъда полезна?

— Не — обади се той, преди съпругата му да успее да отговори. Взе кафявия плик и ѝ го подаде. — Ето какво ще получиш.

Тя погледна хартията, сякаш беше змия.

— Хайде, вземи го! — насърчи я Андре едва ли не нежно. — Вредата вече е нанесена.

— Става въпрос за чудесна възможност — вече нетърпеливо се намеси Елена. — Не бъди такава глупачка.

Кайла пое дебелия плик. Знаеше, че ръцете ѝ треперят, но нищо не можеше да направи. Измъкна няколко листа и ги прегледа набързо.

Нотариално заверени документи.

Иск за освобождаване на собственост.

Моят подпис.

Подписът на Бъртън.

И тогава разбра всичко.

— Ти си този, който купи ранчото ми?

— Точно така — отвърна той. — Платих ти огромна сума за няколко акра пясък и за една малка порутена къща. Каквото и да ми разправят онези от агенция за недвижими имоти „Финикс“, ще минат години, преди това място да започне да се развива. Кой би допуснал, че световноизвестен бизнесмен като мен ще даде толкова пари за нищо?

Стомахът ѝ се сви. Никой не би повярвал. Самата тя не би повярвала.

До този момент.

— Разкривала си сметки — започна да изброява на пръсти Бъртън, — извършвала си трансфери без необходимите документи, дори не се сети да поискаш копия от моята лична карта и тази на Елена.

Искаше ѝ се да му възрази. Не можеше. Погледнати поотделно, нито едно от нещата, които бе правила, не би ѝ създавало проблеми.

Но взети заедно...

— Виждам, че ме разбираш — вдигна към нея чашата с кафе той, сякаш искаше да я поздрави. — За един подъл, подозрителен ум продажбата на ранчото ти ще изглежда като компенсация за незаконните услуги, които си ми правила.

9.

Северен Сиатъл

Петък, 9,39 ч.

Ранд Маккрий мълчаливо сложи платното и сгънатия статив в ъгъла на колибата от кедрово дърво, която използваше като ателие. Надяваше се тези обикновени действия да му помогнат да овладее вълнението, причинено от новината на Фароу.

„Сейнт Килда“ откри Сибиреца.

Петте изминали години не бяха успели да угасят гнева му — бе държал в ръце брат си, бе наблюдавал как животът чезне от очите му, бе слушал последните му предсмъртни хрипове.

Това трябваше да съм аз.

Но не беше.

Ранд погледна огромната, излъчваща осезаема енергия картина, която заемаше почти изцяло една от стените на помещението. Представляваше бурен морски пейзаж, озаглавен *Закъснял късмет*. Беше я рисувал много пиян, прощавайки се с надеждата, че миналото би могло да бъде по-добро.

Живей и за двама ни.

А той все още не бе започнал да живее. Беше се скрил в алкохола и търсенето на мъст. А сега едновременно живееше и се криеше в рисуването.

И чакаше своя шанс за отмъщение.

— Страхотна картина — с искрено възхищение отбеляза Фароу. — Досега не бях виждал твои работи. Не би се посрамил на конкурса „Бърза рисунка“.

— „Бърза рисунка“? Какво е това? Състезание по стрелба?

Другият се разсмя.

— И аз си помислих същото, когато го чух за първи път.

— Какво общо има това със Сибиреца? — подхвана без заобикалки Ранд.

— Пари.

— По един или друг начин всичко е свързано с пари.

— Сибиреца прави по половин милиард долара, като продава оръжие на двете страни във всяка война, която се води по света — обясни Фароу, и доста повече от тези, които сам провокира, за да поддържа бизнеса си.

Ранд отмести поглед от картината към госта си.

— Продължавай.

— След смъртта на брат ти Стийл тихо и търпеливо започна да различава прикритието му. Това отне доста време. Онзи имаше шест различни самоличности, както успяхме да установим, но всеки път, когато пристигахме на последното му местонахождение, вече беше изчезнал.

— Известно ми е.

Фароу кимна, без да се изненада. Винаги бе подозирал, че Ранд е наблизо, само на крачка след тях, търпелив в преследването точно колкото и Стийл.

— След като ЦРУ унищожиха снимките ти, „Сейнт Килда“ се сдоби с лоша репутация. Междувременно ти се беше оттеглил на северозападното крайбрежие и бе започнал да рисуаш.

— Каж ми нещо, което не знам.

— Сибиреца е уволнен от КГБ агент с дипломатическа акредитация от Либия, говори свободно шест езика и притежава ум, на който и Айнщайн би могъл да завиди.

— Е, това поне обяснява как успя да ни накара да се въртим в кръг толкова време — отбеляза Ранд.

— Дааа, хитро момче е. Изкупил е по-голямата част от оръжието, с което разполага бившият Съветски съюз, самолети и пилоти, за да ги транспортира и да ги продава с огромна печалба на различни армии и групи наемници на територията на цяла Африка. И в Южна Америка, разбира се, но предимно в Африка. Прави по половин милиард, като подклажда насилие между народи, държави, племена и селища. Без него там би имало много по-стабилни правителства и далеч по-малко страдащи хора.

Ранд го изгледа отстрани.

— Спести ми проповедта. Скъсах с идеализма. Просто ми дай адреса и Сибиреца е мъртъв.

— Това вече е проблем.

— Защо?

— Ти може и да си се променил, но „Сейнт Килда“ не е. Не наемаме убийци.

— Няма от какво да се притеснявате. Вече не съм един от вас.

— Но ще трябва да станеш, ако искаш да получиш адреса.

За момент наоколо не се чуваше нищо друго, освен шумоленето на вятъра в короните на дърветата.

Ранд се загледа в белега на главата на Фароу.

— Предполагам, сдобил си се с това в Международния съд за справедливост?

— Не. Нито пък докато измъквах Хектор Ривас Осуна от скривалището му. Би могъл да се предаде по всяко време. Но не го направи. Аз оцелях. Той не.

— Щом Стийл не иска Сибиреца мъртъв, защо го преследваше?

— Той изпада в ярост, когато убият някого от служителите му. Във всеки случай, притежава досиетата на всички международни престъпници, политици и организации, за които или против които би могъл да работи.

— Значи имате клиент.

Фароу кимна.

— Клиентът ни не се интересува от престъпната му дейност. Искане само да се добере до парите на Сибиреца и да ги вземе, преди проклетото копеле да е разпалило поредната изгодна война в Африка.

— Да не би да сте станали почтена международна агенция, която издирва незаконно натрупани капитали? — недоверчиво попита Ранд.

— Без пари диктаторите, босовете на престъпни групировки и другите лоши момчета са толкова опасни, колкото и незаредено оръжие.

— А ако ги закопаем в земята, стават безопасни като мокри сънища — изстреля в отговор Маккрий.

Другият се разсмя.

— За мен ще е удоволствие да видя как спорите с Грейс.

— Все още не си ми казал какво се иска от мен.

— Да нарисуваш един пейзаж за два часа в красиво имение в Плежър Вели, Аризона.

— Само толкова?

— Има още.

Ранд измери Фароу с поглед.

— Какво друго?

— Все още ли си толкова добър с фотоапарата?

— Не се занимавам с това от години. Освен това ми каза, че имате нужда от художник.

— По-скоро от фотограф с твоята външност и умения.

— С моята външност? И откако имаш толкова високо мнение за нея?

— Откакто Грейс ме увери, че дори брадясал, пак си най-привлекателният, когото имаме подръка. Елена обича красивите мъже. Надяваме се, че банкерът от Американската югозападна банка — също.

— Един от двамата ни говори глупости.

— Приемаш или не.

— Но какво общо има това със Сибиреца?

Фароу изчака.

— Това ще ме отведе ли до него? — настоя Ранд.

— Да.

— Приемам.

10.

*Плежър Вели
Петък, 10,41 ч.*

За да спечели време и да прецени големината на капана, в който я бяха вкарали семейство Бъртън, Кайла отново се зае да преглежда документите. Много бавно.

Два пъти.

Пулсът ѝ все още беше ускорен, кожата ѝ бе влажна и лепкава, мускулите — отпуснати.

Слава богу, че съм със слънчеви очила. Без тях щях да приличам на обезумяло животно.

Когато се съмняваш, бъди по-дръзка.

— Мистър Бъртън... — започна, но размисли и продължи: — Щом ще бъдем в един и същ бизнес, мога ли да ви наричам Андре?

Той първо я изгледа изненадано, после махна с досада.

Тя се насили да му се усмихне.

— За какво е всичко това, Андре? След онова, което съм направила за вас, какво би могъл да искаш от мен?

Мъжът я измери с поглед. После се обърна към Елена:

— Момичето наистина притежава дух.

— Конете също — отвърна жена му и сгъна вестника, който четеше. — Затова ги яздим с камшик и шпори.

Откъм къщата се разнесоха жизнерадостни детски гласове. Задната врата се блъсна.

Елена бързо скочи на крака.

— Трябваше да се досетя, че Марая няма да се справи с децата дори за няколко минути. Така и не можа да разбере, че те имат нужда да играят точно толкова, колкото и да бъдат спокойни. Постоянно пробват дали номерата им минават. Миранда, особено, я изкарва извън нерви.

С тези думи тя забърза към дома. Украсените ѝ с мъниста сандали хвърляха разноцветни отблясъци при всяка крачка.

— Елена ти каза какво иска — подхвана Бъртън.

— Нова бавачка? — оголи ослепително белите си зъби в усмивка Кайла. — Съжалявам, но това е извън моята компетентност.

Сивите му очи се присвиха. Потупа с показалеца си кремавия плик, носещ инициалите на съпругата му.

— Незабавно депозирай тези пари в сметката за празненството. След това ще получиш още. Много повече. Имай готовност да прехвърлиш сумата в презокеанската ни сметка веднага щом банката отвори в понеделник сутринта. — Той се усмихна. — След това няма да искаме от теб никакви специални услуги. И ще забравим завинаги за този незначителен разговор.

Кайла провери с пръсти тежкия сребърен нож, поставен до чинията ѝ. Беше тъп. Точно каквато се чувстваше и тя в момента.

— Предполагам, очакваш от мен да пренебрегна разпоредбите, които ме задължават да изискам справка дали парите са придобити по законен път?

— Ако не искаш да влезеш в затвора, да — изсумтя презрително Бъртън. — Вашето правителство е много странно. Първо се опитва да направи от bankerите полицаи. След това бизнесмените превръщат bankerите в престъпници. Би било много смешно, ако не беше толкова досадно.

Тя разтегна устни в широка усмивка.

— Сигурно си даваш сметка, че аз съм само младши служител в банката. Надявам се, че чековете няма да са за внушителни суми.

— И досега си внасяла пари по сметките на Елена.

— Винаги съществува риск от вътрешна ревизия, особено ако става въпрос за такива цифри — заяви и хвърли поглед към кремавия плик. — Двайсет милиона са много дори за банка.

Бъртън се намръщи.

— Ревизия? Нещо като проверка от шефа ти?

— Не. Става дума за съвсем друг отдел.

Загледа се в нея, опитвайки се да открие някакви следи от лукавство. За беда не забеляза нищо такова.

— Не съм чувал за това.

— Не се разстройвай. Понякога, за да се изучи банково о дело отвън и отвътре, отнема години, а после всичко се променя само за една нощ. — Докато говореше, отново изпробва с палец острието на

ножа. Тъпо като бейзболна бата. — Вероятно бих могла да заобиколя правилата на трезора, които изискват задължително ДПД, но банката ни е малка, така че внасянето на милиони в стари сметки не би останало незабелязано и би предизвикало тревога.

— ДПД — повтори той, сякаш изричаше проклетие.

— Доклад за подозрителни действия — със сладък глас поясни тя. — Длъжни сме да изпращаме такъв всеки път, когато става въпрос за движение на големи суми. А мисля, че на твоето искане ще се погледне най-малко като на необикновено, да не кажа подозрително.

— Държиш се нагло.

— Не, просто говоря без заобикалки. Колкото повече знаеш за онова, което бих могла и не бих могла да направя, толкова вероятността да се получи недоразумение е по-малка. Току-виж се оказало, че имаме много общи неща. Като интереси, имам предвид.

Елена се върна при тях и сандалите ѝ отново блеснаха на слънцето. Зад нея не се чуваше никакъв шум.

Бъртън се обърна към жена си:

— Ти каза, че банкерът ни е наивна жена.

— Казах, че е любезна, сладка и умна.

— Поласкана съм — излъга Кайла. — Никой не ме е наричал „сладка“, откакто в трети клас казах на учителката ни да иде да изчука директора. Аз работя в банка, но не съм нищо повече от независим предприемач. И те ме смятат за точно такъв.

Бъртън и Елена си размениха погледи. След това той запали една от кубинските пури, които бе започнал да пуши, когато бе приел настоящата си самоличност. Цигарите му липсваха, но това беше малко жертвоприношение в името на свободата. Във всеки случай, по земята бяха останали много малко места, където човек като него можеше да пуши каквото си поиска.

— Продължавай — каза той, като изпусна струйка уханен пушек.

Тя се насили да вдигне чека, който по-скоро би изгорила.

— С предприемачите понякога е трудно, но са много по-полезни от обикновените чиновници. Ето ви един пример. Млада банкова служителка със статут на частен предприемач би могла да си припомни, че е правила няколко трансакции в сметките на Бъртън в миналото.

— Естествено — нетърпеливо се намеси Елена, — правила си много такива...

Кайла я прекъсна рязко:

— Та тази служителка би могла да обясни на шефовете си, че клиентът има съвсем законно сключен договор с Американската югозападна банка и че всички нейни действия следователно биха могли да се нарекат „нормални и очаквани“. В случая тези две думи са от особено значение.

Бъртън я наблюдаваше с присвити очи.

— Разбира се — продължи тя, — ако някой реши да се поинтересува от извършени в миналото трансакции, то амбициозният banker винаги би могъл да обясни, че е допуснал грешка. „Много съжалявам, вината е моя, но всеки може да сбърка, нали?“

Сред настъпилата тишина Андре дръпна силно от пурата си.

— А тази грешка не би ли могла да коства уволнението на младия банков предприемач? — попита той.

— Възможно е — съгласи се Кайла, — но би могъл да бъде и повишен, задето е издействал нови депозити в размер на милиони. Банките обичат новите депозити, стига да са съпроводени с правдоподобни обяснения. В това се състои заблудата на правилото „опознай своя клиент“. Всъщност то дава възможност на банката да остане винаги чиста. Правдоподобно опровержение, в политическия смисъл на думата.

Тя им отправи студена, цинична усмивка, надявайки се никой да не забележи стиснатите ѝ зъби. Казаното беше само наполовина истина. Другата половина гласеше, че най-нисшите служители в банковата хранителна верига бяха тези, които винаги биваха уволнявани и осъдени, когато *нормалните и очаквани* трансакции се превръщаха в *необикновени и подозрителни* в очите на федералните власти.

Както множеството интерпретации на данъчния закон, така и сивите сектори в банковото дело често стигаха до съда.

— С други думи, всичко това беше напълно излишно — заяви тя. — Предпочитам нещата да ми се казват направо.

— Много успокоително — отбеляза Бъртън.

— Самата истина. — Отвори коженото куфарче и извади документите за ранчото в Драй Вели. — Да започнем отново. Аз ще ти

върна парите, ти би могъл да ми прехвърлиш обратно земята, а останалото бихме могли да свършим на по-приятелска основа.

Той погледна първо чека, след това жена си.

— Май сме подценили нашия млад банкер. Оказа се много по-практична, отколкото предполагаме.

Елена му наля още кафе.

— Нали ти казах, че е умна.

Бъртън се замисли, което породило у Кайла надежда. После се усмихна студено и поклати глава.

Задръж чека. От опит знам, че за добрите взаимоотношения е необходима мотивация. Във всеки случай, от кантората за недвижими имоти ме увериха, че продажбата вече е осъществена.

Прекрасно, помисли си с горчивина Кайла. Няма значение дали ще осребря този чек, истината е, че съм прецакана. Но на глас каза само:

— Доколкото разбирам, правил си това и преди.

Пурата в ръката му застина за момент във въздуха. После той отново се усмихна.

— Елена е права. Ти си интелигентна жена. Но все пак съм изненадан. Държиш се така, сякаш вече си минала по този път.

— Нарича се „Пътят на наслаждението“. — Искаше й се да избяга, затова си наложи да се изправи и да ги погледне открито. — Момичето разбира, че е прелъстено, много преди да усети ръката върху бедрото си. — Посочи недокоснатата чиния и чашата с кафе. — Благодаря за обяда.

И се извърна.

— Една минутка — каза Бъртън и гласът му прозвуча като свистене на камшик. Взе издадения от банка в Аруба чек и й го подаде. — Внеси ги веднага. Искам да кажа, наистина веднага.

Тя пое чека с ледени пръсти. Нямаше друг избор. Точно сега не. А може би никога вече.

Беше се озовала в капан, напълно безпомощна.

За първи път в живота си Кайла разбра, наистина разбра, защо хората убиват.

— Гледай да не закъснееш за конкурса „Бърза рисунка“ утре — подвижна Елена. — За теб е много важно да присъстваш. А каквото ни е необходимо на нас, ти ще го свършиш.

— Не мога да ви опиша с какво нетърпение го очаквам — отвърна Кайла и се запъти към паркинга.

Бъртън дръпна замислено от пурата, облегна се на стола и се загледа след нея. Не беше от класата на Елена, но все пак беше изключително интересна жена.

— Не е това, което очаквах — каза тихо.

— Някак си подозрително бързо подви опашка — отбеляза съпругата му.

Той се усмихна.

— Особено ми допадна начинът, по който обърна нещата и ни намекна, че би могла да бъде купена. Изключително изобретателно от нейна страна.

— Смяташ ли, че говореше сериозно?

— Няма значение. Габриел ще се погрижи за нея. Служебният, мобилният и домашният ѝ телефон се подслушват. Ако е толкова глупава да се обърне към федералните, той ще ѝ попречи.

— Не ми харесва да обикаля свободно наоколо — заяви Елена.

Бъртън въздъхна. Не за първи път засягаха тази тема.

— След конкурса ще я поверя на Габриел, но при условие че ми обещае да я остави жива, докато не бъде извършена и последната трансакция.

Жена му го погледна замислено и започна да барабани по масата с лакираните си в прасковен цвят нокти.

— Това означава, че ще измине доста време, преди да можем да я контролираме физически. Опасно е.

— Парите винаги са свързани с опасности. Затова ние имаме толкова много, а другите толкова малко. Защото рискуваме. — Докосна с пръст бръчката между тъмните ѝ кафяви очи. — Не се притеснявай, красавице. Веднага щом Кайла преведе всички пари, Габриел ще я накара да млъкне завинаги, бунтовниците в Камгерия ще получат оръжието си, а концесията за петрола ще бъде моя. Тогава ще вечеряш с президенти и премиери, както винаги си мечтала.

Но преди това ще убия Джо Фокет.

Парите бяха полезни, но нямаше нищо по-ценно от властта.

11.

Северен Сиатъл

Петък, 9,44 ч.

— Андре Бъртън — каза Ранд и подаде на Фароу чаша черен чай.
— Сигурен ли си?

— Толкова, колкото може да бъде сигурен човек в този бизнес — отвърна Фароу. — Живее под тази самоличност от пет години. Което е своеобразен рекорд за него.

— Звучи повече като френско, отколкото като руско. Може би аржентинско.

— Това е името от паспорта му, издаден от Обединените нации. Когато уби Рийд, беше Николас Грегъри, с прякор Сибирец. Две седмици по-късно се появи Андре Бъртън с биография, датираща от майчиното му мляко.

— Зает човек — отбеляза Ранд и отпи от чая си.

— О, да. Бъртън започва живота си като Виктор Крот, роден в Сибир, руснак. Обучаван е в школата на КГБ в Москва. Говори шест езика, управлява хеликоптер и самолет и върти бизнеса си, представяйки се за агент под прикритие.

— Такъв ли е?

— Съмнявам се. — Фароу се прозя и се протегна. — Руснаците го търсят под дърво и камък. Някаква история за неплатени данъци.

— Обзалагам се, че по-скоро става въпрос за неплатени рушвети. Фароу повдигна рамене.

— В някои страни рушветът е другото име на данъка.

— А как така бивш агент на КГБ има паспорт от Обединените нации?

— Питай Либия. Пари и оръжия, но това са само мои догадки.

— Акредитациите сигурно са много удобни за световен трафикант на оръжие — отбеляза Ранд.

— Официално той вече не е трафикант на оръжие. Има цял клон от петролни компании и стари приятели, които прикриват мръсния му

бизнес. Новият и вече доказал се Андре Бъртън е уважаван световноизвестен брокер. Петрол, колтан, диаманти, дървен материал и всичко, което изпадналите африканци са готови да продават, а развитите страни да купуват.

Отпивайки от силния черен чай, който много обичаше, Ранд се приближи до прозореца и погледна навън. Слънцето не грееше вече толкова силно. Небето беше посивяло, усилилият се вятър превиваше нарцисите и леко превърташе перката на хеликоптера.

Фароу с усилие се въздържа да не се прозее отново. В продължение на двайсет и четири дни бе събирал сведения за Бъртън.

— Искам да прочета всичко, което си открил за него.

— Дадено, но при обикновените условия.

— Които изискват да си отрежа езика, преди да съм проговорил, пръстите, преди да съм написал нещо, и очите, преди да съм видял каквото и да било? — сухо попита Ранд.

— Всичко си спомняш. Трогнат съм.

— Кой е клиентът?

— Африкански народ, който е използвал Сибиреца, бил е измамен от него, разкрил е това впоследствие и на свой ред е преметнал петролния картел на Бъртън. Сега картелът се опитва да разпали гражданска война, за да получи концесията за петрола от новото правителство. Ако бунтовниците получат нови пратки оръжие, със сигурност ще спечелят. Но ако не разполагат с достатъчно пари, няма да им доставят нищо.

— Заболя ме главата от теб — оплака се Ранд.

— Свиквай с това.

— Имаш ли доверие на източниците си от Камгерия?

Фароу се усмихна студено.

— Не си пропуснал нищо от това, което ти казах, нали?

— Аз изгубих брат си — рязко махна с ръка Ранд. — Кой е той?

— Казва се Джон Нето. Роден е в Африка, но е завършил икономика в Лондон. Някой ден ще застане начело на малка, но богата на петрол държава. В момента обаче е шеф на Националната разузнавателна служба на Камгерия, която има общо трима служители. Притежава инстинкта на ягуара и търпението на леопарда. Но най-хубавото е, че мрази дори земята, по която ходи Бъртън. От години се опитва да се докопа до него.

— Тогава защо този Нето има нужда от намесата на „Сейнт Килда“?

— Защото правителството на Съединените щати не желае да му съдейства.

— Ха, това ми звучи познато. Значи го карат да разбива тухлени стени с глава, както мен някога?

— Точно. Обяснили му, че не може да пристигне в Щатите и да представи доказателства против Андре Бъртън.

— И защо?

— Не е в интересите на страната в момента. Просто му отказали виза.

Ранд изсумтя презрително.

— Същата простотия, само годината е друга. — Отпи глътка от горещата, ароматна тъмна течност. — И внезапно „Сейнт Килда“ влиза в ролята на агент на чужда сила? Дори да става въпрос за малка африканска държава, която през последните двайсетина години е сменяла името си по-често от Андре Бъртън, все пак е малко рисковано, нали?

— Само ако засягаме националните интереси на друга страна. Което не правим.

— Замалко да ме заблудиш.

— Правителството на Нето е издало смъртна присъда на Крот, известен сега като Бъртън, което превръща работата ни в криминално разследване — обясни Фароу.

— Стийл се движи по тънък лед.

— Всъщност тук пръст има Грейс, която ни увери, че това е защитима позиция. Освен това ни убеди, че ще бъдем много по-доволни, ако пипнем Бъртън по начин, който няма да позволи на случая да се гледа като федерален.

Ранд се замисли над думите му, подсвирна и каза:

— Виж ти за каква жена си се оженил.

Фароу се засмя като мъж, на когото нищо не му липсва.

Слънцето се опита да се пребори с облаците, не успя и съвсем се скри. Загледан в тази малка схватка, Ранд размишляваше.

— Какво искате от мен?

— Ти си единственият известен ни човек, който е виждал Сибиреца достатъчно отблизо, за да го разпознае. Ако успееш да

потвърдиш, че това е Бъртън, „Сейнт Килда“ ще може да изиска анулиране на акредитациите му. Или поне така смятат двамата шефове.

— Дватамата?

— Стийл и Грейс.

— Стийл наистина ли я слуша толкова?

— Думата ѝ е закон. Най-добрият му съветник. Страхотно шоу!

— Фароу погледна часовника си. — Готов ли си да се срещнеш с Нето?

— Мислех, че са му отказали виза.

— За тук, но не и за Виктория, която е извън нашите граници.

Вятърът свистеше около хижата. Клоните на елите се удряха в стъклата. Тропотът наподобяваше морзов сигнал, изпращан от затворник.

Аз.

Ето в какво се превърнах. В затворник на миналото.

— По дяволите, какво пък толкова — каза Ранд и потръпна. — И без това трябва да ида до Мърчи. Чаят ми свършва.

— Ако в Канада всичко мине добре, веднага ще тръгнем към Финикс. На Стийл нещо не му харесват слуховете, които идват от Бразилия. На мен също. Бихме могли да приключим много по-рано, отколкото мисли Нето. Събирай нещата си за рисуване и всичко, което смяташ за необходимо.

— Аз пък си мислех, че девизът на „Сейнт Килда“ е: „Вземете оръжието си и се отдалечете от Уол Март^[1]“.

— Там не разполагат с професионални принадлежности за художници, каквито ще ти са необходими, ако участваш в конкурса „Бърза рисунка“.

— Едно голямо „ако“.

— Можеш поне веднъж да отстъпиш.

— Последния път, когато го направих, Рийд умря.

— Грещиш — спокойно възрази Фароу. — Аз отстъпих и пред него и му позволих да те последва в Африка с пушка в ръка. Ти никога не си бил особено сговорчив.

Ранд изкриви лице в гримаса, като едновременно се намръщи и се усмихна.

— Трябва ми досието на тази Елена, която и да е тя.

— Съпругата на Бъртън.

— И на банкера им в Американската югозападна банка, който и да е той.

— Тя. Кайла Шоу. В хеликоптера имам компютър. Би могъл да ги разгледаш, докато пътуваме към Виктория. Трябва да действаме. Операторският екип сигурно вече полудява от нетърпение.

Ранд примигна.

— Екип от оператори? И те ли са част от конкурса „Бърза рисунка“?

— Виж ти, страхотна идея. Ще я обмисля.

— А какво общо има рисуването с Бъртън?

— Всичко е в компютъра ми.

— Който се намира в хеликоптера, който пък ще се насочи извън нашите граници.

— Оказва се, че си изключително внимателен слушател — потупа го по рамото Фароу.

— Колко жалко, че изобщо не ценя това си качество.

— Ще пороботим по въпроса.

[1] Голяма верига универсални магазини в Съединените щати. — Б.пр. ↑

12.

Финикс

Петък, 12,12 ч.

Кайла се изкушаваше да подмине отбивката, но все пак зави към Американската югозападна банка. Близо единият час, необходим ѝ да премине по деветдесет и четири километровата магистрала, беше единственото време, с което разполагаше, за да овладее гнева и страха си. Спря на служебния паркинг пред блестящата от стомана и стъкло с цвят на мед сграда.

— Каква гадост — каза на глас и изключи двигателя. — Абсолютна, пълна гадост.

През последните три седмици със задоволство бе използвала паркинга. Радваше я не толкова златната звезда в досието ѝ, колкото възможността да си спести половин километър ходене пеша на високи токове, каквито всички служителки на банката бяха задължени да носят.

Това също е глупост. Ако високите токове бяха такава необходимост, защо не накарат и мъжете да ги обуват?

По необходимост всеки ден се обличаше в строг костюм и задължително носеше вратовръзка и чорапогащник.

Няма защо да си късам нервите, каза си тя и слезе от колата. След като поговоря със Стийв Фоли, няма да ми се налага да се съобразявам с дрескода на банката.

Нито с на което и да било друго учреждение.

Интересно как ли ще изглеждам в оранжева затворническа униформа.

Блъсна вратата на колата. Трясъкът ѝ подежда толкова успокоително, че я отвори и го направи отново. Още по-силно.

Дотук с внезапните изблици на гняв.

Сега трябва да мисля.

Защото мисленето е единственото нещо, което би могло да ми спести яркото оранжево. Пък и този цвят никак не ми отива.

Винаги бе смятала, че хората, които влизат в затвора, си го заслужават. Онова, което я изгаряше, беше, че не бе направила нищо. Сделката с ранчото ѝ беше напълно законна. Нито един собственик на имот, постъпил по този начин, не би имал проблеми.

Ала тя беше служителка на Американската югозападна банка, която, в най-добрия случай, бе влязла в необичайни лични взаимоотношения с един от най-влиятелните клиенти. А това беше нарушение, което се наказваше с уволнение.

Би могла да го преживее.

Онова, което вдигаше кръвното ѝ налягане, беше мисълта, че ще я вкарат в затвора за пране на пари.

Автоматично мина покрай дискретните детектори за метал, кимна на охранителя и използва електронната си карта за асансьора. За разлика от нейния, кабинетът на Стийв Фоли беше на последния етаж. Ако вратовръзките и вечно излъсканите до блясък обувки изнервяха шефа ѝ, никога не го беше показал. Той се обличаше заради успеха, говореше заради успеха, дишаше заради успеха.

Беше най-младият вицепрезидент в историята на банката. Бе постъпил на работа година след Кайла и доста след останалите жени в отдела, но ги бе надскочил в надпреварата за ъгловия кабинет с лекотата на млад, приятен и харизматичен кариерист. А това, че баща му беше член на борда на директорите, съвсем не му бе навредило.

Кайла все още не беше сигурна дали в това бързо издигане я беше раздразнил повече прикритият сексизъм или откровената семейна подкрепа. *Беше* уверена, че не проявява никакъв интерес към Фоли, бе влизала в кабинета му само по служебни въпроси с типично професионална усмивка и бе работила упорито за всяко незначително повишение на заплатата си.

И сега трябваше да му съобщи, че се е провалила. Питаше се дали той ще прояви съчувствие, или ще злорадства, виждайки я поставена на колене. Интуицията ѝ подсказваше, че е малко вероятно да получи състрадание.

Завари го седнал зад спретнато бюро от орехово дърво, украсено с рядко използван моливник, никога неизползвана бейзболна топка с автограф от рилийсъра^[1] на „Даймъндбекс“, наскоро препродаден на „Канзас сити“, и почетен плакет от Американската оръжейна

асоциация. Типично за администратор от Аризона. Той вдигна поглед към нея, когато тя влезе и затвори вратата след себе си.

— Здравсти, Кайла — посрещна я с усмивка, блестяща като стоманата на все още неспускана във водата котва. — Как е най-красивата банкерка във Финикс?

Жената не обърна внимание нито на усмивката, нито на личната забележка.

— Имаш ли няколко минути, за да поговорим?

Фоли хвърли поглед към затворената врата.

— Точно затова съм тук. — Махна към креслото за клиенти, разположено от другата страна на бюрото. — Какво има?

— Все още не съм сигурна — отвърна му, което беше наполовина истина. — Току-що се връщам от среща с клиент. Поръча ми да депозирам чек с голяма сума.

— Е, банките са за това, нали? — Отново ѝ посочи стола. — Седни.

Предпочиташе да остане права, но се подчини, стараяйки се да държи коленете си плътно прилепени едно към друго, което това кресло правеше почти невъзможно. Без съмнение Фоли го бе избрал именно поради тази причина.

— Става въпрос за огромна цифра.

— Каква точно? — попита той, без да откъсва поглед от дългите ѝ крака.

— Двайсет и два милиона долара.

Очите му се вторачиха в лицето ѝ.

— Не е лошо, Кайла. Съвсем не е лошо. Би трябвало да танцуваш, а не да се цупиш. Освен ако няма нещо нередно около този чек, а?

— Издаден е от някаква карибска банка на името на един от най-добрите ни клиенти — Андре Бъртън.

— Той може да си позволи и по-голяма сума от двайсет и два милиона — отбеляза Фоли и наклони стола си назад. — Е, какъв е проблемът?

— Реших, че преди да депозирам парите, трябва да се консултирам с теб — предпазливо започна тя. — Никога не съм чувала за банката, издала чека, нито пък съм виждала сметката в документацията на мистър Бъртън. Когато се опитах да получа

изискваната за такива случаи информация, Андре и Елена ми заявиха, че произходът на парите не е моя работа.

Фоли въздъхна и поклати глава.

— Повечето от заможните ни клиенти не разбират задълженията ни. Предполагам, обяснила си им всичко подробно?

— Естествено.

— И?

— Той започна с разобличенията.

— Нещо не те разбирам.

— Първо се опита да ме изнудва. Много елегантно направено, но все пак изнудване.

Той зяпна срещу нея. Разтърси рязко глава и взе писалката от бюрото.

— Обясни ми.

— Помниш ли земята, която притежавах недалеч от Уикбърг?

— Разбира се. Да не би да си решила най-сетне да ме послушаш и да я продадеш?

Кайла си каза мислено, че шефът ѝ не бе имал намерение да се държи покровителствено. Ако си го повтореше няколко пъти, сигурно би могла и да повярва.

— Сделката бе приключена тази сутрин.

— Много добре. Малкото ранчо е сантиментална дупка, запълването на която изисква дебел портфейл. Твоят не е такъв. Колко получи за него?

— По двайсет и пет хиляди за акър.

— Уха! — възкликна Фоли, премятайки писалката между пръстите си. — Доста добра цена. Шарлот Уелман ли беше посредничката?

Тя кимна. Беше се възползвала от препоръката му, защото не познаваше нито един местен брокер, а не ѝ се искаше да води преговорите за продажбата на Драй Вели лично.

— Шарлот започна с по-висока цена, защото не беше сигурна какъв ще бъде пазарът — поясни с гримаса Карла. — Но ранчото бе продадено още на следващия ден.

— Хм. Сигурно е трябвало да поискаш повече.

— И тя каза така.

— Кой е купувачът?

— Описа ми го като предприемач, който живее извън града и купува малки парцели с цел след време да развие бизнес. Накара ме да подпиша документите за прехвърлянето и да обеща, че ще държа сделката в тайна. Адвокатите на клиента се опасявали, че ако се разчуе, останалите собственици на земя щели да завишат цените многократно.

Фоли кимна.

— Такава е обичайната практика. Но какво общо има това с твоя... хм... проблем с изнудването.

— Само час след като подписах всички документи и получих чека, научих самоличността на купувача. Андре Бъртън.

Светлите вежди на Фоли се повдигнаха.

— Е, да, това звучи малко странно, но не виждам...

— Бъртън ме заплаши — прекъсна го припряно тя, — че ако не депозирам тези двайсет и два милиона, без да задавам повече въпроси, ще се погрижи да ми създаде проблеми в банката и да предостави сделката с Драй Вели на федералните.

Отвори коженото куфарче, извади чека и го плъзна по бюрото към шефа си. После изтри пръсти в полата си, опитвайки се да се отърве дори от усещането за допира до него.

Фоли го взе и мълчаливо започна да го разглежда. Изглежда, всичко, което му бе казала, беше самата истина.

Двайсет и два милиона.

— Добре, хайде сега да обобщим — каза накрая. — Според теб един от най-добрите ни клиенти хвърля четвърт милион долара с единствената цел да компрометира теб и евентуално банката.

Тя кимна. Шефът ѝ може и да беше конте, но си разбираше от работата.

Той отново погледна чека.

— А ти увери ли се, че има действително покритие?

Кайла поклати глава.

— Не бих искала да направя нищо, което би могло да изглежда като съгласие с искането му. Това ми изглежда като еднопосочен билет към федералния затвор.

Фоли замислено започна да върти чека върху полираната повърхност на бюрото. После го плъзна обратно към нея.

— Ако всичко е станало така, както казваш, не си извършила нищо нередно. Банката ще ти изплати двацет процента комисионна.

Дори не бе подозирала, че задържа в дробовете си толкова въздух, колкото изпусна при въздишката на облекчение.

— Не мога да ти опиша как се радвам да чуя това.

— Бъди сериозна, Кайла — усмихна се той и се наведе напред.
— Винаги се грижа за хората, които проявяват интерес към мен.

Забележката му я накара да се почувства неловко, но не го показва. Много от онова, което изричаше Фоли, не ѝ харесваше.

— Какво ще правим в такъв случай? Ще се обърнем към ФБР?

Мъжът отново се облегна на стола.

— Не. За нищо на света. Семейство Бъртън са едни от най-добрите ни клиенти. Това би могло да бъде само странно обстоятелство или дори по-вероятно, поредица от недоразумения. Андре е бизнесмен с международно влияние. Представи си, че става въпрос за обичайна процедура в техните банкови кръгове. Трябва да проучим нещата по-дълбоко, да разберем какво се случва наистина. Ако онова, до което се доберем, не ни хареса, ще попълним доклад за съмнителни действия.

— Но...

— Задвижи този чек — посочи с пръст той, — просто за да угодим на Андре. Междувременно ще помисля какво да правим.

Нещо в стомаха ѝ отново се стегна.

— А не е ли рисковано? — *Особено за мен.*

— Не и ако успеем да прикрием трансакцията за известно време. Работила ли си преди с тази сметка?

— Нали ти казах, че не съм. Ако бях, нямаше да възникнат толкова въпроси.

Фоли се намръщи замислено. Двацет и два милиона долара.

— Дааа, май спомена нещо такова. Значи няма да можем да ги прекараме така.

„*Да ги прекараме?*“, мислено се запита Кайла. *Не ми харесва как звучат тези думи. Но от друга страна, откакто Елена ми връчи този чек, нищо не ми звучи добре.*

Червеният индикатор върху телефона на шефа ѝ извести, че някой го търси, но той не му обърна внимание.

— Това, което трябва да направим, е да намерим начин да впишем трансакцията в документацията на банката, без да се излагаме на никакъв риск. Така ще спечелим малко време. — Отново погледна чека. — Банката на Аруба, клон Шугър санд... Я чакай малко... Чакай малко.

Завъртя скъпото кресло и се обърна към плоския екран на компютъра си. Пръстите му ловко се движеха по клавиатурата, докато прехвърляше различни страници и документи.

— Ето — каза накрая. — Знаех си, че това име ми е познато. Имаме финансови взаимоотношения с тях. Установени са преди няколко месеца. Това значително ще облекчи нещата.

Част от напрежението я напусна.

Червеният индикатор на телефона продължаваше да свети.

Фоли се обърна към нея:

— Ето как ще постъпим. Ти ще се обадиш в банката в Аруба. Увери се, че Андре наистина разполага с парите в сметката, после задръж цялата сума и им кажи, че имаш намерение да я прехвърлиш чрез тяхната кореспондентска връзка.

Тя се поколеба.

— Не съм сигурна, че съм толкова добра в международното банкиране, колкото си ти, но дали това е законно? Кой отговаря за проучването на клиента?

— Със сигурност не ние, дявол да го вземе. Банката в Аруба или съответният ѝ клон са длъжни да проверят произхода на парите.

Кайла продължаваше да се съмнява.

— Сигурен ли си? — *Защото залогът съм аз.*

— Най-обикновена процедура — отвърна той. — Ако някой се усъмни в нас, просто ще му кажем, че сме получили уверение, че в Аруба са извършили необходимото проучване, преди да издадат чек за такава сума.

— А ще мине ли? — открито попита тя.

Телефонният индикатор угасна.

— Осигурява ни защита, което е най-важното. Впрочем много ми харесва начинът, по който бърчиш носата си, когато размишляваш усилено.

Почти не чу забележката му.

— Само че прехвърлянето на отговорността е обикновен счетоводен трик. Как ще ми помогне това да се измъкна?

Фоли се разсмя.

— Миличка, цялото банково дело се държи на счетоводни трикове. Правителството налага неизпълними правила, насочени против бизнеса, които адвокатите винаги намират начин да заобиколят. Кореспондентските сметки са легализиран начин за прехвърляне на огромни суми от една държава в друга. Никой никога не ги проверява — нито банките, нито Държавният трезор. И всички са чисти и щастливи.

Искаше ѝ се и тя да се чувства щастлива от онова, което чуваше, но не можеше. В случай че федералните тръгнаха след нея, щеше да има нужда от нещо много по-стабилно от „осигуряване на защита“.

Индикаторът на телефона запримига бързо. Настойчиво.

— Така че задействай прехвърлянето на парите и ме остави да се погрижа за останалото — каза той. — И ако Андре ти даде още такива чекове, направи същото. Ще те държа в течение, но недей да бъдеш нетърпелива. Необходимо е време да се подготвят нещата, преди да бъде осъществен трансферът.

— Значи искаш от мен да прехвърля милиони с неустановен произход в банковата система на Съединените щати — отбеляза Кайла. — На това му викат пране на пари.

— Не и ако задържа сумата.

— Какво?

— Ще запорирам кореспондентската сметка.

— И как ще помогне това?

— Ще изглежда сякаш парите никога не са напускали Аруба. После, щом направим проучването и се уверим, че всичко е наред, ще я освободя и ще оставя Бъртън да прави с нея каквото си поиска.

— Ами ако излезе нещо съмнително?

Червената светлина примигваше бързо.

— Знам как да постъпя. Прави каквото ти казвам и аз ще поема цялата отговорност.

— Но... — *Името ми въпреки това ще се появи в заглавията.*

— Може би имаш по-добро разрешение? — нетърпеливо я прекъсна той.

Нямаше. Но всичко това никак не ѝ харесваше.

— Осребри чека и остави другото на мен. — Обърна ѝ гръб и вдигна телефона.

[1] пост в бейзбола; играчът, хвърлящ топката. — Б.пр. ↑

13.

Виктория

Петък, 12,15 ч.

Ранд Маккрий оглеждаше хотелския апартамент на Джон Нето и не вярваше на очите си. Имаше телевизионни камери, прожектори, гримьор, фризьор и сценарист с клапа в ръка. Там бяха телевизионният гений Brent Томас със сериозно, но някак напрегнато лице, и чернокож мъж с протеза на ръката от лакътя до китката, който разказваше за ужасите на войната.

— Не ми спомена нищо за този медиен цирк — обърна се той към Фароу.

— Не е никакъв цирк, а интервю — отвърна другият. — *Светът в един час* е представление от висока класа.

Ранд мълчаливо му показва среден пръст. После се наведе и прошепна в ухото му:

— Струва ми се, че трябва да споделя с теб... От онова, което прочетох досега, Кайла Шоу не е особено подходяща.

— Не е мошеничка?

— Малко е вероятно. Опитай се да четеш между редовете на досието ѝ. Обиколила е почти целия свят. По-малката ѝ сестра има докторска степен по тропически болести, омъжена за лекар, двамата работят за „Лекари без граници“. Идеалното семейство до смъртта на родителите. Кайла не се увлича по хазарта, не пие, не взема наркотици, нито се движи из развратните кръгове. Средна класа, умна, работи упорито. Бъртън я е подмамил по някакъв начин. Обикновено действа точно така.

— Ще го имам предвид — отвърна Фароу. — А ти не забравяй, че повечето мошеници с бели якички не започват кариерата си с намерението да станат криминални престъпници.

— Значи наистина смяташ, че е замесена?

— Аз съм привърженик на мексиканската съдебна система — виновен до доказване на невинността му. Но Грейс мисли като теб, ако

това изобщо има някакво значение.

Ранд повдигна рамене. Нищо друго нямаше значение, освен да се добере до Бъртън достатъчно близо, за да го убие.

Но наистина го болеше да гледа как невинни държави биваха разкъсвани от международни престъпници и правителства, които рядко се оказваха и наполовина толкова добри, колкото би трябвало да бъдат, за да оцелеят.

— Почивка — извика някой.

Тед Мартин забърза към Фароу.

— Е, това той ли е? — посочи с пръст към Ранд. — Фотографът, за когото ми говореше?

— Да.

— Добре, но ще му се наложи да изчака. С Нето току-що започнахме интервюто. Потресаваща история. Дори само тази протеза с розовееща на фона на черното му тяло кожа говори сама за себе си.

Ранд се втрени в Тед Мартин. Носеше дънки и копринена риза и говореше с огромен възторг за чернокожия мъж, чиято ръка под лакътя беше отсечена с мачете и бе заменена с протеза за бял човек. После се обърна към Фароу:

— Ако се наложи, ще чакам, докато адът замръзне.

— Добре. А сега може ли някой поне да го срещне, преди да го изправим пред камерата? — подвижна през рамо Мартин и тръгна към Нето. — Ще ви изпратя Фреди. Тя е способна да преобрази и най-косматия мамут.

Фароу се изсмя.

Ранд измърмори нещо под носа си и престана да обръща внимание на присъстващите. Намери свободен стол, намести се с компютъра на Фароу и се зачете. Интервюто с Нето сякаш беше копие на досиетата, които се появяваха на екрана. Шотландският акцент на водещия му напомняше за дядо му.

— Как се озовахте в „МИ-5“? — обърна се към Нето Томас.

— Роден съм в Африка и живях там достатъчно дълго, за да стана свидетел на началото на проблемите. Беше във време, когато единственото оръжие, с което разполагаше войската, беше мачете. — Той вдигна изкуствената си ръка. — Избягахме в Шотландия. В Глазгоу. Шотландците са странни, но много добри хора. Обикнах откровеността и прагматизма им. Точно затова потърсих „Сейнт

Килда“. Остров Сейнт Килда е... или беше... за Шотландия онова, което самата Шотландия представляваше за Англия — последната граница.

— Срещали ли сте се с посланик Стийл? — продължи Томас. — Неговият дядо е бил последният, напуснал Сейнт Килда, когато англичаните принудили хората да се изселят и превърнали острова в резерват за птици.

— С него сме провеждали няколко дълги разговора — отвърна Нето, — и винаги на шотландски келтски. Той е един от малцината ми познати, който говори майчиния си език.

Ранд вдигна глава. Явно светът е много странно място, щом чернокож мъж говори шотландски келтски, още повече че някога е бил офицер в британското разузнаване, а сега оглавява тайните служби на малка африканска държава, обсадена от международни престъпници от Русия, Бразилия, Европа и Обединените арабски емирства. А сега този човек дава интервю за американска телевизия в едно студио в Британска Колумбия, Канада, за опасния убиец и трафикант на оръжие с прякор Сибиреца, който в момента води бляскав живот във Финикс, щата Аризона.

Искаше му се да се разсмее на глас.

Но не го направи. Да стоиш далече от глобализацията не беше най-добрият ход, но така поне светът ти изглеждаше реален. Ала да хленчиш за доброто старо време би било само губене на време.

— В един от тези разговори посланикът ми даде информацията за човек, който днес е известен под името Андре Бъртън — продължи Нето. — Именно той снабдява с оръжие бунтовниците, които искат да свалят законното правителство на Камгерия. Въпреки многогодишните си опити, до този момент не са успели.

— Към какво по-точно се стремят бунтовниците? — попита Томас със сериозно изражение, въпреки нелепия въпрос. Това беше щадящо интервю, което имаше за цел да изтъкне не водещия, а неговия събеседник.

— Към какво се стремят? Нови земи, кръв, власт, богатство. Ще заменят добре развиващата се демокрация с диктатура на насието. И всичко на базата на стари междуплеменни недоразумения, които датират отпреди стотици години. Ние не искаме нашите жени и деца да бъдат изнасилвани и избивани заради някогашни вражди.

— Какво правите, за да го предотвратите?

Нето се наведе леко към Томас.

— Говоря на всички, готови да ме слушат, за алчните трафиканти на оръжие като Андре Бъртън.

— Търговецът на смърт.

— Точно така. Именно той продаде оръжие на бунтовниците преди пет години. Той или наемниците му търсят милиони долари, които да им изпратят под формата на оръжия. Но хората, които ги финансират, не са от Камгерия. Дори не са африканци.

— Кой са тогава?

Ранд не се нуждаеше от отговор на този въпрос. Всичко беше описано във файловете на Джо Фароу. Отвори един от тях, за да разгледа няколко снимки на Кайла Шоу. Шофьорска книжка. Служител на месеца. Курс по йога три пъти седмично. Редовни профилактични прегледи. Добра ездачка. Увелича се по туризма. Редовно подпомага Организацията за превенция на жестокостта към животните. Имаше няколко не съвсем ясни, далечни фотографии, както и такива, правени толкова отблизо, че фотографът вероятно бе тикнал обектива право в лицето ѝ.

Най-вероятно са дело на „красавец“ Джими Хам, реши Ранд. Вече бе чел за служителя на „Сейнт Килда“, който отчаяно се опитваше да спечели доверието на Кайла Шоу.

Щом той не може, защо съпругата на Фароу смята, че аз ще успея?

Снимките не даваха отговор на този въпрос. За добро или лошо, всяка от тях показваше тъмнокоса, светлоока млада жена, чиито скули подсказваха скандинавска кръв и на чиято усмивка беше трудно да се устои. Не беше от типа на холивудските красавици, но излъчваше енергия и интелигентност, които го заинтригуваха.

— ... се касае за огромни суми — говореше Томас.

— Повече от двеста дващест и пет милиона американски долара — съгласи се Нето.

Ранд подсвирна тихо и вдигна глава от компютъра. Фароу не беше уточнил какви пари са замесени.

— Откъде бунтовниците разполагат с такива суми в брой?

— Бартер, не в брой. — Мъжът се облегна на стола и разтърка ръката си точно над протезата.

— С какво?

— Изцапани с кръв диаманти, краден петрол, колтан...

— Какво е това колтан? — осведоми се Томас.

Ранд се обърна към монитора. За разлика от зрителската аудитория, вече знаеше всичко, което му бе необходимо за „черния камък“, който бе в основата на съвременната електроника.

Въпреки това не можеше да не се заслуша в разказа за събитията, довели до смъртта на брат му.

— Колтанът се извлича от земята от някои миньори, бунтовници и хора със законен лиценз. В периода между хиляда деветстотин и осемдесета и хиляда деветстотин и деветдесета година цената му почти стигна тази на естествената мед и се намираще много по-лесно. Бунтовниците, които въстанаха против правителството на Камгерия преди пет години, го използваха, за да финансират сделките с оръжие. Разменяха го с чували срещу калашници.

Ранд виждаше думите му в серия от картини — толкова живи, колкото биха могли да бъдат само болезнените спомени.

Претърканите мръсни раници, наредени покрай пращия път.

Потящи се тъмнокожи бунтовници, разтоварващи дървени сандъци, пълни с желязо, сеещо смърт.

Руски хеликоптер.

Сибиреца.

Кръв.

Кръвта на Рийд.

Навсякъде.

— Оръжията са купени или крадени в Източна Европа, предимно от Русия, България и Украйна — каза Нето. — След това се транспортират със самолети към Екваториална Африка и се заменят за колтан, който лесно може да се реализира на световния пазар.

— Да се реализира?

— Потта, кръвта и колтанът се превръщат в много пари — обясни Нето. — Виктор Крот, сега известен като Андре Бъртън, беше една от водещите сили в тази нелегална търговия. Използваше връзките си с руската военна промишленост, за да организира онова, което някога беше хаотична контрабанда, в координиран, изгоден бизнес. По мои изчисления от това е натрупал сто и петдесет милиона долара за последните десет години. Повечето от тези пари са изцедени

от потта и кръвта на народа на Камгерия. Заради тези измъчени хора искам да му ги отнема. С тях ние ще изкопаем кладенци, ще имунизираме децата, ще построим училища и болници. За хиляди камгерийци те са границата между дългосрочната стабилност и ужаса на войната.

— Бихте ли могли да получите парите по законен път, съгласно международното право?

Ранд стисна устни. Ако международното право работеше ефективно, организации като „Сейнт Килда“ щяха да останат без работа. Международните престъпници не бяха глупаци. Бъртън например притежаваше брилянтен ум. Доказателства за съд се намираха много трудно, защото който се изпречеше на пътя им, биваше убит.

Поне така действаше Андре Бъртън.

— Да, в крайна сметка ще успеем, но ще бъде много трудно. Бъртън, както е известен в момента, отдавна е загърбил компрометиращото си минало. С помощта на парите, натрупани от разпалването на войни там, където е царял мир, той се превърна в много богат търговец на петрол, посредник между предателските африкански режими и армии от бунтовници, от една страна, и някои от световноизвестните петролни компании, от друга. Притежава дълъг списък с бивши свои клиенти, които са тясно свързани с него — размирници, използвали оръжията му за сваляне на правителства, и правителства, въоръжени от него за борба с бунтовниците.

— Според вас излиза, че парите, а не някакъв идеализъм или политически амбиции, са водещият мотив в незаконната му търговия — каза Томас.

— Идеализъм? — горчиво се изсмя Нето. — Та той дори не би могъл да намери тази дума в речника. Въпреки това, или може би именно поради това, има много влиятелни поддръжници в Африка, Русия, Бразилия, Франция и дори в Съединените щати. Затова се наложи да дойдете в Канада, за да проведем този разговор. Молбата ми за американска виза беше отхвърлена.

Ранд очакваше следващия неизбежен въпрос: защо му е било отказано да влезе в страната?

Вместо това обаче, Томас премина към по-безопасните теми за оръжия, диаманти, петрол и насилие. Ранд почти си представяше

монтажа на клипа, който щеше да помогне на зрителите да разберат, че богатството на Бъртън би могло да се измерва не само в пари, но и в страдания.

Забеляза, че Фароу му прави някакъв знак.

Изключи компютъра и влезе в малкия офис на хотелския апартамент, където имаше портативен факс.

— Объркано, а? — обърна се меко към Фароу.

— Ти как мислиш?

— Като бъркани яйца.

Фароу погледна часовника си. Факсът започна да разпечатва някакви листове. Подаде ги на Ранд и зачака реакцията му.

— Молбата е приета? — повиши глас другият. — Приложена е покана? Разрешение за ползване на паркинга? Да не искаш да ми кажеш, че тъпотията „Бърза рисунка“ наистина съществува?

— Със сигурност. И сега си записан за участие в конкурса. Хайде. Грейс ни очаква във Финикс. Ще ти даде няколко документа, които трябва да подпишеш.

— Какви?

— Трудов договор.

Ранд рязко поклати глава.

— Ако думата ми не е достатъчна...

— Необходимо е заради твоята и нашата сигурност — отсеке Фароу. — Ако налетиш на федералните, като наш служител ще можеш да се позовеш на клаузата за конфиденциалност.

— Опитай пак, но този път на разбираем английски.

— Знаех, че ще попиташ, затова я накарах да го напише. — Бръкна в джоба си и извади служебна карта с размерите на дланта. — Според нея, цитирам: „Американският закон ни дава известна защита на основата на търговската тайна, но само ако Ранд подпише трудов договор, включващ клауза за конфиденциалност. В противен случай няма да има основателна причина да откаже да отговаря на въпроси на ФБР“.

— Това ли беше английският превод? — примигна Ранд.

— Обяснено е колкото може по-разбираемо. Оригиналът е дълъг два листа.

Той взе договора със „Сейнт Килда“ и го прегледа набързо. Единственият му коментар беше:

— Важи само докато устройва и двете страни.

— Това е моята Грейс — усмихна се Фароу и му подаде химикалка.

За момент Ранд се поколеба, припомняйки си кървавата смърт на Рийд и живата усмивка на Кайла Шоу. Не бе успял да спаси брат си. Може би щеше да успее да помогне на нея.

По-вероятно беше да се провали.

Но все пак взе химикалката.

— Добре дошъл обратно.

— Повтори ми го след няколко дни.

Фароу взе подписания договор и кимна на жената, която го очакваше в другия край на стаята. Фреди тръгна към тях с ножица и гребен в ръка.

Смеейки се, побърза да изчезне.

14.

Финикс

Петък, 19,10 ч.

Бъртън нетърпеливо барабанеше с пръсти по полираната повърхност на бюрото. Джо Фокет може и да очакваше от подчинените си да се отзовават на заповедите му на момента, но на самия него му трябваше цяла вечност дори за да вдигне сателитния си телефон. Както повеляваше бразилският начин на живот, вероятно сега се наслаждаваше на продължителна, ленива вечеря с любовницата си и нямаше никакво желание да се съсредоточава върху по-делови ангажименти.

Най-сетне от другия край на жицата се разнесе грубият му хриплив глас:

— Говорете.

— Сметката в банката в Аруба е открита.

— Отне доста време.

— Всъщност стана много по-бързо, отколкото можеше да се очаква, и ти си наясно с това — тросна се Бъртън.

Някъде отзад се разнесе женски глас:

— Джо, сладурче, обеща ми, че днес няма да се занимаваш с бизнес. Имам рожден ден!

— Изпратил съм цялата информация на кодираната ти електронна поща — продължи той.

— Очаквай превода най-късно до четиридесет и осем часа — някак разсеяно му отвърна Фокет.

— Разбира се. Наредих на хората си да започнат да събират товара в един склад в Украйна. Щом приключим с плащането, стоката веднага заминава за Камгерия.

— Джо! — отново подвижна сърдито жената. — Студено ми е без теб.

В следващия момент сателитната връзка бе прекъсната.

Бъртън остави настрана слушалката, взе издраскан мобилен телефон и натисна бутона за бързо избиране. Габриел отговори веднага.

— Всичко наред ли е? — осведоми се шефът.

— Да, сър. В момента пътува към малкото си ранчо. Такава гореща жена има нужда от мъж.

— Бизнесът преди всичко.

Габриел въздъхна и продължи на испански:

— Разбрано. Просто чакам от доста време.

— Смъртта е много по-продължителна. Дръж онази си работа в гащите, докато не ти дам сигнал.

— Ами ако се опита да ви прецака?

— Тогава веднага ми я доведи.

— Жива?

— Ако е възможно. В противен случай... какво пък, глупостта е криминално престъпление.

15.

Финикс

Събота, 14,30 ч.

Кайла седеше зад бюрото си и ѝ идваше да се разкрещи. Сградата на Американската югозападна банка беше почти празна. Единственият звук, който се чуваше в продължение на няколко часа, беше движението на асансьорите и отварянето на вратите им, докато охраната и чистачките вършеха работата си. Всички бяха отишли да се наслаждават на почивните дни.

Освен нея.

Дявол да те вземе, Фоли, къде си?

Вече двайсет и четири часа не беше виждала шефа си. Доколкото можеше да прецени, той бе напуснал офиса си малко след като бе разговарял с нея.

Осребри чека. С останалото се заемам аз.

И тя беше изпълнила своята част от договорката.

А той?

Тревогата я пробуждаше като с иглички, отначало горещи, след това ледени.

Както бе правила вече безброй пъти, отново провери електронната си поща. Отговорът беше все един и същ.

Нищо ново от шефа ѝ.

Почти отчаяна, отвори последното получено вчера съобщение от него:

„Спокойно, Кайла, работя по въпроса“.

— Добре, страхотно — измърмори под носа си. — Но колко време беше необходимо да се посъветваш с корпоративния консултант или с отдела за работа с клиенти? Дори ако трябваше да се срещне с

всички административни директори, пак нямаше да му отнеме целия ден. Всички са в града. Проверих лично. Тогава къде е Стивън?

Пое няколко пъти бавно й дълбоко въздух, за да се успокои. Фоли може и да беше повърхностен човек, но в никакъв случай не беше глупак. Същото важеше и за шефовете му. Те щяха да разберат, че беше невинна.

А дали?

Затвори очи и се вкопчи в бюрото, докато усети болка в пръстите си. Намираще се на най-долното стъпало на тази хранителна верига. Ако някой трябваше да бъде изяден, това щеше да бъде тя.

Господи, как можа да се случи точно на мен?

Мислено прехвърли фактите, които щеше да й се наложи да повтаря отново и отново, докато с тази история се приключеше. И през цялото време се молеше да не й се налага да дава неубедителните си обяснения на някой федерален агент с леден поглед.

Част от нея се изкушаваше да грабне чантата и паспорта си и да се качи на първия самолет.

Друга искаше да се разкрещи.

Но най-вече изпитваше неустойчиво желание да убие Бъртън и след това да танцува на погребението му.

Автоматично провери гласовата поща на телефона си с надеждата, че ще чуе съобщение от Фоли, в което той й казва, че всичко е уредено.

Нищо.

Отново отвори имейла си.

Нищо.

Намръщено се взираше в монитора.

Това е само един лош сън, нали? Не е истина.

Не е възможно да е истина.

Тя набра паролата си за достъп до основната база данни. С треперещи пръсти изписа номера на кореспондентската сметка, която бе разкрила в банката в Аруба по нареждане на Фоли. Екранът се фокусира, после премигна, сякаш се презареждаше.

Четиридесет и пет милиона и петстотин хиляди долара.

Въздухът излезе от дробовете й със свистене.

— Не е възможно! Чекът беше само за двайсет и два милиона.

Чувствайки, че всеки момент ще ѝ прилошее, провери кода на банкера, оторизиран да извърши втората трансакция.

Беше нейният.

Не! Не съм внасяла друга сума.

Няколко пъти включи и изключи компютъра. Нищо не се променяше, освен собствения ѝ пулс.

Значи не беше лош сън все пак.

Просто ужасяваща реалност.

Някой бе използвал личния ѝ код, за да внесе неправомерно пари в кореспондентската сметка, която бе открила в банката в Аруба.

Дявол да те вземе, Фоли! Каза, че ще ми помогнеш.

За последен път отвори електронната си поща.

Нищо ново.

Не ѝ оставаше друго, освен да повярва, че Стивън ще се заеме за работа, докато тя присъстваше на конкурса „Бърза рисунка“ и се преструваше на щастлива, за да може снимките да запечатат усмивката ѝ заедно с тази на изнудвачите ѝ.

16.

Кастило дел Сиело

Събота, 17,30 ч.

Лейкопластът, придържащ записващото устройство към гърба на Ранд, пареше кожата му, сякаш по нея пълзяха мравки. Почти невидимата жичка, служеща за микрофон, скубеше космите на гърдите му при всяко движение.

— Престани да се чешеш. Блокираш микрофона — разнесе се гласът на Фароу в слушалката, пъхната в ухото му.

Когато семейство Бъртън отхвърлиха предложението на *Светът в един час* да отразят събитието, Фароу бе оборудвал Ранд с подслушвателно устройство и дори му бе дал специален фотоапарат. Той беше направен от техниците на „Сейнт Килда“ и на пръв поглед приличаше на всички останали? За разлика от тях обаче, бе оборудван с втори обектив, който приемаше образите през малък отвор, маскиран като извод за USB памет. Обсегът му беше девет пъти по-голям от този на обикновените фотоапарати.

Единственото, което Ранд трябваше да направи, за да задейства устройството, беше да натисне бутона и да не забрави да държи пръстите си далеч от приемателя.

— Проклетата жица направо ме подлудява — измърмори под носа си той.

— *Почакай да отлепя лейкопласта. Тогава ще се разкрециш като момиченце. Видя ли вече Бъртън?*

— Все още не, но жена му непрекъснато обикаля наоколо.

— *Недей да ѝ се натискаш.*

Ранд се засмя тихо. Хапливите забележки на Фароу бяха единственото забавно нещо около „Бърза рисунка“. Според него конкурсът беше абсурдно занимание за хора, в чийто свят преобладаваше насилието. Фактът, че бе спонсориран от човека, въръжил почти цяла Африка, го правеше още по-нелеп.

Но поне беше свикнал да рисува на открито. Беше пейзажист в истинския смисъл на думата. Кое то не би могло да се каже за повечето от участниците в събитието. След откриването на цветния филм много художници предпочитаха да работят по снимки, вместо по натура. Това, че някои правеха добри пейзажи, изобщо не означаваше, че тя или той имаха навика да напускат ателието, където осветлението беше добро, времето — подходящо, а необходимите материали — винаги подръка.

Всичките трийсет художници трябваше да нарисуват определена част от имението на семейство Бъртън в рамките на два часа. Бяха заобиколени от повече от триста представители на висшето общество на Аризона. Дамите носеха „обичайните“ си тоалети, които струваха по няколко хиляди долара и бяха допълнени от сандали, дамски чанти, очила и бижута от всяка европейска държава, наложила името си в света на модата. Настроението се поддържаше чрез изобилие от френско шампанско и местни клюки.

Ранд огледа тълпата от скъпо облечени светски лъвове и се запита колко от тях бяха прозрели истината в думите на Балзак, че „зад всяко голямо богатство се крие престъпление“.

С няколко щриха скицира басейна, постройката зад него и мястото, което характеризираше най-пълно пейзажа на Финикс. За секунди определи наклона на златистата светлина. След това реши, че е време да приключи със скицирането и да пристъпи към рисуване. Остави настрана молива и избра тубички с маслена боя от работната маса, изстиска съдържанието им и бързо го размеси върху палитрата си.

— *Вече виждаш ли Бъртън?*

— Млъквай, работя — измърмори Ранд.

— *Аз също.*

Започна да рисува бързо. Надяваше се, че отвращението му не се забелязва изпод спретнатото оформената му брада и наскоро подстриганата до яката коса. Зелената риза, която Грейс му бе дала, беше точно като цвета на очите му. Или поне така твърдеше тя. Старите дънки и ботуши, които носеше, бяха целите опръскани с боя. Скоро и на новата риза щеше да й се случи същото.

— О, той вече е започнал да рисува — отбеляза една жена и гласът й се открие ясно сред бърборенето на присъстващите.

Ранд не обърна никакво внимание на дамата, облечена в черни дънки и блуза, отрупана с масивни американски бижута.

— Нали ти казах — отвърна ѝ друга. — Елена ме увери, че е обещаващ млад художник.

— Р. Маккрий. Никога не съм чувала за него.

— Явно не си част от културните среди, в които се движи.

— А трябва ли? — попита първата жена. — И впрочем защо рисува тук сам? Другите са доста по-надолу, откъдето се открива прекрасна гледка към долината. „Райски замък“ може и да звучи банално, но е много подходящо описание на мястото.

Ранд се надяваше, че жените ще се отдалечат и ще отидат да тормозят някой друг участник в конкурса. После престана да им обръща внимание и се концентрира върху онази част от имението, която бе решил да нарисува. И шпионинът, и художникът в него бяха доволни от избора — удобна позиция, показваща по-голямата част от Кастило дел Сиело.

— *Едната от тези е наистина груба* — отбеляза Фароу.

— Е, ти знаеш по-добре — промърмори Ранд.

Отдаден изцяло на творческия си хъс, той престана да обръща внимание и на Фароу, и на потта, която засъхваше върху кожата му в мига, в който се появеше. Във Финикс вече настъпваше горещото лято, което определяше облика на града и живота на жителите му. Струящата следобедна светлина открояваше всяка линия и извивка на пейзажа, сякаш имитираше ефекта „под звездно небе“ в черно-бял филм.

А тя беше най-добрият приятел на художника.

И най-злият му враг.

Именно защото светлината на пустинята беше толкова различна от хладната, разпръсната светлина на тихоокеанския северозапад, Ранд бе решил да не рисува чист пейзаж. Щеше да му бъде необходимо време, за да улови нежността ѝ. А той не разполагаше с такова.

И тогава бе заложил на суетата на Елена Бъртън, която беше един от тримата членове на журито. Според досието ѝ в „Сейнт Килда“, тя бе изпитала всеки детайл на Кастило дел Сиело с прецизност, която бе накарала архитекта да се пропие. В буквалния смисъл на думата. Къщата беше нейна и тя я обичаше като собствено дете.

Е, той щеше да нарисува това дете.

Хитър, но доста труден избор. Никога досега не бе рисувал нещо, което не го радваше. Също както и празненството, за него имението беше... пошло. Беше разположено на терен, разчистен от скалите и кактусите. Синевата на басейните и ярките отблясъци на водата се противопоставяха на голите хълмове и оскъдната растителност, простиращи се наоколо. Самата къща беше в тоскански стил и навяваше спомени за минало, което никога не бе съществувало от тази страна на Атлантическия океан.

Пошло.

И много скъпо.

— *Защо Бъртън просто не е наел билборд, за да рекламира вулгарното си богатство?* — обади се Фароу. — *Вулгарно в истинския смисъл.*

— Направо ми четеш мислите. — Думите на Ранд не стигнаха по-далеч от яката на ризата му, което беше напълно достатъчно.

— *Противно ми беше да слушам онази досадна жена. Чудя се дали настоящият ѝ мъж ѝ запушва устата, преди да започне да я чука.*

— Махай се!

— *Намери Бъртън.*

— Престани да се заяждаш с мен само защото Хам не можа да го заснеме. Направил съм толкова цветни снимки на имението, че бих могъл да издам поне дузина лъскави списания с тях.

— *Бъртън никога не се появява в онази част от къщата, в която има скрити охранителни камери. Предпазливо копеле. Точно затова ти плащаме толкова пари, за да си играеш с маслени бои и да заблудиш системата.*

— Бих го направил и безплатно. — Ранд продължи да рисува ожесточено, опитвайки се да не си спомня за брат си, който бе умрял в ръцете му, отнасяйки със себе си голяма част от него.

— *Работата ти не е да отмъщаваш за Рийд. Помни това.*

Отговор не последва.

17.

Кастило дел Сиело

Събота, 17,35 ч.

Кайла Шоу бе застанала отстрани на басейна и търсеше с поглед в тълпата Стивън Фоли. Той задължително щеше да се появи на най-голямото събитие, устройвано от най-богатия клиент на банката. Със сигурност ѝ беше казал да се успокои, защото ще се погрижи за всичко и нищо не я заплашва.

Със сигурност се превръщаше в параноичка.

Строгите бръчки около устата ѝ съвсем не подхождаха на струящата светлина. Слънцето все още топлеше, но от земята се надигаше хладина, показваща, че лятото все още не бе настъпило. А може би просто нервите и тревогата ѝ крещяха в нея: *Махни се оттук! Бягай! Скрив се!*

Кайла се загърна по-плътно с черното си ленено сако. Меката копринена блуза блестеше на светлината, както и черните перлени обеци — последният подарък за рожден ден от родителите ѝ. Цялата тръпнеше от напрежение, докато оглеждаше трийсетте художници, мажещи маслени бои върху платната, сякаш животът им зависеше от това.

Фоли не се виждаше никъде.

Какво ще правя?

Въпросът кънтеше в съзнанието ѝ в унисон с ускорения ѝ пулс.

Не мисли за това. Единственото, което ти остава сега, е да се правиш на щастлива, за да не събудиш подозрението на Бъртън.

Ами ако...

Не мисли за това. Не сега.

Но...

Не сега!

— Забавляваш ли се? — разнесе се точно зад гърба ѝ гласът на Андре.

Тя отскочи встрани, стресната от факта, че бе успял да се приближи толкова, без дори да го усети.

Той я сграбчи за ръката и я дръпна от ръба на басейна.

— Нещо си нервна, а?

— Винаги подскачам, когато някой се промъкне до мен. А ти?

— Да съм се промъквал? — Разсмя се, но не разхлаби схватката си. — Мила моя, аз съм повече от сто и двацет килограмов мъж, вече прехвърлил четиридесетте. Не бих могъл да се промъкна където и да било, дори това да ми струва живота. Сигурна ли си, че не си нервна?

— А трябва ли да бъда? — попита, докато се опитваше да се освободи от ръката му.

— Предполагам, че това е нещо подобно на предсватбена треска. Но от друга страна, ти намекна, че и преди ти се е случвало да минеш по... хм, как беше... „пътеката на наслаждението“.

Кайла стисна зъби, но не отговори нищо.

Бъртън улови брадичката ѝ със силните си пръсти. Много бавно, почти нежно, я принуди да го погледне в очите.

Гняв.

Беше обзета от ярост.

— Наистина ли си толкова невинна? Наистина ли съм те преценил съвсем погрешно? Разбираш как стоят нещата в реалния свят, нали?

— Да — отстъпи назад, за да се освободи тя. — Колкото може по-изгодно.

Мъжът повдигна вежди.

— О, значи смяташ, че не ти е платено достатъчно?

Кайла леко повдигна рамене.

— Знаеш ли, заинтригува ме — каза той.

Потръпна, когато погледът му обходи тялото ѝ от горе до долу толкова осезаемо, сякаш я бе докоснал с ръка. Преднамерено бе избрала непретенциозен ленен панталон и копринена риза, достатъчно изрязана, за да разкрива татуираната на ключицата ѝ роза. Но начинът, по който я гледаше, я накара да се чувства така, сякаш я бе разсъблякъл до оскъдното ѝ бельо и я бе полял със студена вода.

— Втората сума депозирана ли е вече в новата сметка? — осведоми се Бъртън, връщайки се към обичайния си тон.

Искаше ѝ се да въздъхне от облекчение.

— Да.

И тогава прозрението се стовари върху нея, почти издърпвайки почвата под краката ѝ. Не беше разговаряла с никого от семейство Бъртън, откакто бе извършена първата трансакция, а ето че сега Андре знаеше не само, че новата сметка е вече факт, но и че имаше преведена и втора сума.

Желанието ѝ да поговори със Стийв Фоли прие ново, горчиво измерение.

Бъртън или федералните, дяволът или дълбокото синьо море. Направи своя избор, щастливке.

Нито един от тези.

Трябва да има и друга възможност. От мен зависи да я открия.

Много бързо.

— Днес и утре ще има и други трансакции — заяви Бъртън. — На по-големи суми. Огромни, ако трябва да бъдем точни.

Тя си пое дълбоко въздух, после още веднъж и едва след това се насили да го погледне в очите. Когато заговори, гласът ѝ бе спокоен, въпреки паниката, присвиваща стомаха ѝ:

— В тази страна банките са затворени в събота и неделя. Дори не съм сигурна дали федералната телеграфна мрежа работи.

— Да, работи.

Кайла леко потрепери.

— В такъв случай парите ще бъдат преведени, но няма да постъпят в сметката преди понеделник. С други думи, независимо кога си ги внесъл, няма да можеш да оперираш с тях до първия работен ден.

— Колкото може по-рано в понеделник — отсече Бъртън и гласът му изсвистя като камшик.

— Естествено — процеди тя през зъби.

Той отново я изгледа от глава до пети, задържайки погледа си върху очакваните места.

— Казах колкото може по-рано, малката ми. Бъдещето ти е в твоите ръце. Ако искаш да спечелиш повече, трябва и да дадеш повече.

— Винаги правя най-доброто за парите на клиентите си.

— Нямах предвид парите.

Всичко в нея се преобърна.

— А какво мисли съпругата ти за подобна... допълнителна услуга?

— Елена е съвременна жена. Разбира разликата между съпругата и любовницата.

— Точно както и ти между съпруг и жиголо? — отвърна тя, без да се замисли.

За нейна изненада, Бъртън отметна глава и се разсмя.

— Да, наистина ме заинтригува. От доста време никой не го е правил. Зад гаража има малка градинка. След като връчиш наградния чек на най-добросъвестния дилетант, ще отидеш там. Тогава двамата с теб ще обсъдим разликата между жиголо и любовник.

Каза паякът на мухата.

Но този път успя да задържи езика си зад зъбите. Последното нещо, което желаше в момента, бе да „заинтригува“ Бъртън още повече.

18.

Кастило дел Сиело

Събота, 17,40 ч.

— *Видя ли вече Бъртън?* — разнесе се отново в слушалката гласът на Фароу.

— Млъкни — измърмори под носа си Ранд. — Много ми е трудно да рисувам, докато постоянно се оглеждам наоколо. Трябва да се концентрирам.

— *Почини си малко и се поогледай.*

— След минута.

Той изстиска върху палитрата дълга струя кафява боя и я размеси с малко бежова и черна. Според него цветът на каменната стена беше отвратителен.

— *Лайняно кафяво.*

— *Моля?*

— *Цветът на къщата.*

След това забрави всичко около себе си и се съсредоточи върху задачата да получи нюанс, колкото може по-близък до оригиналния, но който да изглежда по-приятно върху основния фон. Това му отне време, но намери правилния баланс между тежестта и светлината и картината постепенно започна да се оформя пред очите му. Моментът, в който той сякаш изчезваше и оставаше единствено платното, беше най-приятният в работата му.

Когато най-сетне отстъпи назад, за да оцени резултата, усети, че тежката миризма на маслените бои се смесва с аромат на канела и ванилия. Парфюмът сам по себе си предполагаше, че зад него е застанала жена. Съвсем близо. Ако не се отдръпнеше веднага, рискуваше да я настъпи.

Без да се обърне, зачака да го заговори.

Но тя не го направи.

Озадачен, погледна през рамо... и се натъкна на леденосиния поглед на Кайла Шоу. Първата му мисъл беше, че снимките, които бе

прегледал набързо, не бяха уловили и половината от онова, което беше тя всъщност. Сенки и светлина, потисната тъга и смях, топлина и хлад, цяла една вселена от предположения се криеха в дълбоките ѝ, изключително интелигентни очи.

Почувства се като хлапак, когото току-що бяха наказали.

— Е, какво мислите? — попита той.

— *Мисля си къде, по дяволите, е Бъртън?* — изстреля в отговор Фароу.

Ранд измъкна слушалката от ухото си и я пъкна заедно с преподавателя в джоба си.

Кайла местеше поглед от рисунката към мъжа. Кой знае защо, бе смятала, че художниците трябва да са ниски и закръглени или високи и съсухрени, стари, скромни... безобидни. Но този тук не отговаряше на нито едно от тези определения. Строен, с дълги крака и широки рамене, излъчващ сила, със сиво-зелени очи, които биха могли да разтопят стомана.

— Мисля, че е жалко, задето обектът не заслужава вниманието на художника.

Идваше му едновременно да се разсмее и да изругае. Тя сякаш виждаше през него и по някакъв начин бе прочела мисълта му, че имението на Бъртън беше крещяща проява на лош вкус.

— Не съм съвсем сигурен какво имате предвид — излъга той.

Жената се усмихна и бръчките около устата ѝ се смекчиха.

— О, напротив. Но не се притеснявайте. Елена ще хареса работата ви. Дори сте успели да придадете по-привлекателен вид на къщата.

Какво прави тук жена като Кайла?

Но вместо да зададе този старомоден въпрос, Ранд използва ножче, за да отстрани от платното няколко капки маслена боя, които се бяха събрали на малки бучки. Отстъпи назад, за да прецени резултата.

— Нарича се малко своеволие, позволено на художника — обясни, без да се обръща. — Ако не ти допада гледната точка на автора, покани си фотограф.

— За Елена ласкателството е като храната и водата. Доловили сте го много точно.

Мъжът продължаваше да работи, застанал с гръб към критичката си, но усещаш аромата ѝ в дробовете и кръвта си.

— Казвате го така, сякаш е нещо лошо.

— Не. Просто завиждам. Ако притежавах тази способност да усещам хората... — Кайла повдигна рамене. — Ами щеше да ми е от полза. — *Изказването на годината. Може би на цялото десетилетие.* — И не на последно място, щях да съм богата.

Ранд се поддаде на изкушението да я погледне. Беше застанала с профил към него. Когато не я гледаше в очите, изглеждаше много помлада, отколкото беше. Имаше добре сложено тяло, привлекателно и толкова стегнато, че сякаш вибрираше при всяко движение. Загоряла кожа, черен ленен костюм и копринена риза, дискретно показваща татуираната на ключицата ѝ роза.

Искаше му се да допре език до нея.

Дяволски неподходящо време за подобни глупости.

Но нищо не можеше да направи. Досието ѝ го бе заинтригувало, сънищата му бяха започнали да стават все по-горещи, а присъствието ѝ направо го изгаряше.

Изруга наум и се съсредоточи върху платното.

— А пък аз си мислех, че всички тук са богати.

— Някои от нас са наемни служители. Пием шампанско, но преди всичко трябва да се грижим за обслужването. — Надяваше се художникът да не бе доловил горчивината в гласа ѝ.

— Аха, обзалагам се, че семейство Бъртън имат странни приумици — каза той нехайно. — Или поне тя. Него още не съм го виждал. Той тук ли е тази вечер?

— Да. — Даваше си сметка, че отговорът прозвуча грубо, но не можа да се въздържа. Настойчивостта на Андре я плашеше. — И преди съм виждала картина...

— Естествено.

Смехът ѝ беше стегнат като тялото ѝ.

— Не, имах предвид като тази.

— На същия обект?

— Обектът няма нищо общо.

За момент настъпи тишина, нарушавана единствено от движението на четката върху платното. И тогава той попита:

— В какъв смисъл?

— Не знам как точно да го обясня. Има нещо... в начина, по който виждате светлината. Не, по-скоро в начина, по който я рисувате.

Жива и силна, отделяща хоризонта, фонтана, дори дивите розови храсти край пистата за хеликоптери зад басейна. Да, виждала съм тази светлина и преди. — Жената неочаквано се засмя. — Купих една от вашите картини на гаражна разпродажба. Р. Маккрий, нали така?

Р. Маккрий. Името изсвистя в съзнанието му. *Нима наистина притежаваше творба на Рийд?*

— Точно така. Ранд Маккрий. — Със сигурност нямаше намерение да подхваща темата за убийтия си близък пред банкера на убиеца му.

— Нямам спомен да съм виждала името ви в програмата.

— Записах се в последния момент — обясни ѝ небрежно, като преднамерено избягваше погледа ѝ. Беше виждал много красиви жени, но нито една от тях не бе притежавала способността да го разсейва като тази, която стоеше до него.

Почти с благоговение Кайла наблюдаваше как художникът постепенно вдъхва живот на картината. Пейзажът беше великолепен, но в никакъв случай спокоен. В него имаше някаква мъжествена красота. Беше напрегнат. Тревожен. Приковаващ вниманието.

Също като него.

— Гаражна разпродажба, а? Коя картина по-точно?

— На гърба май пишеше „Преди зората“ и датата. — После прибави припряно: — Гаражна разпродажба звучи ужасно. Всъщност ставаше въпрос за публичен търг.

— Е, това ме кара да се чувствам малко по-добре — сухо отвърна той. — Но ми е мъчно, че мисис Брейсли е починала. Тя смяташе, че ще доживее до сто години, ако се отърве от дъждовното време на северозападното тихоокеанско крайбрежие.

Превзет женски смях заглуши пляска на фонтана. Елена Бъртън отдаваше дължимото на нещо, което ѝ беше казал приятен на вид млад мъж.

— Домакинята — подсмихна се Ранд. — Виждал съм доста нейни снимки в лъскави списания. Но никога не съм попадал на негова.

— Той много държи на личното си пространство. Това е едва второто събитие, което удостоява с присъствието си. Тя е светското лице на семейството.

— Значи случаят е много специален.

— Дааа. Обзалагам се, че Елена разчита това събитие да бетонира позицията ѝ в борда на директорите на музея на пленерите.

— Толкова ли е важно за нея?

— По един или друг начин — отвърна разсеяно Кайла, наблюдавайки работата на Ранд. — Вложила е няколко милиона долара в това, така че сигурно е важно. Без да се броят усилията ѝ да привлече всички знаменитости и политици от Запада, които в момента присъстват тук.

Едва тогава си даде сметка за думите си и се намръщи. Частните банкери нямаха право да разпространяват клюки за клиентите си. Това беше най-бързият начин да ги уволнят.

— Забравете това — прибави тя припряно. — Просто се бях съсредоточила повече върху картината ви, отколкото върху онова, което говоря.

— Какво да забравя? Та аз не съм чул нищо.

Дълбоката въздишка на облекчение го накара да се усмихне. Не можеше да я обвини за нервността ѝ. Бъртън може и вече да не беше известен като Сибиреца, но под скъпия му костюм се криеше опасен човек. И всеки, позволил си да злослови по негов адрес, скоро щеше да бъде заличен от ведомостите му.

А може би и от живота въобще.

Под претекст, че трябва да погледне работата си от друг ъгъл, Ранд заобиколи статива и се приближи до нея. Канела и ванилия. Слънчева светлина и обикновена жена. Тъмната ѝ коса блестеше или от светлината, или от много скъпата боя. Леденосини очи, ненатрапчив грим и дяволски привлекателна татуировка.

Надявам се да си невинна, както смятам аз, помисли си мрачно. Но и в двата случая сме неразривно свързани.

Може би е най-добре да се отпуснем и да се насладим на ситуацията.

— Ръцете ви изглеждат прекалено големи и груби за художник — отбеляза тя, без да се замисли.

Точно толкова, колкото е необходимо, за да удушиш някого. Ала нямаше намерение да ѝ го каже.

— Но са много... удобни.

При хапливата му забележка тя изстена тихо.

Той се засмя.

Заинтригувана, Кайла започна да наблюдава него, а не работата му. Беше облечен в черни дънки, обилно наплескани с боя, широка риза, напълно подходяща на очите му, като се изключат цветните пръски, и също толкова изцапани кафяви кожени ботуши. Въпреки несъмнения му талант и подсказващото заниманията му облекло, този човек някак си не се вписваше в артистичното обкръжение. Или може би това се дължеше на мрака, който съзираще в светлината около себе си.

— Вие не сте част от това общество, нали? — попита тя и бързо се поправи: — Извинете ме. Очевидно влияете лошо върху езика ми.

Той ѝ хвърли бегъл поглед, от който пулсът ѝ се ускори.

— Звучи ми обещаващо.

Надяваше се, че червенината, плъзнала по лицето ѝ, ще бъде изтълкувана като последица от прежурящото слънце, а не като смущение.

— Прекарвам повече от времето си на северозападното крайбрежие — продължи мъжът, насочил отново внимание към платното. — Вие отдавна ли живеете тук?

— Коренячка съм — отвърна тя.

— И как стана така, че започнахте да работите за семейство Бъртън?

— Не работя за тях. Не точно. Просто съм техен banker. Иначе съм служител на Американската югозападна банка в Скотсдейл. Поне засега — обясни Кайла и веднага съжали за последните си думи.

Вероятно последната среща с Бъртън я бе уплашила повече, отколкото си бе мислила.

Но мистър Р. Маккрий със сигурност го бе направил. Не ѝ се бе случвало често да срещне мъж с фигура на атлет и душа на художник.

— Прозвуча така, сякаш имате намерение да си търсите нова работа — отбеляза той.

— Всеки има нужда от ново предизвикателство от време на време. Обмислям да направя някои промени в кариерата си.

— Банковото дело не ви ли е по сърце?

За първи път Кайла си даде сметка, че наистина не ѝ харесваше. Вече не.

— В него винаги става дума за пари, а те не показват най-добрите страни на хората.

— Художниците не се интересуват особено от парите.

— Но се съгласявате да участвате в измислен конкурс и да рисувате нещо, което би могло да спечели първа, втора или трета награда, когато в същото време би трябвало да сте някъде другаде и да творите нещо, което наистина си струва. — Тя изпусна рязко въздух. — Извинете ме, нямах предвид точно това, което казах.

Ранд се съмняваше. Но пък се чувстваше по същия начин.

— Викат му „да си изкарваш прехраната“.

— И винаги въпросът е единствено в това какво ще направиш, за да не умреш от глад, нали? — подметна тя с престорено нехайство.

— Точно така. И като заговорихме за глада, какво ще правите след конкурса? — Погледна я точно навреме, за да забележи обърканото ѝ изражение. — Какво ви стана? Никога ли мъж не ви е канил на вечеря?

— Не и пет минути, след като съм се запознала с него, и десетина, след като някой друг ме е помолил да се срещнем.

— Значи съм закъснял? Моля ви, кажете ми, че не е така — ведро каза той.

Беше му лесно да флиртува с нея. Дори прекалено лесно. Или може би точно обратното — тя си играеше с него.

Проблемът беше, че той съвсем не си играеше.

— Да кажем, че имам друг ангажимент — отвърна Кайла.

По лицето ѝ личеше, че не го очаква с нетърпение.

— Не можете ли да го отмените?

— Точно това обмислях.

— В такъв случай не съм отпаднал окончателно от съревнованието — отбеляза Ранд.

— Защо ли се чувствам като преследвана?

— Очевидно техниката ми нещо куца — усмихна ѝ се през рамо той.

И в този момент забеляза мъжа, когото най-много от всичко на света би искал да удуши със собствените си ръце.

19.

Кастило дел Сиело

Събота, 17,51 ч.

— Кой е този? — насили се да попита Ранд.

Кайла се извърна леко и видя Бъртън и някакъв друг мъж да се приближават към нея. Двамата разговаряха оживено, но не гневно.

— Едрият отдясно е Андре Бъртън — тихо отвърна тя. — Другият е Дон Коули.

— Ах, мистър Бъртън, моят мистериозен домакин — каза Ранд, като се надяваше гласът му да не издава пулсиращия в тялото адреналин, който го подтикваше да му се нахвърли веднага. — Трябвали да знам нещо за контето до него?

— Той е политически съветник по въпросите за щатските и държавните кандидати за Конгреса.

— Значи голяма клечка, а?

— Много. — Ала премълча факта, че Коули беше клиент на Американската югозападна банка. Политическата му кариера го бе направила изключително богат. Всеки, който искаше да заеме какъвто и да било пост в щата, трябваше да получи първо неговата благословия. — Може да се каже, че той коли и беси.

Мъжете спряха недалеч от тях и стиснаха ръцете си. Коули каза нещо, което накара другия да се разсмее. Дълбок, наситен звук, който се извиси над шума на тълпата.

В мига, в който Коули се обърна, изражението на Бъртън се промени. Приличаше на човек, готвещ се да вземе решение, което не му харесва. После, усетил, че го наблюдават, вдигна поглед към Кайла. И забърза към нея по застланите с плочи стълби.

Ранд отново се залови да рисува. Това беше единственото, което би могъл да прави в момента. Лепенката, крепяща микрофона, продължаваше да дразни кожата му, но той не ѝ обръщаше внимание. Без съмнение Фароу вече бе разбрал за появата на Бъртън. Не му беше

необходима миниатюрната слушалка в ухото, за да се досети, че дори бе затаил дъх, готов да заснеме всяко движение.

Специалната камера сякаш бе прогорила дупка в раницата му. Бързо започна да прехвърля през мислите си основателна причина да я извади и да я насочи колкото може по-встрани от Бъртън.

Но не намери.

Не бързай. Има достатъчно време.

А и Рийд вече не бърза за никъде.

Без да обръща внимание на художника, Бъртън се обърна към Кайла:

— Познаваш ли човека, с когото разговарях?

— Виждала съм мистър Коули в банката.

— Току-що се съгласих да помогна на няколко от кандидатите му на първичните избори. Искам да придвижиш чековете, които ще напиша на негово име. Трябва да съм сигурен, че всичко ще бъде направено... както трябва.

Устните ѝ се свиха в тънка линия.

— Винаги върша служебните си задължения съвестно, мистър Бъртън. Ако искате някаква по-специфична услуга, трябва да бъдете по-конкретен.

Ранд едва не подсвирна. *Тази жена е напълно побъркана. И много глупава. На нейно място не бих се изправил срещу този сибирски тигър, разчитайки за защита единствено на татуираната роза.*

В един безкраен момент Бъртън остана вторачен в нея.

Тя се насили да срещне погледа му.

Той изви очи към мъжа, рисуващ върху платното на статива.

— Е, ще поговорим за това и... за някои други неща по-късно тази вечер.

— Не се чувствам добре. Ще ми бъде по-удобно да се срещнем друг път.

— Но не и на мен, Кайла. Мистър Фоли ме увери, че с готовност си се съгласила да обсъждаш с мен деловите въпроси, и то при моите условия.

— Деловите да.

Мъжът изглеждаше почти развеселен.

— Щом искаш това, ще бъде чисто служебна среща.

— Точно това искам.

— Елена ще ни сервира кафе в градината точно в седем.

— Елена? — Кайла се усмихна с облекчение, че нямаше да ѝ се наложи да остава насаме с него. — Устройва ме. Значи в седем.

Бъртън се усмихна леко. Преди да се отдалечи, хвърли поглед към картината на статива. Приблужи се и спря пред нея с неподправен интерес. Разгледа внимателно недовършеното платно, преди да се обърне към художника.

Въпреки адреналина, бушуващ в кръвта му, Ранд срещна погледа му спокойно. В продължение на цели пет години се беше чудил колко добре Сибиреца бе успял да го разгледа през оптичския мерник на снайпера си, ако изобщо бе успял да го види — лицето на мъжа, когото бе убил. Лице, абсолютно еднакво с това на човека, стоящ в този момент пред него.

Това беше причината, поради която дълго време бе отказвал да се раздели с брадата и да подстриже косата си късо. Преди пет години двамата близнаци бяха гладко избръснати и със строги, военни прически.

В продължение на няколко секунди Бъртън го наблюдаваше, присвил светлите си очи. После отново се обърна към картината.

— Много добре. Чудесно, бих казал. Но ще трябва да се залавяте за работа, ако искате да спечелите малкия конкурс на съпругата ми. Времето тече.

Ранд се насили да се усмихне. Очевидно снайперът не бе бил така прецизен като камерата. Или пък косматите му страни бяха доста добро прикритие.

Или пък Бъртън бе избил толкова хора, че не си спомняше всички лица.

— Радвам се, че ви харесва — отвърна нехайно, — защото аз съм просто запленил от обекта.

Кайла подозираше, че казва само половината истина. От доста време работеше упорито, за да усвои това социално умение.

— Служителката ми пречи ли ви? — хвърли поглед към нея Бъртън. — Бих могъл да я отведа отгук.

— Ни най-малко. Тя е яростен критик, а аз съм заклет мазохист. Идеална комбинация.

— В такъв случай ще ви оставя на болката и удоволствието — заяви домакинът и отново погледна жената. — До след края на конкурса, малката ми.

Ранд наблюдаваше как убиецът на брат му се отдалечава. Когато се обърна към Кайла, лицето ѝ беше преbledняло.

— Това беше приятен, дружески разговор.

Тя го погледна, сякаш не вярваше на ушите си.

— Ирония — бързо прибави той. — Изглеждате така, сякаш току-що сте настъпили змия. Ако чух това, което си мисля, че чух, бихте могли да повдигнете срещу него обвинение в сексуален тормоз.

Кайла произнесе звук, който не беше нито смях, нито проклятие.

— Загуба на време. Хиляди жени биха се наредили на опашка, за да бъдат тормозени от него.

— Очевидно не сте от тях.

— Това прави ли ме придирчива или глупава?

— Не, вие съвсем не сте глупава. Мога ли да ви наричам Кайла?

— Наричайте ме както искате, само не малката ми.

— Добре, красавице.

За изненада и на двама им, тя се разсмя.

— Благодаря, красавце. Чувствах се... омерзена.

Ранд протегна ръка, за да докосне лицето ѝ, забеляза изцапаните си пръсти и ги избърса в дънките си. Кайла Шоу беше прекалено привлекателна и прекалено уязвима.

Но беше оръжието, което му бяха дали да използва.

20.

Кастило дел Сиело

Събота, 18,10 ч.

С периферното си зрение Ранд забеляза, че Бъртън най-сетне е престанал да обикаля. Сега разговаряше любезно с гостите, насъбрали се край съпругата му.

— Е, добре — обади се той и остави четката в бурканче с терпентин. — Заведете ме при домакията.

— Какво, няма свършихте? — стреснато го изгледа Кайла.

Като за този фарс, почти. Но на глас каза:

— Това е само общ поглед върху имението. Всички недостатъци са представени като достойнства.

— И ако успеете да омаете домакията достатъчно...

— Да — прекъсна я той. — Може да забрави за недостатъците. Така че представете ме.

Кайла се поколеба.

— Какво има?

— Опитвам се да преценя дали откровеността ви е плашеща, или трогателна.

— Бихте могли да помислите по въпроса, докато разговарям с нея — усмихна ѝ се Ранд. После бръкна в раницата и извади фотоапарата.

— Това пък за какво ви е? — попита тя.

— Надявам се да успея да направя портрет по снимка на Елена Бъртън, покровителката на изкуството в Аризона. Нещо като допълнение към картината.

— Твърдо сте решили да си проправите пътя към победата чрез ласкателства, нали?

За миг пред погледа му се мярнаха гаснещите очи на Рийд.

— Чрез каквото се наложи.

— Плашеща.

— Какво?

— Вече реших. Откровеността ви е плашеща.

— Също като глада. За разлика от ренесансова Италия, Америка си няма меценати, които да поддържат чистотата на художествената душа. Бъкащите от плъхове мансарди са прекалено скъпи.

— Защо не пробвате да си отрежете ухото? — хладно попита тя.
— Това, изглежда, доста е подпомогнало популярността на Ван Гог.

— Смятате ли, че ще изглеждам по-добре? Ако е така, ще обмисля предложението.

— Вие сте непоносим! — сложи ръце на кръста си Кайла.

— Говоря съвсем сериозно.

— Значи сте готов да си отрежете ухото, ако ви кажа?

— Не, казах само, че ще си помисля. Е, как ви се струва?

Без да знае дали да разпери безпомощно ръце, или да се изсмее, тя погледна първо лявото му ухо, после дясното.

— Оставете ги така. Представяват идеален чифт.

Погледът му се плъзна от очите ѝ към устните, после надолу до пръстите на краката ѝ.

— Вие също имате идеален чифт.

— Ужасен сте!

— Аз правя комплимент за очите ви, а ме наричате ужасен?

За момент тя остана с отворена уста.

Той я изгледа умолително.

— Добре — каза му накрая. — Ще ви заведа при Елена.

Колкото до него, би предпочел да остане с Кайла, но това нямаше да свърши работата му. Отново автоматично провери фотоапарата, за да се увери, че паметта работи и пръстите му не пречат на замаскирания обектив.

— Готов съм — заяви и я улови за ръката.

Кайла се обърна към мястото, където Елена се смееше и пиеше шампанско с няколко политици. Недалеч забеляза Бъртън.

— Не насочвайте апарата към домакина.

— И през ум не ми минава. Той не би могъл да се вмести в кадър.

— Говоря съвсем сериозно — бързо вметна тя. — Побеснява, когато някой се опита да го снима. Едва не разби лицето на един репортер на Коледния благотворителен бал. Освети филма и заплати на фотографа хиляда долара за нанесената му обида.

Ранд изобщо не се съмняваше в това.

— Няма проблем. Ще гледам да държа обектива колкото може по-встрани от него.

Точно на деветдесет градуса.

Тя го поведе сред струпалите се хора през фойето към красиво, украсено с фонтан място, което дискретно бе отделено като ВИП зона. Той се огледа, за да прецени ракурса.

Последните лъчи на слънцето блещукаха във водните струи и върху подносите, отрупани с чаши златисто шампанско. Елена Бъртън, съвършена и ослепителна в бледозелен костюм, прилепващ към безупречното ѝ тяло като копринена ръкавица, бърбеше и се смееше в компания от мъже и няколко жени, достатъчно смели да понесат конкуренцията на международната кралица на красотата.

Зад нея, малко по-встрани, Андре Бъртън пушеше дебела, ръчно изработена пура. Слушаше някакъв плешив мъж, който би могъл да бъде адвокат или политически съветник. Или и двете.

Елена беше невероятна актриса, което я превръщаше в чудесна домакиня. Беше изпълнена с жизненост, енергична, грациозна. Можеше да води разговор с трима различни гости едновременно и винаги беше наясно какво става извън собственото ѝ обкръжение. Щом видя Кайла, незабелязано се измъкна от компанията и тръгна към нея.

— Какво има? — попита тя.

— Елена, това е Ранд Маккрий, един от художниците. Той би желал да ти нарисува портрет, който да върви заедно с картината на прекрасния ти дом. Ранд, това е мисис Бъртън.

— Приятно ми е.

Прииска му се наистина да беше така.

Жената го огледа от ботушите до косата и очевидно хареса онова, което видя. Докато му протягаше ръка, го дари с една от ослепителните си усмивки.

— Зная колко сте заета — каза той, улавяйки любезно изящните ѝ пръсти. — Ако мога да направя няколко кадъра в профил и анфас, бих могъл да ги кача в компютъра си, да ги разпечатам и да ви нарисувам по тях.

Елена погледна към мъжа си, който или не забелязваше красивия художник до нея, или изобщо не се вълнуваше.

— Обясних на Ранд, че мистър Бъртън не обича фотографите — обади се Кайла. — Той ще се погрижи личното пространство на съпруга ти да не бъде нарушено.

Ранд успя да извърне рамото си към Бъртън, докато се обръщаше към Елена:

— Имате ли нещо против да ми отделите няколко минути?

Домакинята огледа намиращите се наблизо гости. Всички бяха заети с нещо, никой не скучаеше, а персоналът кръжеше наоколо с неизчерпаеми реки от шампанско и скъпи деликатеси.

— Художниците наричат това време на деня „сладка светлина“ — каза той. — Продължава само миг. Кара кожата ви да блести като кехлибар.

— Ласкаете ме.

— Обективът не лъже, мисис Бъртън. Вие наистина сияете. — Това беше истина, но от нея Ранд съвсем не се почувства по-добре.

Ще го преживееш. Правил си и много по-лоши неща от това да хвалиш съпругата на престъпник, само и само да се добереш до човека, убил Рийд.

Кайла слушаше и ѝ се искаше да се разкрещи, въпреки че всичко, което казваше Ранд, беше вярно. А може би именно заради това. На тази светлина Елена приличаше на богиня.

Обаче нужно ли е той да се лигави толкова?

Но от друга страна, е художник. Естествено е да се възхищава на красотата.

Елена докосна рамото на Ранд, усети силата му и се усмихна.

— Кайла, бъди добра, кажи на Андре какво става, за да не се притеснява. Не искам сцена като онази на Коледния благотворителен бал.

Кайла искаше да отбележи, че е доста трудно да се правят снимки, докато обектът се притиска към фотографа. Но вместо това се извърна рязко и измина десетината крачки, отделящи я от Бъртън.

С бързината на професионалист Ранд направи няколко пробни кадъра на красивата Елена. Тя позираше пред него като истинска актриса и модел, каквато бе била някога.

— Много сте естествена — похвали я той, докато фокусираше образа. — Камерата ви обича.

И порочна.

Но нямаше намерение да ухапе ръката, която му даваше възможност да заснеме Андре Бъртън със скрития обектив.

— Бихте могли да натрупате милиони с това лице и тези изумителни очи — продължи, без да прекъсва работата си. — Ето, само още няколко на фона на фонтана и светлината, падаща върху лицето ви.

— Сигурен ли сте, че го искате? — попита тя. — Също като Андре, жените, прехвърлили двайсетте, бягат от фотографите, когато ги снимат на светло.

— Вие няма от какво да се притеснявате — увери я той. — Сега ще направя няколко и от тази страна.

Промени позицията си, като старателно насочваше първия обектив към нея, а с втория улавяше в кадър цялото лице на Бъртън. Мъжът го наблюдаваше напрегнато, готов да се извърне в мига, в който апаратът се насочеше към него.

Ранд задържа фотоапарата няколко минути, като се преструваше, че фокусира, а всъщност незабелязано придържаше с пръст бутона на втората бленда. Когато отпусна ръце, в паметта имаше двайсет снимки на Андре.

— Благодаря ви за отзивчивостта, мисис Бъртън — каза накрая. — Ще се опитам да предам възможно най-правдоподобно красотата ви, но маслените бои са недостатъчен материал, за да бъде пресъздаден блясъка на кожата ви.

Смехът ѝ беше мек и възбуждащ.

— Вие сте голям мошеник, нали?

— Дори не можете да си представите какъв — оголи зъби в широка усмивка той. — Как иначе художникът би могъл да поиска хиляди за картина, след като е вложил незначителни средства за платно и бои?

Преди да се обърне към Кайла и Бъртън, Ранд свали апарата, сложи предпазната капачка на обектива и го насочи към земята като дуло на пистолет. Усещаше, че Андре наблюдава всяко негово движение. Прибра камерата обратно в раницата си.

Едва тогава си позволи да погледне Кайла.

В един момент се уплаши, че Бъртън го е разpoznал. Но тогава мъжът едва забележимо кимна с глава. И продължи разговора си.

Ранд нехайно махна за благодарност на Кайла и се върна при статива си. Междувременно успя да пъхне една от слушалките в ухото си.

— Готово. Двайсет.

— *Звучеше така, сякаш всеки момент ще да вкараш Елена в леглото си, дявол сладкодумен!*

Той почеса гърдите си на мястото, където бе прикрепен микрофонът, от което в ушите на Фароу се разнесе неприятно пукане.

21.

Кастило дел Сиело

Събота, 18,45 ч.

Кайла приближи с неохота широката, покрита с плочки тераса, която водеше към градината и оформяше нещо като естествена сцена. От едната страна бяха подредени три платна. Трима художници очакваха да разберат кой ще получи тлъстия чек.

Преднамерено не поглеждаше към Ранд. Фактът, че картината му бе сред най-добрите, още повече я ядосваше.

Това не означава, че непременно ще спечели. Какво ли разбирам аз от изобразително изкуство?

Единствената добра новина беше, че Андре не се виждаше никъде. От всички страни проблясваха светкавиците на фотографите. Връчването на наградите щеше да бъде отразено в цялата местна преса и в лъскавите списания, които следяха живота на хайлайфа на Финикс.

Кайла застана няколко крачки встрани. Опасяваше се, че може да изгуби равновесие, когато при всеки повей на вятъра вулгарно големите наградни чекове в ръцете ѝ се развяваха. В центъра на сцената домакинята обявяваше победителите.

Ранд Маккрий се нареждаше на трето място.

Първите две спечелиха художници от Аризона.

Елена не беше глупачка. Познаваше много добре публиката и си даваше сметка от необходимостта да погъделичка местната гордост.

Кайла не можеше да определи кое я отвращаваше повече — правилният от социална гледна точка избор на Елена, ласкателствата, с които си бе послужил Ранд, за да заеме една от водещите позиции, или прозрението, че самата тя бе правила същото всеки път, когато бе работила за клиенти, които не харесва.

Не съм толкова лоша, колкото Ранд и Елена.

Нито пък толкова преуспяла.

Ругаейки тихо, пъкна чековете под мишница и взе чаша шампанско от подноса на минаващ покрай нея сервитьор, за да

поздрави победителите. Ако не друго, може би алкохолът щеше да прогони горчивия вкус в устата ѝ. Отпи набързо няколко глътки и се почувства достатъчно откровена, за да признае пред себе си, че е привлечена от Ранд, но и достатъчно отвратена, за да иска да не е. Той беше ласкател и използвач.

Радваше се, че бе заел едва третото място.

Да. Като че ли пък аз съм малката мис Съвършенство. Истината е, че много би ми харесало да гледа мен така, както гледа Елена.

Но за да се случи, със сигурност трябваше нещо много повече от това да му връчи чек като награда от местен конкурс.

Трябва да съм благодарна. Имам си достатъчно грижи и без да се препъвам в големите крака на този красив художник.

Допи шампанското точно навреме, за да остави чашата и чантата си на близката маса и да подреди чековете, които трябваше да подава на Елена.

С професионална усмивка пристъпи към светлината на прожекторите. Домакинята бързо раздаде третата и втората награда, после даде възможност на фотографите да я снимат с победителя.

— Изглежда, местните интереси натежаха повече от ласкателствата — успя да прошепне Кайла в ухото на Ранд. — Добре дошъл в света на политиката, воден от собствен опит.

Мъжът не обърна внимание нито на резкия тон, нито на горчивината в думите ѝ.

— Къде предпочиташ да те заведем на вечеря?

— Нещо изгубих апетит.

Докато отстъпваше назад, токът ѝ се закачи в един от кабелите, охраняващи прожекторите. С ловко движение той успя да я задържи да не падне.

Мили боже, доста е бърз, помисли си тя стресната.

И силен.

— Аз пък не.

— Какво?

— Не съм загубил апетит.

Кайла се вгледа в сиво-зелените му очи и забрави да си поеме дъх.

Той я желаше.

Преди да измисли какво да каже, Елена се отдалечи от победителя и застана до него. Много близо.

— Бих желала да поръчам по-голяма и по-завършена картина на имението — каза дрезгаво. — Моля ви, останете. Щом започнат танците, ще можем да поговорим.

Не му беше необходима слушалка в ухото, за да се досети какво би казал Фароу за подобно предложение.

— Ласкаете ме, мисис Бъртън.

— Наричайте ме Елена, моля — отправи му ослепителна усмивка тя и плъзна длан по голата му ръка.

— Елена — повтори той. — С удоволствие ще остана до края на празненството.

Кайла се запита дали беше единствената, която забелязваше разликата в блясъка на очите му, когато разговаряше с домакията. Възхищаваше се на красотата ѝ, но не я желаше.

Дали е прекалено придирчив, или е глупав? Защото със сигурност не е сляп.

И определено не е глупав.

И реши, че не бива да се чувства поласкана.

Но се чувстваше.

Елена улови ръката на Ранд и се смеси с гостите, а обсипаните ѝ с камъни сандали проблясваха на ярката светлина.

— Какво, по дяволите, да правя с това? — обърна се той към Кайла, стискайки чека с изцапаните си с боя пръсти. — Да си го окача на стената?

— В понеделник го осребри в банката, която го е издала.

— Американската югозападна? Къде се намира?

— Опитай с картата.

— Бих предпочел да опитам с теб.

Стъписана, тя се вторачи в него. Той говореше сериозно.

Или поне така изглеждаше.

Как бих могла да кажа кое е истина и кое лъжа за мъж, който успя да накара Елена Бъртън да яде от ръката му само с нехайна усмивка и няколко изречени с дрезгав глас ласкателства?

— Не се ли опасяваш, че Елена би могла да открие, че новото ѝ любимо кученце се стреми към друг скют? — попита, обзета едновременно от раздражение и любопитство.

— Дори любимите кученца имат зъби — отвърна той, оголвайки своите. — Просто знам кога да хапя и кога да махам с опашка.

— Махането с опашка е по-рентабилно. Но съществуват неща, много по-важни от парите.

— За един банкер е лесно да говори така — изрече Ранд през стиснати зъби. — А и нямаш представа какъв е залогът.

А пък аз съм истински идиот, че се притеснявам какво мисли за мен. Тук не става въпрос дали изглеждам като глупак.

Става въпрос за Рийд.

Кайла погледна часовника си. Беше почти седем. Взе чантата си, която бе оставила на една от близките маси.

— Е, пак ще се видим.

— А вечерята?

— Наслаждавай й се. Аз съм заета.

И се отдалечи, без да погледне назад.

Ранд мрачно сложи раницата на гърба си и чу в слушалката смеха на Фароу.

— *Отпусни се* — разля се гласът в ухото му. — *Винаги пръскат отрова така, когато са заинтригувани от някой мъж.*

— Майната ти.

— *Джими ще те раздруса, когато се качиш в колата. В буквалния смисъл. Дай му чипа с паметта.*

— Кога?

— *След пет минути.*

— От мен се очаква да остана до края.

— *Тогава му го предай и се върни. Искам го по-далеч от охранителните системи в имението. Къде е Бъртън?*

— Изчезна, щом се появиха фотографите.

— *Продължавай да го следиш. Нямам му доверие, когато е около теб.*

Ранд също. Огледа се и най-сетне забеляза едрата му фигура. Беше се скрил в сянката и пушеше пура, далеч от зоната с репортерите.

Бъртън гледаше Кайла, която се провираше през тълпата към задната част на имението. Щом изчезна от погледа му, той се обърна и огледа втория етаж на къщата. Слаб мъж се бе навел над перилата на една от терасите и наблюдаваше.

Наблюдаваше него.

Ранд го бе забелязал по-рано, но бе решил, че е един от многото бодигардове, обикалящи наоколо през цялото време, за да охраняват семейството.

Бъртън дръпна от пурата толкова дълбоко, че огънчето й просветна като стоп на кола. Веднъж. Втори път. Трети. Четвърти. После хвърли угарката и я смачка с тока на обувката си.

Слабият мъж мигом изчезна в къщата. Появи се отново няколко минути по-късно и се отпрати натам, накъдето бе тръгнала и Кайла. В лявата си ръка носеше малък пакет.

Бъртън запали друга пура и се върна на празненството. Миг след това вече разговаряше с група гости.

Ранд погледна часовника си. Точно седем.

А все още нито Елена, нито Андре бяха тръгнали към градината, за да поговорят с личния си банкер.

Само онзи слаб мъж се бе запътил натам.

— Хюстън — тихо подвикна той в яката си. — Имаме проблем.

22.

Кастило дел Сиело

Събота, 19,00 ч.

Кайла крачеше по осветената пътека и ѝ се искаше обувките ѝ да бяха лъскави, вместо тъмни, напълно подхождащи за служебното ѝ положение. И това се отнасяше не само за обувките. Всичко в нея беше потискащо професионално. Но не и вътрешно. Дълбоко в себе си беше уплашена, гневна, изтормозена, притисната в ъгъла.

Свобода.

Можеше да усети вкуса ѝ.

Но не и да я изживее.

Порасни, каза си нетърпеливо.

Пораснах. И не ми харесва.

Да работи за Бъртън и красивата Елена беше прекалено висока цена за това да бъде възрастен човек.

Къде са всичките ми умения, научени някога, когато имам най-голяма нужда от тях?

Пътеката свършваше във висока дървена врата, съседна на гаража за седем коли. Сензорното осветление в ъгъла се включи, щом се приближи. От скритите тонколони се чуваше тихо музиката от празненството.

Оградата беше покрита с бързорастящи, обсипани с цветове увивни растения, чиито стъбла бяха дебели почти колкото китката ѝ. Уханието беше като милувка сред сухия въздух. Катинарът беше отключен и висеше неугледно. Резето от ковано желязо се вдигна леко, почти безшумно. Тя се поколеба, после пристъпи към убежището на семейство Бъртън от останалия свят.

Имаше чувството, че се намира в покрит с цветя капан.

Със скърцане на метал в метал вратата се затвори зад гърба ѝ. Звукът я накара да подскочи. Блъсна я бързо, за да се увери, че по някакъв начин резето не бе паднало и не я бе заключило зад високите стени.

Вратата се отвори веднага.

Кайла въздъхна облекчено и се върна в градината. Беше толкова красива, колкото биха могли да я направят упоритият труд и многото пари. Рози и гардении, лиани и грациозни като танцьори палми, наситен аромат и приканващо спокойствие. Около пътеките бяха монтирани сензорни лампи, така че на всеки няколко крачки пред погледа ѝ се откриваше нова гледка от умело подредени растения. В мрака отпред напевно шумолеше фонтан, заглушавайки тихата музика от скритите тонколони.

Докато приближаваше към него, се включиха още няколко лампи, при което пръските заискриха и се изпълниха с живот. Ромоленето на водата успокои нервите ѝ, което беше и търсеният ефект. Израсналите в пустинята си даваха сметка как хората копнеят за живителната влага.

Зад гърба ѝ светлината угасна и тя отново подскочи стреснато. Сензорите бяха нагласени за краткотрайно действие. Прииска ѝ се да затича из градината и да накара лампите да осветят целия пейзаж.

Или просто да се втурне направо през вратата към колата си.

Успя да потисне този порив, уверявайки се, че няма от какво да се страхува. Беше се срещала с клиенти на банката в обществени паркове и частни домове, зад блиндиращи врати и на спортни площадки, на паркинги и в ресторанти, където след деловата вечеря я бяха изпращали вкъщи. Не би трябвало да се притеснява да се види с Бъртън в собствената му градина, само на няколко метра, от която празненството беше в разгара си.

Биха могли да чуят всеки вик.

Искаше ѝ се само Бъртън да не беше такъв мошеник. Но пък не беше единственият безскрупулен човек, който ползваше услугите на частен банкер. Беше просто неин клиент.

Голяма работа, помисли си мрачно. Успокой се. Дори любимите кученца имат истински зъби.

Беше ги видяла няколко минути по-рано, когато Ранд бе наблюдавал Андре Бъртън да се отдалечава от тях. Думите му отекваха в съзнанието ѝ: *Нямаш представа какъв е залогът.*

Но това не беше успокоението, от което имаше нужда.

И съвсем не бяха думи на любимо кученце.

Внезапно я обзе безпокойство. Не можеше просто да стои и да чака семейство Бъртън да зарежат гостите си, за да се появят в градината. Закрачи по покритата с плочки пътека, докато пред нея просветваше светлината на лампите и бавно изчезваше в благоуханния мрак.

Подплашено от стъпките ѝ, малко колибри се обади откъм обраслата с гъста зеленина ограда. Миг по-късно птичката замлъкна и градината отново потъна в тревожна тишина.

Погледна часовника си. Седем и седем минути.

Над главата ѝ блещукаха милиони звезди, борейки се с електрическото зарево на нощния град. Реши да започне да ги брои, за да убие малко време.

Да вървят по дяволите. Няма да седя тук като коза, вързана за удоволствие на тигъра.

Когато се обърна към дървената врата, светлината угасна. Звук от търкане на метал в метал прозвуча като изстрел.

И тишина.

Тогава с тихо изскърцване на пантите се отвори скрита в стената врата. Колибрито изписка и полетя толкова бързо, колкото учестено биеше сърцето ѝ. Очите ѝ се опитваха да се приспособят към тъмнината.

Нечия фигура, появила се иззад пълзящата растителност, се очерта на фона на уханните бели цветове. Мъжът беше прекалено слаб, за да е Андре или който и да било от познатите ѝ. Той притвори вратата зад себе си и застана неподвижно, докато привикне към оскъдната светлина.

Кайла се спотаи в тъмната ниша, доволна, че е облечена в черния си ленен костюм. Част от нея се надяваше, че ще я повика по име и ще ѝ съобщи, че Бъртън е решил да отложи срещата.

А другата се опитваше да потисне надигация се в гърлото ѝ вик.

Непознатият не се обади. Вместо това тръгна из градината като призрак, надничайки зад най-високите храсти.

Той търси мен.

Отвори уста да се разкреци за помощ, но в същия момент от тонколоните гръмна оглушителна рок музика. Някой бе усилил градинската озвучителна система докрай.

Ако извикаше, единственият, който щеше да я чуе, беше преследвачът ѝ.

Много бавно бръкна в дамската си чанта и извади малкото ножче, което използваше, за да отваря писма и да отстранява телчетата на телбода. С малкото си острие то не беше кой знае какво оръжие, но беше по-добре от ноктите и зъбите ѝ.

Поне така се надяваше.

23.

Кастило дел Сиело

Събота, 19,07 ч.

Ранд се затича веднага щом лампите до гаража се изключиха.

— Къде е Джими? — попита той. — Светлината угасна.

— *Аз се движа към гаража. Той ще докара джипа отзад. Облечен е в униформа, затова недей... Какво, по дяволите, беше това?*

— Музика.

— *Звучи като разбиващ се влак.*

— По-силно от писък — сухо отбеляза Ранд и прескочи няколко храста, за да си спести криволиците на пътеката.

— *Не е на добро.*

Единственият отговор беше:

— Включи светлините и тръгвай нататък!

— *Лимузините са блокирали алеята.*

— Мини напъряко през ливадите — изръмжа Ранд. — Оградата опасна ли е?

Последва малка пауза, докато Фароу се свърже с Хам, след това отвърна:

— *Не е електрифицирана.*

— Благодаря ти, Господи.

— *Няма за какво.*

Ранд стигна тичешком до вратата, улови се за горния край и я прескочи. Раницата му се заплете в пълзящата растителност и той изгуби равновесие. Падна тежко, подпря се на колене и бавно се изправи.

— *Говори ми.*

Но той не отговори. Нямахше представа къде се намира врагът му, но не се съмняваше, че е тук, спотаен в тъмнината.

— *Две минути, докато пристигнем.*

Когато забеляза слабата фигура на фона на белите цветя, Ранд разбра, че Кайла не разполага с толкова време. Остави раницата,

бръкна в нея, извади сгъваем нож и го отвори с едно движение на палеца си. В другата ръка държеше голям фенер.

— Един е — измърмори в яката си. — Влизам.

— *Изчакай подкрепление.*

Той пренебрегна заповедта на шефа си и извика:

— Кайла, скрий се!

Тя го чу, но не можа да установи къде е застанал. Виждаше само слабия мъж, който се приближаваше към нея с всяка крачка. Би предпочела да избяга, но бе притисната в ъгъла. Уплашена, стисна малкото ножче в ръка и зачака. Можеше да разчита само на един удар. Надяваше се да е сполучлив.

Ярък лъч светлина освети лицето на непознатия. Той примигна и закри очите си. Носеше черни кожени ръкавици. В дланта му блесна нещо метално.

Нож, а не пистолет.

Кайла не изчака по-добра възможност. Изскочи от убежището си и се втурна към мястото, откъдето бе чула гласа на Ранд.

Той изключи фенера, отвори очи и тръгна по пътеката с безшумните стъпки на ловец.

Слабият мъж зае поза на човек, очакващ бой с ножове. Другият все повече приближаваше. Непознатият забеляза проблясващото в ръцете му острие, прецени дължината му и реши да отложи двубоя за друг път. Извърна се бързо и побягна.

Ранд се втурна след него. Преди да направи няколко крачки, беглецът се шумгна в зеленината, прескочи оградата и изчезна. Искаше му се да го последва, но се страхуваше да остави Кайла сама. Без съмнение Бъртън имаше подръка повече от един убиец.

Оглушителният рев на тонколониите внезапно замлъкна.

— *Джими прекъсна захранването. Какво е положението при теб?*

— Един избяга през оградата в западната част на градината. Джими не може ли да се заеме с него?

— *Той е в източната, но ще опита. Как е Кайла?*

Ранд включи батерията и насочи светлината към нея. Беше бледа, трепереше и дишаше тежко.

— Не виждам кръв. — После се усмихна леко. — Прекрасен нож, миличка. Достатъчно голям, за да свърши работа. Но вече можеш

да го прибереш.

Тя погледна острието в ръката му.

Той го затвори с едно движение и го пъкна в джоба си.

— Виждаш ли? Съвсем безобиден.

Погледна го, сякаш не вярваше на ушите си, но все пак прибра и своя.

И зачака.

— *Джими казва, че нашият човек е избягал. Жалко.*

— Сигурно се е прибрал вкъщи при татенцето.

Кайла понечи да каже нещо, разбра, че не говори на нея, и млъкна.

— *Какво?* — попита Фароу.

— От приближените на семейство Бъртън е. Видях как си размениха знаци, преди Андре да го изпрати след нея.

— *Доста приятно съцветие се заформя.*

— Мислиш ли?

Осветлението в градината отново се включи.

— Аз съм Хам — разнесе се нечий глас. — Влизам.

Кайла потръпна и отново извади ножчето.

— Спокойно — сграбчи я за китката Ранд. — Хам е на страната на добрите.

— Той работи за Бъртън.

Внезапно тя се отдръпна, опитвайки да освободи ръката си. Но Ранд не я пусна. Не ѝ оставаше друго, освен да застане неподвижно и да изчака удобен момент, за да избяга.

Отново.

24.

Кастило дел Сиело

Събота, 19,09 ч.

— Движи се бавно — ясно каза Ранд. — Кайла е все още много напрегната. Смята, че си от лошите момчета. Но не се разстройвай много от това. И на мен не ми вярва много, въпреки че току-що ѝ спасих живота. — Погледна я в лицето и се усмихна леко. — Би могла да ми кажеш „благодаря“. Наистина, няма да припадна.

Тя му хвърли поглед, който недвусмислено говореше, че никак не ѝ е забавно.

— Ние сме от една и съща страна — увери я той. — Какво друго доказателство ти е нужно?

Жената погледна ръката му, обвита около китката ѝ.

— Не вярвам на нито един от вас. Не съм сигурна дали изобщо имам доверие на някого.

— Най-после започна да разбира — отбеляза Ранд. — Но пък по-добре късно, отколкото никога.

Очите му бяха сурови като гласа му, в думите му прозираше горчивина. Адреналинът ѝ веднага се трансформира в гняв.

— Откъде да знам, че кльошавият гадняр не е преследвал теб? — изкрещя тя. — Не каза нито дума, не ме повика, нищо. По дяволите, може би просто се е наслаждавал на уханието на цветята.

— С десетсантиметров нож в ръка? — презрително изсумтя Ранд. — Вземам си назад думите, че си започнала да разбираш.

Хам притича до тях, преследван от светлината на сензорните лампи.

— Добре ли си, бебчо?

— Не съм бебчо — изсъска през зъби тя.

— Адреналин — обърна се към него Ранд. — Никога не се знае какви ще са последствията от него. Точно сега Кайла е отприщила кучката в себе си.

— *Престани да остроумничиш, ами я отведи от градината. Там сте като в капан* — нетърпеливо нареди Фароу.

Очевидно бе казал същото и на Хам, защото той докосна слушалката в ухото си и погледна твърдо приятеля си.

— Човекът иска да се раздвижим. За нея тук вече не е безопасно.

Кайла оглеждаше слушалките на двамата мъже. Не бяха еднакви, но без съмнение разговаряха с един и същ човек, който и да беше той.

С ужас си помисли, че би могъл да е Бъртън.

— Да вървим — обади се Ранд.

— Не отивам никъде нито с теб, нито с него — отсече тя. — Доколкото можах да преценя, именно Андре говори в слушалките ви.

Той извади своята и я пъкна в ухото ѝ.

— Поздрави дамата, Джо. Тя смята, че си Бъртън.

— *Исусе Христе, не трябваше да те оставям да рисуваш цветя в дъжда* — изсумтя Фароу. — *Сега си вдигайте задниците оттам!*

Кайла примигна.

— Не е много любезен.

— Такъв си е нашият Джо — отвърна Ранд и отново намести слушалката на мястото ѝ.

— *Изгаряш много мостове след себе си, мистър Маккрий. Ако тя се окаже прикритие на Бъртън, ще те убия със собствените си ръце.*

— Давай, говори ми мръсотии, знаеш, че това ме подлудява — засмя се Ранд, после се обърна към Кайла: — Познаваш ли нашия кльоцав приятел от преди?

— Не.

— А ще го познаеш ли, ако го видиш отново? На снимка например.

— Да не би да си ченге? — стреснато попита тя.

— Не съм. Е, ще го познаеш ли?

— Ти беше този, който освети лицето му.

— Но държах очите си затворени, за да не ме заслепи светлината.

— Да, ще го позная. — Потрепери и престана с опитите да се освободи от ръката на Ранд. — Стори ми се, че изпусна нещо, преди да се прехвърли през стената.

— Видях, че носеше някакъв пакет. Когато побягна, не беше у него.

Хам включи фенера и насочи светлината към основата на западната ограда. Лъчът освети тъмен, безформен предмет.

— Вземи го — нареди Ранд, след това отново се обърна към нея: — Можеш ли да ми опишеш как изглеждаше?

— Мургав, метис — започна жената, — малко по-висок от мен, наистина много слаб, но як, сякаш бе натрупал всички възможни мускули. Не съм го виждала преди.

— Бъртън го е виждал. Той го изпрати след теб.

— Не виждам причина да го прави — горчиво отвърна тя. — Той е изнудвачът, не аз.

Хам се върна с малка торбичка.

— Това ще ти хареса.

Подаде я на Ранд, който я пое, без да пуска ръката на Кайла.

— Какво е?

— Всичко необходимо за едно отвличане — обясни другият и я погледна. — Имала си късмет, бебчо.

— *Господи! Измъкнете я оттам ВЕДНАГА* — изръмжа Фароу. — *Доста главорези работят за Бъртън.*

Ранд погледна ръката си, с която я държеше.

— Ще избягаш ли, ако те пусна, малката ми?

— Върви по дяволите.

— Бях вече. Не си струва да се връщам.

Той чакаше.

Кайла го изгледа продължително. Нищо в него не я изнервяше така, както когато Бъртън беше наблизо. Освен това действително бе готов с желание и без страх да се бори за нея.

Някакъв си художник.

Ей, ти искаше трета възможност, помисли си с горчивина. Изглежда, за теб тя е Ранд.

Каква късметлийка се оказах.

— Няма да избягам. — *Поне засега.*

— Тогава да се махаме оттук.

Той пусна ръката ѝ и бързо тръгна към дървената врата. Пътъом провери съдържанието на торбата. Когато извади ръката си, стискаше малък черен пистолет със заглушител, готов да влезе в действие.

— Много мило — усмихна се с известна жестокост. — Обзалагам се, че даже е зареден. Благодаря, мистър Бъртън.

Непременно ще се възползвам от подаръка ви. — Пъхна го в колана на гърба си, точно там, където предавателят бе прикрепен с тиксо.

— Със заглушител ли беше? — попита Кайла.

— Естествено. Кльощавият е истински професионалист. Дошъл е напълно подготвен за купона. Залепваща лета, белезници, черна торба.

— Имал е намерение да те отвлече — делово отбеляза Хам.

— Откъде си толкова сигурен? — погледна го тя замаяна.

— Защото, ако искаше да те убие, сега вече щеше да си мъртва — поясни Ранд и докосна новия пистолет в колана си. — Професионалното оръжие винаги надвива обикновеното джобно ножче.

Тя го наблюдаваше, докато отваряше вратата, после се огледа и поклати глава.

— Това не се случва в действителност. Не и с мен. Израснала съм в опасен район, където съм виждала пласьори на наркотици и питони, но никога не съм имала проблеми. А сега съм banker и съм... — Гласът ѝ потрепери и отново поклати глава.

Ранд подаде торбата на Хам.

— Предай това на момчетата в лабораторията. Няма да открият отпечатъци, защото беше с ръкавици, но все ще успеят да установят нещо по номерата.

— Дадено.

— Джо — подвикна той в яката си. — Или оставам с нея, или я вземам с мен. Кое от двете?

— *По дяволите. Доведи я. Но ако ни прецака...*

— Да, да, знам, ще направиш задника ми на картофено пюре. Само не забравяй кой ме придума да се върна.

— *Ако открия копелето, ще го убия.*

За своя изненада, Ранд се разсмя.

— До вчера бих ти помогнал.

— *А днес вече не?*

Установи, че се бе загледал в нея.

— Днес вече не. — Със същите пръсти, с които допреди малко бе държал смъртоносно оръжие, той улови брадичката ѝ и нежно я извърна към себе си. — Сега не мога да ти обясня. Налага се да бързаме, а и наблизо няма къде да се скрием. Ще те отведе на едно

място, където ще разполагаме с достатъчно време и ще бъдем в безопасност.

Тя само се взираше в него.

— Обещавам, че никога няма да те излъжа. Питай ме, каквото искаш. Ако не мога да ти отговоря, ще ти обясня защо. А в замяна ти ще бъдеш напълно откровена с мен. Сделка?

Кайла помълча, после каза:

— Ти си художник, нали? Не си разиграл това нарочно?

— Видя ме да рисувам. Имаш и моя картина — усмихна се леко той.

— Вече не вярвам на онова, което съм видяла. — Гласът ѝ бе натезжал от тревога и страх. След това го погледна отново, опитвайки се да прочете истината в очите му. — За кого работиш?

— За „Сейнт Килда“.

— Мили боже — поклати глава Хам. — Като оплескаш нещо, го правиш докрай. Фароу ще мине направо през слушалките и ще те удуши.

Ранд не му обърна внимание, измъкна фотоапарата от раницата и му го подаде. Чипът със снимките беше вътре.

— Гледай да не я изгубиш.

— Не се безпокой.

— Нещо друго? — попита я той.

— Ще трябва да се върна в ранчото си за някои неща. Ще ми позволиш ли?

— Само ако дойда с теб.

— *Кучи син! Докарай я направо в мотела!*

— Но това би било опасно — спокойно отвърна Ранд. — Ранчото ти е второто място, където ще те потърсят.

— А кое е първото?

— Апартаментът, който скоро нае, но в който все още не си имала време да се нанесеш.

Реши да не се замисля много върху факта, че знае за нея повече, отколкото трябваше.

— Ще отскоча до ранчото за малко. Ще мина по черния път.

— *Дори не си...*

— Млъквай, Джо — извика Ранд. — Рискът не е чак толкова голям.

— *По дяволите...*

Но той го прекъсна:

— На Бъртън ще му е необходимо време, за да организира отново нещата. Освен това не би искал малките ѝ бебчета да умрат от глад, нали?

— *Малките ѝ какво?*

Отговор не последва.

25.

Кастило дел Сиело

Събота, 19,25 ч.

Не бяха много хората, които можеха да накарат Габриел Наваро да се чувства неудобно, но Андре Бъртън беше един от тях. Не само едрата фигура, височината и богатството му плашеха. По-скоро един наемник беше осъзнал, че е изправен пред по-добър убиец от самия себе си.

И той беше предал този по-добър убиец.

Смехът на Елена изобщо не му помагаше.

— О, боже! Разкажи ми пак как една малка банкова чиновничка успя да победи един от най-...

Мъжът повдигна рамене и изтръска пепелта от цигарата си в кристалния пепелник. После скръсти крака и погледна към Бъртън.

— Беше висок. Движеше се невероятно. Като истински боец.

Тя се усмихна и каза подигравателно:

— Но естествено. В Плежър Вели имаме хиляди войници.

— Как изглеждаше? — попита съпругът ѝ.

— Нали ви казах. Висок.

— Мексиканец, бял, черен, метис? — продължи нетърпеливо Бъртън. — Млад, стар?

— Както казах. Негодникът ме заслепи с фенера си. Не виждах нищо, освен огромния нож. Имаше вид на човек, който знае как да го използва. Поръчахте да няма кръв, затова избягах.

Андре каза нещо на руски и запали пурата си.

Елена въздъхна и отвори френския прозорец, за да проветри стаята от дима. При всяка стъпка сандалите ѝ проблясваха, демонстрирайки богатство и раздражение.

Габриел я наблюдаваше скришом. Ако беше съпруга на някой друг, сигурно щеше да се опита да ѝ пусне ръка.

Ала тя беше Бъртън.

— Сигурен ли си, че е извикал Кайла по име? — попита шефът.

— Да.

— Намери я!

Наемникът се изправи.

— Да я заловя или да я убия?

Андре присви очи. Интелигентността и инстинктите, които му бяха помогнали да се добере от Сибир до Плежър Вели в Аризона, работеха на пълни обороти. В момента Кайла знаеше за спасителя си повече, отколкото той.

Знанието беше оръжие.

— Залови я — нареди кратко.

Би могъл да я убие по-късно.

26.

Недалеч от Финикс

Събота, 20,04 ч.

— Намали — каза Кайла на Ранд.

Той я погледна отстрани. Откакто бе седнала в колата и му бе казала как да стигне до Драй Вели, не беше изрекла нито дума.

— Реших, че си заспала.

— Просто размишлявах. — *Опитай се да свикнеш с невъзможното. Провал. Опитай отново. И отново.* — Има дълбока падина, покрита с пясък от пустинята, довян от мусоните. Ако не намалиш, ще...

Задницата на джипа заора земята, щом Ранд изкачи малко възвишение и се озова в дерето, за което го бе предупредила.

Кайла сграбчи дръжката над вратата и изсумтя сърдито, а после отново, когато колата изкачи противоположния склон. Преди да се озоват пак на пътя, за миг се почувства като в безтегловност.

— Та като стана дума за това дърво — процеди през зъби, — има още няколко. Ако не ме слушаш, защо изобщо ме взе със себе си?

Той повдигна крака си, намали скоростта и се усмихна.

— Все още ли показваш кучката в себе си?

— Виж, мачо, дай да се разберем. Отнасям се по един и същи начин с мъжете от типа: „Аз съм Тарзан, а ти си Джейн“, и с лигавите домашни кученца. А още в градината успях да разбера, че действаш като домашен любимец.

— А какво ще кажеш за Тарзан?

— Ще поговорим за това друг път.

— Кога?

— Когато съм готова.

Отново я погледна отстрани. Седеше скована, стискаше дръжката с едната си ръка, а с другата се държеше за седалката.

— Все още ли си уплашена? — попита я меко.

Устните ѝ леко потръпнаха, докато наблюдаваше светлините на нощния трафик от двете страни на магистралата.

— Мразя белезници. Разстройват ме повече, отколкото заглушител на пистолет.

— Значи предпочиташ да те застрелят, отколкото да те закопчат? Аз също.

Тя издиша шумно въздух през носа си.

— Слушай, Тарзан. Жена, която живее съвсем сама на този свят, обикновено спазва правилата на играта. Поне умните са наясно с това. Глупавите по един или друг начин, рано или късно, стигат до белезниците.

— Всъщност казвам се Ранд — каза той търпеливо. — Можеш да ме наричаш Маккрий, ако малкото ми име ти звучи прекалено приятелски. А може би ти предпочиташ да ти викам Джейн?

Жената почти се усмихна.

— Добре, Маккрий.

— Колкото до правилата, за хора като Бъртън всичко е позволено.

— Значи го познаваш — отбеляза тя.

Изстрелите по хеликоптера.

Рийд, хъркащ, облян в кръв.

Умиращ.

— До тази вечер не се бяхме срещали очи в очи, но да, знам доста за него.

— И за мен.

— И за теб — съгласи се той. — А ти би могла да прочетеш досието ми, ако те интересува.

Кайла примигна.

— От него ще разбере ли защо искаш да прережеш гърлото на Андре?

— Ще трябва да усъвършенствам уменията си. Не подозирах, че съм се издал.

— Само веднъж. Последния път, когато се обърна с гръб към теб. В колата настана тишина.

Тя чакаше.

— Да, познавам го достатъчно добре, за да желая смъртта му — каза накрая той. — Но това ме прави само един от милионите му

потенциални убийци.

— Защо? Защото е богат?

— Защото е злодей.

Тя си пое шумно въздух.

— Интересен начин за изразяване на отношение.

— Живеем в двайсет и първи век — спокойно отвърна Ранд, докато преодоляваше поредната пясъчна падина с джипа. — Хората са свободни да говорят за злото, вместо за нещастното детство, което повечето от тях са имали, при това без впоследствие да станат убийци. Сибиреца се е родил беден, както милиарди други. Но те не са свършили като него.

— Сибиреца? Бъртън? Значи той е руснак?

Ранд кимна.

— Това обяснява нещата.

— Какво обяснява? Нито една страна не е корен на злото. Във всеки момент бих могъл да ти посоча американци, които по нищо не му отстъпват.

— Обяснява акцента му. Английският му е граматически перфектен, но в него има някаква твърдост, присъща на славянските езици.

— В досието ти не пишеше, че си лингвистка — подразни я той.

— Пътувах доста, след като завърших колежа. Родителите ми вече бяха починали.

— И харесваше ли ти? — попита, защото тази част от досието ѝ беше почти празна — само паспортни данни и датите на входните и изходните визи.

— Дали ми е харесвало? Меко казано. Просто обожавах да обикалям. Била съм на всички континенти, с изключение на Антарктида. Търсих си работа, която би ми дала възможност да спася света. Но се оказа, че светът не иска да бъде спасен.

— Така е — безрадостно се усмихна той.

— После чужденците станаха любима мишена на всички — продължи Кайла без горчивина, — затова прибрах куфарите и си намерих работа недалеч от дома.

— Разумно. Опитът ти би трябвало да направи това по-лесно.

— Кое?

— Не бих искал да се опитам да обясня това интернационално съцветие на някого, който не е ходил по-далеч от Канзас.

Ранд сви наляво по селския път.

— Наистина ли колибритата са споменати в досието ми? — обади се тя след малко. — Моите бебчета, както ги нарече.

Той се разсмя.

— „Сейнт Килда“ е нищо, ако не разполага с пълна информация. Тези малки подробности ти помагат да разбереш къде можеш да очакваш да се появи човекът, който те интересува. Така проучваш обекта добре. Ти обичаш онези малки летящи просяци, което означава, че ще се появиш да ги нахраниш поне в остатъка от месеца, през който все още си собственик на ранчото.

— През всяко друго време от годината бих оставила летящите свинчета да опрашват кактусите, но точно сега е миграционният им период. Разчитат на мен, за да стигнат до Монтана. Една от съседките ми също много обича птиците. Съгласи се да започне да ги храни от идната седмица. А дотогава са моя отговорност.

Ранд не можеше да не ѝ се възхити, задето се грижеше за нещо, от което не можеше да очаква отплата.

— Какви видове имаш?

— О, най-различни. Предимно ръждивокафяви.

— Ръждивокафявите не мигрират в Монтана. Събират се с хиляди на север от Сиатъл. След няколко седмици ще се появят на прага ми.

— И ти ли ги храниш?

— Дори ги рисувам. Или поне се опитвам, защото са толкова бързи, колкото и свирепи.

Макар да ѝ се струваше налудничаво, тя изпита по-голямо доверие към него, защото споделяше нейната любов към малките летящи създания.

И тогава той изключи фаровете на джипа.

Доверието ѝ се бе оказало неоправдано.

27.

Драй Вели

Събота, 20,08 ч.

— Какво правиш? — попита сковано Кайла.

— Опитвам се да се промъкна незабелязано.

Тя го изгледа недоверчиво.

— Все още сме на километри от ранчото ми.

— В пустинята светлината на фаровете се забелязва отдалече.

Кайла си пое дълбоко въздух. След няколко минути вече се примири с пътуването в тъмнината. Помогна ѝ и това, че нощта не беше безлунна. Щом очите ѝ привикнаха, забеляза, че звездната светлина беше учудващо ясна и хвърляше призрачни сенки наоколо. Пращият път приличаше на бледа лента, пресичаща пустинята.

Колкото повече напредваха без фарове, толкова повече неща виждаше. Очертанията на пейзажа ставаха все по-отчетливи, почти неуловимата граница между скалите и земята се очертаваше по-ясно.

— Обичах да яздя през нощта — каза накрая. — Доставяше ми невероятно удоволствие. Но сега виждам всичко по-различно.

— Удивително е как страхът подсилва осезанието ни. В градината ми налетя направо като котка.

— Тогава не гледах на нещата по този начин. Бях прекалено заета с глупавата си уплаха.

— Не беше глупава — увери я той. — Беше най-доброто ти оръжие и бе готова да го използваш. Това е най-разумното нещо, което човек би могъл да направи.

За момент тя остана мълчалива, после въздъхна дълбоко.

— Благодаря ти, Ранд. Чувствах се съвсем безпомощна.

Той си спомни как бе държал Рийд и бе наблюдавал как животът го напуска.

— Познавам това чувство. Безпомощност, от която ти идва да се разкрещиш.

— Тази вечер съвсем не изглеждаше объркан.

— Друго място, друго време. Следващия път. Някъде другаде...
— Мъжът сви рамене. — Кой знае?

Онази част от лицето му, която можеше да види, ѝ казваше същото, което и думите му. Той говореше съвсем сериозно.

Не беше Тарзан, който под въздействието на тестостерона раздираше джунглата с викове.

Не беше и любимото домашно кученце.

Интригуващо.

Джипът подскочи по каменистия път и се насочи към Драй Вели. В далечината проблесна светлина. Колкото повече приближаваха, толкова повече лампата на намиращия се недалеч от къщата трафопост осветяваше всяка подробност от пейзажа.

— Не се виждат коли — отбеляза Ранд. — Нито камиони. Но за всеки случай ще оставя двигателя включен и ще те изчакам в джипа.

— Това не ми харесва. Наистина ли смяташ, че има някой в моята... в къщата на Бъртън?

— Вероятно не. Но не е излишно да проявим известна предпазливост, нали?

Той бавно насочи колата към двора. Конусовидният лъч на единствената електрическа крушка осветяваше метална колона, на която бяха закачени хранилки за птици.

— Все още ли имаш ключ от къщата?

— Никога не заключвам.

— Живееш съвсем сама и не се заключваш?

Тя повдигна рамене.

— Мама и татко не го правеха. От вътрешната страна на вратата има райбер, който използвах, когато си бях вкъщи.

— Последната наивница — меко отбеляза Ранд. — Щом изляза, ти се премести на шофьорската седалка. Не отваряй вратата. Ако видиш друг, освен мен, веднага включвай двигателя и потегляй колкото може по-бързо към Ройъл Палмс. Търси Джо Фароу.

— Ами ти?

Вместо да отговори, той смъкна стъклото на прозореца и се послуша.

Освен бръмченето на колата се чуваше само полъхът на вятъра в сухите растения, чиито клони се блъскаха едни в други, и далечен вой на койот. Ранд се заслуша в него.

Нищо не се обади в отговор.

— Закрий с ръце лампата на колата.

За момент тя остана неподвижна, после покри с длани миниатюрната крушка отстрани на тавана. Кожата ѝ се оцвети в яркочервено, когато той отвори вратата. Бързо и съвсем безшумно Ранд се измъкна и изчезна в тъмнината по посока на обора.

Кайла се промъкна на неговото място и се загледа в смътните очертания на силуета му. Той използваше всяка възможност, предоставена му от мрака, за да се прикрие от светлата суха пръст и мъждукащата светлина на обсипаното със звезди небе. Най-сетне стигна до задната страна на постройката.

И изчезна.

В същия момент тя се почувства много самотна. Намираше се на място, което ѝ беше познато до болка. Но и съвсем чуждо, защото един непознат се криеше в сенките на бащиния ѝ дом и търсеше други непознати, които носеха белезници, залепваща лента и пистолет със заглушител.

Не знам кой съветва хората да повярват в три невъзможни неща за един ден, но ще се опитам да го открия.

Недей да се опитваш. Просто го приеми.

Ще гледам на това като на чужда страна. Не е необходимо да разбира всичко наведнъж. Някога много ме биваше да не се връзвам на различията до такава степен, че да не мога да се порадвам на новото място.

Сега съм на съвсем ново място.

Трябва да го приема.

Ранд се появи откъм другата страна на къщата. В ръката му леко проблясваше пистолет. Натисна входната врата, установи, че не е заключена, и я отвори широко. Изчака, ослушвайки се наоколо. След секунди влезе вътре.

Затаила дъх, Кайла продължаваше да чака. Застина на мястото си, после въздъхна дълбоко, когато стаята се заля в светлина. После светна и в другите помещения. Той се появи на верандата и тръгна към джипа.

— Загаси го. Сами сме.

Тя изключи двигателя, излезе от колата и тръгна по познатата, чужда земя.

Ранд сложи лявата си ръка върху рамото ѝ. Беше непреднамерен жест, с който искаше просто да я поведе напред, но Кайла мигновено усети докосването му. Едва след това забеляза, че дясната му ръка не се отделя от колана, където бе пъхнал пистолета.

— Май ми каза, че сме сами — посочи с поглед към гърба му тя.

— Сигурен съм деветдесет и седем процента. Пистолетът е за останалите три.

— Наистина ли не си федерален агент?

— Щеше ли да се чувстваш по-добре, ако бях?

— Не.

Той спря до входната врата.

— Много интересно. Защо?

— Тази вечер видях Бъртън да разговаря с някои от най-влиятелните политици в щата. Ставала съм свидетел на това как влива милиони в кампаниите на различни партии из цялата страна.

— И какво от това?

— Да кажем, че в момента не вярвам на никого, който подписва чекове пред голяма публика. Можеш да ме наречеш циничка.

Ранд подозираше, че Фароу би могъл да назове поименно всеки един политик, получил финансова подкрепа от Бъртън, но щеше да го попита просто за да е сигурен.

Защото политическите съюзници на Бъртън бяха потенциални врагове на Кайла.

— Нещо да ти се струва не на място? — попита, когато влязоха в къщата.

Тя се огледа наоколо.

— Като се има предвид, че за последно тук си събирах багажа, не.

Отправи се към спалнята.

Той я последва.

— По-подредена си от мен — отбеляза, оглеждайки стаята. — Или вече си прибрала всички дреболии?

— Не. Но безпорядъкът ме изнервя колкото и натовареният трафик.

Разтворена книга лежеше с кориците нагоре на нощното ѝ шкафче. Беше обикновен пътеводител: *За Австралия и Нова Зеландия*

накратко. Беше чела за високите езера и ледниците в Южния остров на Нова Зеландия.

— Това ли си беше набелязала като следваща дестинация? — размаха книгата той.

— До вчера краката ме сърбяха да тръгна на път.

— А сега?

— Сега ме сърби всичко.

— Разумно — с усмивка отбеляза Ранд.

— По-скоро неприятно.

— Трябва да свикнеш.

— По-скоро бих отскочила до Куинстаун, за да престане сърбежът.

Отново ѝ хвърли поглед отстрани и забеляза, че се бе загледала в снимките в книгата.

— Спомена ми нещо за изнудване.

— Така ли?

— Докато бяхме в градината. Каза, че изнудвачът е бил Бъртън, а не ти. Какво имаше предвид?

— Изглежда, досието ми не е съвсем пълно.

Той остави книгата и се обърна към нея.

— В четвъртък продадох ранчото — започна тя. — Получих значителна сума, без изобщо да съм виждала купувача.

— Бъртън.

— Как се досети?

— Просто го познавам.

— Е, благодарение на него — продължи тя с горчивина, — сега съм един компрометиран банкер.

— Въобразяваш си.

— Мислиш ли?

— Съвпада с досието ти. Прекалено си чиста, за да влезеш доброволно в мръсотията, от която се нуждае Бъртън. Наложило му се е да те притисне. Защо не се обърна към федералните служби?

— Защото той има много повече връзки там, отколкото аз. Не исках да заложа свободата си на несигурното „той каза, тя каза“. Може би трябваше да го направя. Но не вярвах, че имам кой знае какви шансове да спечеля. Търсех друг начин да се измъкна.

— И намери ли?

Погледна го право в очите.

— Не знам.

Кайла се обърна и излезе от спалнята. Кухнята беше център на малката провинциална къща. С лекотата на човек, който добре познава мястото, тя извади чайника и захарницата и сложи вода на газовия котлон.

Мълчаливо се загледа в пламъка.

— Какво мислиш? — попита накрая. — Трябва ли да се обърна към федералните?

Ранд се сети за Нето, на когото бяха отказали виза, защото *не било в интерес на Съединените щати*, и за политиците, които се наливаха с шампанско на конкурса, организиран от семейство Бъртън.

— В крайна сметка може би ще се наложи.

— А ако избягам?

Той бавно поклати глава.

— Нямах достатъчно пари, за да се криеш през следващите петдесет години.

— И аз така си помислих. Затова отидох при шефа си.

— Кой е той?

— Стийв Фоли.

Още едно име, което трябваше да бъде проверено от „Сейнт Килда“.

— И?

— Не мога да говоря за това, което се случи с мен. За собственото ми финансово положение. Нито пък за клиентите ми. За това със сигурност ще ме уволнят.

— Има и по-лоши неща. Като белезниците например.

Кайла застина на мястото си.

— Имам отговорности към клиентите и банката си.

— На което Бъртън разчита. Малка сладка птичка, която се страхува да пропее извън ятото.

Тя разбърка двете чаши, докато наблюдаваше как в чайника се надигат балончета.

— Значи Андре разчита на теб да направиш нещо незаконно, като използваш служебното си положение — каза след известно време Ранд. — Нарича се пране на пари и федералните няма да бъдат във възторг. Прав ли съм?

Нямаше смисъл да отрича очевидното.

Нито пък да го потвърждава.

— Това засяга ли те? — попита Кайла.

Мъжът се поколеба.

— Никакви лъжи. Помниш ли? — настоя тя.

В кухнята се възцари мълчание, докато Ранд я наблюдаваше как разбърква захарта. Когато изключи котлона, той отиде до хладилника и извади кофичка с лед.

— Какво правиш? — учуди се Кайла.

Ранд пусна бучка лед в една от чашите. Течността се охлади.

— Не разполагаме с цяла нощ — каза и разклати сиропа. — Нали не искаш твоите глупави птички да се попарят? И бездруго трябваше да го разредиш.

Провери резултата. Беше по-добре. Още няколко кубчета лед и нямаше да има заплаха за нежните езичета на малките колибрита. Те чакаха отчаяни, накацали на високия стълб под оскъдната светлина на крушката в единия ъгъл на двора.

Кайла наклони глава и се загледа в него с любопитство.

— Имах намерение да изнеса навън всички хранилки. И в най-големите храната щеше да се охлади до сутринта.

— Чудесно — кимна той, — но точно сега едно доста едро приятелче спешно се нуждае от храна. Кацнало е на стълба и се надява на чудо, за да вдигне пернатото си задниче във въздуха.

— По това време на нощта? — учудено го погледна тя. — Колибритата обикновено се крият след залез-слънце.

— Освен в тежкия за тях миграционен период. Тогава имат нужда от много енергия. Щастливците намират някой добър човек да ги нахрани, а онези с по-малко късмет просто умират. Къде са хранилките, които ще използваш?

— В шкафа зад теб.

Наблюдаваше го, докато измъкваше половинлитровите хранилки и ги пълнеше с охладения, разреден сироп. Всяко негово движение беше премерено и точно. Може и да не бе отговорил на въпроса ѝ, но поне не беше излъгал, че знае как се хранят птици.

— Правил си го често — отбеляза накрая.

— В разгара на сезона изразходвам повече от пет килограма захар на ден.

— Мили боже, сигурно изхранваш стотици от тези летящи прасенца.

— Лесна работа. Май и юли са най-натоварените месеци. След това повечето от тях вече са отлетели.

— И всички са ръждивокафяви? — удиви се тя, опитвайки се да си представи как би изглеждал цял бронзов облак от летящи малки красавци, втурнали се да се хранят наведнъж и издули пурпурните си шийки, за да плашат останалите.

— Почти всички. Малки нахални варварчета — отвърна с усмивка мъжът, — но дяволски трогателни. Напомнят ми, че въпреки красотата, животът винаги е борба.

Тя изчака да зареди и последната хранилка със сироп, преди да го попита:

— Сега ще ми кажеш ли най-сетне защо се опитваш да ми помогнеш?

— Също както и на теб, не ми е позволено да говоря за всичко — отвърна той, без да прекъсва работата си. — Но знаеш най-важните неща.

— Които са?

— Че искам теб жива, а Бъртън мъртъв.

28.

Драй Вели

Събота, 20,20 ч.

Докато закачаха хранилки на перилата на верандата, Кайла мълчаливо размишляваше върху думите на Ранд. Още преди да успее да отстъпи назад, първите птички долетяха. Без да обръщат внимание на хората, те пиеха, пиеха и пиеха. След няколко минути почивка се отърсваха, почистваха перата си, но не бързаха да отлетят.

— Ето този ще се подкрепи още малко — тихо отбеляза Ранд, — а после ще се отправи към пустинята, за да си намери безопасно място за нощуване.

— Никога не съм виждала колибрита да се приближават по това време.

— Тази птичка се е измъкнала от ноктите на рис, за да се добере до този нектар. Отчаянието води и до такива подвизи. — Той погледна часовника си. — Време е да тръгваме.

— Сигурен ли си, че не мога да отида до апартамента си? — попита тя. — Единствените дрехи в кашоните тук са дънки и други подобни.

— Дънките са напълно подходящи.

Последва го в спалнята, където събра още няколко неща, които трябваше да отнесе в новото си жилище.

— Кой да взема? — погледна към кашоните Ранд.

— Кой? Но...

— Само един.

— По дяволите.

— Не се притеснявай. Във Финикс има доста маркови магазини.

Кайла изви очи към тавана и показа кашона с надпис „Работни дрехи“.

— Е, добре де. Нали сме в Аризона. Непретенциозното облекло е съвсем подходящо. — Хвърли му поглед отстрани. — Така ли е?

— Да не би да ме питаш защо си заминаваш оттук? — попита я той, поемайки от ръцете ѝ багажа.

— Много остроумно.

— Финикс — отбеляза Ранд.

— Ройъл Палмс?

— Да.

— Джо Фароу? — продължи тя.

— Заедно с другите.

Последва го до джипа, заставайки пред него, преди да натовари нещата ѝ.

— И трябва да приема всичко това на голо доверие?

— Не аз бях негодникът, който те преследваше с белезници и залепваща лента.

Кайла затвори очи. Единственото, което виждаше, бяха металните гривни и тиксотото, което трябваше да заглуши виковете ѝ.

— Схванах. Но това все още не обяснява защо се опитваш да ми помогнеш.

— Защото те желая.

Кайла застина.

— Е, това е малко вулгарно.

— Искаше честност. Е, получи си я. — *Макар и само половината от нея. Останалото нямам право да ти го кажа.*

Жената отстъпи назад.

— Внимавай какво си пожелаваш. Ясно?

— Напълно. — Той стовари кашона в багажника, после седна зад волана.

— Маккрий, това е моята кола.

— Което трябва да означава?

— Че ще карам аз.

— Имаш ли опит в скоростното шофиране?

Тя го изгледа втренчено няколко секунди, после покорно се настани до него. Вратата се затвори. С трясък.

— Проблемът с избора е — започна той, докато излизаше от двора на ранчото, — че никога не изглежда толкова категоричен, когато се наложи да го направиш.

— Откъде знаеш какво бих направила и какво — не?

— Ничии мотиви не са напълно почтени. Никога.

— Включително твоите?
— Естествено.
— „Сейнт Килда“? — продължи да настоява тя.
— Това е организация на хора, чиито намерения не са сто процента ангелски.
— Джо Фароу?
— А, виж, него никой не би могъл да го нарече ангел.
— Също като Бъртън — отбеляза Кайла.
— Не. Джо е истински кучи син, но е почтен човек. Докато твоят Андре е слуг от помийна яма.
— Ами ако не искам да отида в Ройъл Палмс? Имам ли избор?
— Същият като в градината, преди да се появя.
— Бори се до смърт — тихо въздъхна тя. — Наистина умееш да водиш приятни разговори с момичетата.
— Ти си жена.
— Което не означава, че не обичам приятните разговори.
— Всеки път, когато ти направя комплимент или те докосна, се стягаш така, сякаш допирът ми те изгаря.
Кайла сви рамене.
— Така е.
На светлината на командното табло изражението му се промени.
— Така или иначе, заговорихме за откровеността.
— Заплахата от отвличане винаги я отключва.
— Както и кучката в теб.
— Това също — с усмивка отвърна тя. — Но преди всичко ми напомня, че следващата глътка въздух е дар, а не даденост.
Той си помисли за Рийд и устните му се свиха в тънка линия.
— Амин. Удивително е как осъзнаването, но истинското осъзнаване на ефимерността на живота прави избора по-лесен. „Ако не постъпя така, дали ще съжалявам до края на дните си?“ става единственият въпрос, който има значение.
Първата й мисъл беше как щеше да се почувства, ако престанеше да се поддава на пламъка, лумнал между нея и Ранд.
От доста време насам никой мъж не успя да ме заинтригува, да ме докара до ръба, да ми даде знак, че е наясно с разликата между мъжете и жените.
Момиче, просто чуваш биологичния си часовник.

— Значи мериш своето време с нещата, които не си направил — подметна тя.

— Винаги.

— Затова ли работиш за „Сейнт Килда“, вместо да рисуваш през цялото време?

— Службата ми във фирмата може да не трае дълго.

— Защо ли имам чувството, че не си много щастлив да работиш за тях?

— Защото наистина е така. — Гласът му не насърчаваше нови въпроси.

Но тя все пак попита:

— Тогава защо си при тях?

— Направиха ми предложение, на което не можех да откажа.

— Да не би да са те заплашвали? — продължи стреснато.

Пръстите му стиснаха волана на джипа, воден единствено от слабия лъч на предните фарове. Пустинна нощ и мъждеееща светлина, която Рийд никога не би могъл да види.

— Причините ми да работя в „Сейнт Килда“ са лични и нямат нищо общо с твоето решение — заяви накрая.

— С кое решение?

— Дали да отидеш или не в Ройъл Палмс — каза ѝ с известен сарказъм.

— „Да бъдеш или да не бъдеш“ — с горчивина отбеляза тя.

В колата се разнесе приглушен смях. И едва тогава мъжът си даде сметка от колко време не се беше смял.

— Харесваш ми, Кайла Шоу.

— И ти на мен, Ранд Маккрий. Е, през повечето време.

Изкушаваше се да я пита за останалото, но не се осмели.

— Но това не беше част от плана.

— Какъв план?

— Въпреки че не е свършена, организацията „Сейнт Килда“ е много необходима днес в свят на нарастваща международна престъпност, рухнали и рухващи държави, варварски градове и единствено диви места между тях. Навсякъде, където избраните законни правителства са безполезни и всичко е разядено от корупция.

Тя се извърна и го погледна.

— Това отговор ли е, или опит да се измъкнеш?

— Да. Ако отидеш в Ройъл Палмс и ако Грейс и Джо те харесат, ще поискат да подпишеш договор за сътрудничество със „Сейнт Килда“. Но ако не изпитваш чак такава благодарност, би могла да откажеш.

— В такъв случай ще ми се наложи да избирам между Бъртън и федералните. — *Или да се доверя на шефа си, Стийв Фоли, че ще ме измъкне. Лицето ѝ се изкриви в гримаса. Но не в този живот.* — В крайна сметка трябва да видя какво ще ми предложат от „Сейнт Килда“. Да смятам ли, че ще ми позволят да се оттегля, ако не ми допадне сътрудничеството с тях?

— Мога да ти гарантирам, че няма да има белезници и залепваща лента — отвърна Ранд. — Единственото им условие е да не споменаваш нищо за организацията нито на Бъртън, нито в банката, за която работиш.

— Няма. А федералните?

— Да се надяваме, че няма да се стигне до подобен въпрос.

— „Сейнт Килда“ не желае публичност?

— И това също. Преди всичко поради факта, че ние работим там, където щатските агенти не могат или не искат да се месят. Във всички оттенъци на сивото, които не се вписват в политическите лозунги. Създаваме си приятели. Но и много врагове. Да си част от организацията е товар. Понякога може да бъде опасен. Но през повечето време е просто досаден.

Когато я погледна, за да види ефекта от думите си, остана изненадан.

Кайла се усмихваше.

— Описваш „Сейнт Килда“ като колибри. Воюващи едно с друго и с останалия свят.

— Схванала си почти точно — отвърна на усмивката ѝ той.

— Как би постъпил на мое място?

— Щях да побягна като луд към първия изход. Светлината на контролното табло правеше очите му сурови, почти сребристи.

— Много интересно. А ти защо не го направи?

— Моите мотиви нямат нищо общо с твоето решение. Помниш ли?

— А говорехме за откровеност. — Тонът ѝ подсказваше *груба откровеност*.

Настъпи тежко мълчание.

— Виж, не мога да взема решение вместо теб — изсъска през зъби Ранд. — Това е изцяло твоя отговорност, защото ще се наложи да живееш с последиците от него.

— Също като теб.

— Да, също като мен. Това е твоят собствен ад с твоите собствени демони. — Внимателно избрани от самата теб.

— А какво ще кажеш за ангелите и рая?

— Поне досега не съм ги засичал с радара си.

— Никога?

— Разпознавам ги едва когато си отидат.

Прекалено късно.

29.

Финикс

Събота, 21,10 ч.

— Тази кола на твое име ли е регистрирана? — попита Ранд.

Кайла премигна. Беше изминало доста време, преди да я заговори отново.

— Да.

Отново настъпи мълчание, докато насочваше джипа към южната магистрала 17, водеща към централната станция на метрото във Финикс. Без всякакво предупреждение той направи поредица от завои, увеличи скоростта, зави в още няколко пресечки, намали и погледна в огледалото.

Никой не бе променил скоростта или посоката на движение, нито пък бе предприел някакво действие, което да събуди подозрението му.

— В такъв случай ще се наложи да се отървем от нея — заяви накрая.

Тя се вторачи в него.

— От колата ми? Не мога да си позволя друга.

— Не се и налага. Но оттук нататък ще трябва да се откажеш от живота, на който си свикнала. Няма да я караш. Не можеш да се прибереш в новия си апартамент, нито да отидеш до ранчото. Няма да говориш и по мобилния си телефон.

— Каж ми, че се шегуваш.

Мълчание.

Твърде продължително.

— Значи не се шегуваш — отбеляза с въздишка. — Наистина ли е необходимо?

— Бъртън те преследва. Искаш ли да се добере до теб?

Тя потръпна.

— И аз така си помислих — каза Ранд. — Не забравяй белезниците. Това ще ти помогне да се съсредоточиш.

— Ти си можел да бъдеш и жестоко копеле.

— Това е просто жестокият свят.

— Не исках да прозвучи като укор — оправда се Кайла. — Просто се... изненадах. После си припомних картината ти и разбрах, че не бива да се учудвам. Готов си на всичко, за да доведеш работата си докрай. Винаги ли си бил такъв?

— Не.

Ранд сви от магистралата към Скотсдейл Роуд и се насочи на юг към Ресърт Роуд. Пет минути по-късно мина през внушителната арка на Ройъл Палмс.

— „Сейнт Килда“ трябва да разполага с доста пари — отбеляза тя.

Той не отговори.

След малко се озоваха на малък паркинг, обслужващ три бунгала. От тъмнината се появи някакъв мъж. Носеше фенер, достатъчно мощен, за да освети вътрешността на джипа. След като огледа багажника, пристъпи към него и отвори вратата откъм страната на Кайла.

— Добър вечер — каза любезно. — Очакват ви в първото бунгало.

Беше учтив, скован, типичен англичанин.

Ранд излезе от колата и подаде ключовете на охранителя.

— Предай ги на един от шефовете си. Не бих желал някой, който се интересува от Кайла, да си помисли, че може да скочи в джипа и да изчезне.

— Добре, Мак — отвърна мъжът. — Ще ви дам разписка, мис Шоу. Ще можете да си получите возилото, щом вече е безопасно за вас.

— Благодаря. — Тя се обърна към спътника си: — И кога мога да очаквам да стане това?

Когато Бъртън умре.

Но вместо това Ранд каза:

— Ще те уведомя.

Поведе я по мека пясъчна пътека към осветеното бунгало, после по стълбите, водещи към вратата, оградена с веранда. Понечи да почука, но ръката му увисна във въздуха.

— Последен шанс — каза, гледайки я право в очите. — Недалеч има джет, който би могъл да те отведе в Сабо Сан Лукас за по-малко от два часа. Там ще си в безопасност.

— Завинаги?

— Никой не е в безопасност завинаги. Но поне никой няма да те закача, докато не хванем Бъртън.

Кайла си пое дълбоко дъх и се загледа в тъмнината на нощта. Извън меката светлина на верандата се очертаваше само границата на зеленото поле за голф, граничецо с пустинята. Спокойствие, тишина и сигурност на фона на далечните отблясъци на градското осветление и блещукането на звездите. И поклати глава.

— Какво трябва да означава това? — попита Ранд.

— Тук всичко ми изглежда напълно нормално.

— Смъртта също е нещо напълно нормално.

Тя издаде звук, който можеше да се приеме за смях.

— Ти си уникален, Маккрий. Наистина те бива да разговаряш с жените. Опитваш се да направиш предложението си неустоймо, нали?

Мъжът сви рамене.

— Ако се стигне до крайност, не бих искал да стоиш тук и да ме гледаш с това учудено изражение.

Като Рийд, докато кръвта му изтичаше.

— Води ме, Маккрий — каза Кайла.

30.

Ройъл Палмс

Събота, 21,15 ч.

Последното нещо, което бе очаквала да види в бунгалото, бяха мъж и бременна жена, които четяха в интернет за Цикъла на Кребс. Извърна се учудено към Ранд.

Той срещна открито погледа ѝ.

— Направо в заешката дупка — измърмори под носа си Кайла.

— А ти очакваше потни, мускулести, късо подстригани мъже, които чистят пистолети и точат ножове? — попита я сухо. — Този, дето прилича на негодник, е Джо Фароу, а красивата...

— Бременна съм, Маккрий — изсумтя Грейс.

— ... остроумна дама е Грейс Фароу — продължи той. — А този строен младеж, прекалено увлечен по компютрите, е синът им Лейн. Запознайте се с Кайла Шоу, банкерката, която Бъртън се опита да отвлече.

— Досетих се — заяви момчето и скочи на крака. — Приятно ми е да ви видя. А сега изчезвам.

— По-добре влез в интернет и потърси повече информация — подвижна след него баща му. — Очевидно теорията не ти е много ясна.

Младежът помахаше и излезе през вратата на спалнята.

Грейс се усмихна и протегна ръка на Кайла.

— Не обръщай внимание на съпруга ми. Новак е в образователните методи. Смята, че метаболизмът на гликозата е нещо екзотично и неразгадаемо.

— ОЗРП — отбеляза Кайла.

Другата жена примигна.

— Окислението е загуба, редукцията е печалба — обясни Кайла. — Има и още, но това е единственото, което си спомням от часовете по биология.

— Чувал ли си това, Лейн? — подвижна към вратата Фароу.

— ОЗРП — чу се откъм спалнята гласът на момчето, съпроводен от силна музика.

Джо се намръщи.

Грейс поклати глава.

— Извинявай, у нас съществуват някои дивашки методи на обучение.

— Правим го заради отвличанията — отбеляза съпругът ѝ. — Кафе? Вино? Бира? Сандвичи със сирене? Фъстъчено масло?

— Давай — обади се Ранд. — Не съм ял от няколко часа и умирам от глад. — Обърна се към Кайла: — А ти?

— Лейн е бил отвличан? — шокирана попита тя.

— Успяхме да го освободим — отвърна Фароу. По тона му личеше, че не бе било лесно.

— Тогава бе убит много влиятелен мексикански наркобарон — вметна Грейс. — Джо все още се намира в опасност.

— Както и ти, и Лейн — подвижна от кухнята съпругът ѝ. — Много ми се искаше снайперистката ни Мери да бе имала шанс да се справи и с племенника на онова копеле.

Жена му му отправи убийствен поглед.

— Това не го чух.

— Кое по-точно? — безочливо попита той.

Кайла се обърна към Ранд:

— Значи и параноиците си имат истински врагове, така ли?

— И онези, които не са параноици — също. Но са прекалено глупави, за да го осъзнаят.

— Не знам какво ви е разказал Маккрий за организацията „Сейнт Килда“ — намеси се Грейс, предупреждавайки с поглед Ранд да не говори повече без разрешение.

— Достатъчно, за да ми стане ясно, че не обслужвате интересите на никоя политическа формация — отвърна другата жена. — Аз лично не бих искала да се ангажирам по такъв начин.

Домакинята я изгледа изпитателно.

— Не си толкова невинна, колкото изглеждаш.

— Може би бях допреди два дни — сви рамене Кайла. — Дори грехът някога е бил невинен. Всичко останало е въпрос на време и на възможности.

Учудващо топлият смях на Фароу се разнесе откъм кухнята.

— Невинна като грях, а? Маккрий, довел си ни проповедник.

Ранд се усмихна и докосна тъмната ѝ коса толкова леко, че тя се запита дали не ѝ се бе сторило.

— Нищо, постепенно ще свикне.

Джо донесе чинии с бисквити, студени мезета, сирене и плодове.

— Ще започнем с това. Сега ще донеса и питиетата.

— Аз ще се погрижа — каза Грейс.

— Миличка, стой си на мястото. Прекалено много време прекарваш в движение.

— Цяло чудо е, че изкарах цялата си първа бременност без теб — измърмори на себе си жената, но се подчини, въздъхна облекчено и вдигна крака върху масичката за кафе.

— Е, къде са тайните споразумения, съдия? — попита Ранд. — Или още не си готова с тях?

— Аз съм готова — отвърна Грейс. — А тя?

Двамата погледнаха към Кайла.

— Ще ви кажа едва след като ги прочета. Нали не очаквате да подпиша нещо слепешката?

— „Сейнт Килда“ не би искала да има работа с човек, достатъчно глупав да сложи подписа си под нещо, което не е прочел — заяви Грейс.

Протегна се към някакъв лист от другия край на масата. Ранд го взе, преди да успее да стигне до Кайла. Прегледа го набързо, кимна и ѝ го подаде.

— Документът няма юридическа стойност — обясни Грейс, — но ще осигури някаква защита на теб и на „Сейнт Килда“ в случай, че федералните решат да се намесят.

Кайла бързо зачете текста.

„Аз, Кайла Шоу, давам съгласието си да коментирам въпроси, касаещи мен и Андре Бъртън, както и такива, възникнали в процеса на разследването на «Сейнт Килда». Правя това доброволно и без да е бил упражнен натиск върху мен.

С този документ се задължавам да не обсъждам клаузите на този договор с обекта Бъртън или с други

личности, които нямат отношение към разследванията на «Сейнт Килда». Обещавам да не споделям информация с никого, който не е одобрен от ръководителите на организацията, а именно Джеймс Стийл, Джо Фароу и Грейс Силва Фароу.

В замяна «Сейнт Килда» и представляващите я лица няма да дават гласност на сътрудничеството ми с тях. Според този договор се съгласявам да получавам определеното от организацията заплащане от един сребърен долар и да се възползвам от други предоставени ми привилегии.“

„Като спасяването на живота ми?“, мислено отбеляза Кайла.

Най-отдолу имаше място за подписа ѝ и за датата на сключване на споразумението.

Фароу ѝ подаде химикал и зачака. След това ѝ предложи един сребърен долар.

Тя усети монетата като истинска, тежка, солидна. През цялото време бе работила с пари, но те бяха някак неосезаеми. Не като тази. Със странна усмивка хвърли монетата във въздуха, улови я и я закова върху дланта си.

Ези.

Каквото и да означаваше това.

— И сега какво? — попита тя.

— Разкажи ни за взаимоотношенията си с Андре Бъртън — отвърна Грейс.

31.

Недалеч от Финикс

Събота, 21,25 ч.

— Бум-бум!

Двата изстрела се чува почти като един.

След секунда още веднъж „бум-бум“ от същия автоматичен пистолет и след кратка пауза — отново.

Стийв Фоли бе заел позиция за стрелба и се целеше в четирите, закачени на въжета, мишени — човешки силуети, намиращи се на разстояние от двайсет и седем метра. Шумът от изстрелите беше приглушен. Закритото стрелбище на Териториалния клуб по стрелба на Аризона беше оборудвано със звукоизолиращи стени, които поемаха всичко. Единственият звук, който можеше да бъде чул, беше металическото щракване на пълнителя и изхвърлянето на гилзата от оръжието.

Затова клубът беше едно от най-бързо разрастващите се места в града и никой не говореше за изстрели, притесняващи останалите обитатели на сградата.

Без да се отмести, застаналият зад Фоли Андре Бъртън разглеждаше резултатите върху мишените.

— Отлично — отбеляза той.

— Не съм много добър в далечната стрелба — отвърна Фоли и размаха във въздуха специално изработения си и балансиран „Колт“, модел „1911 А“. — Изумителна е амплитудата на отскачане на дулото между два изстрела.

— А тя става доста по-голяма, ако мишената има възможност да отвърне — сухо каза Бъртън. — Дори ако е полужива. Никога не си стрелял по жив човек, нали?

— Точно това е причината да изстрелвам около двеста патрона на седмица. Ако действието стане автоматично, шансовете да улучиш, когато е необходимо, се увеличават многократно.

Фоли провери патронника на пистолета в ръката си, за да се увери, че е празен, преди да го затвори. Гладките метални части се съединиха с внушително изщракване. После го сложи на мястото му в алуминиево куфарче и го заключи.

Бъртън го наблюдаваше с насмешка, която не си правеше труда да прикрие.

Упражненията бяха едно нещо.

Войната беше съвсем друго.

Фоли беше облечен в черен гащеризон, черни ботуши с меки гумени подметки, черна бейзболна шапка без надпис и спортни очила с цвят на кехлибар. Приличаше повече на член на някой стрелкови клуб, отколкото на преуспяващ банкер.

Той отвори друга метална кутия, от която измъкна доста по-голямо, деветмилиметрово оръжие германско производство, с тежък, сгъваем, прилепващ плътно към цевта заглушител. Беше любимото му, защото беше от висок клас и бе пригодно изцяло за военни цели.

— Невероятно, нали? — каза, наслаждавайки се на отблясъците, които светлината хвърляше върху него.

Бъртън не отговори. Използваше оръжия, но не ги обичаше повече, отколкото тоалетната хартия в дома си.

Инструментите се правеха, за да бъдат използвани по предназначение.

А мъжете бяха създадени, за да ги вкарват в употреба.

Фоли вдигна пистолета с усмивка. Тъй като беше цивилен, нямаше право да притежава заглушител. Поради тази причина рядко стреляше с него, дори и на закритите стрелбища в изисканите клубове на известната с традициите си в стрелбата Аризона. Въпреки че беше член на Клуба на стрелците на щата и участник в борда на директорите му, останалите членове не биха си затворили очите за наличието на оръжие, което би коствало на собственика му двадесет години във федерален затвор.

Но сега клубът беше официално затворен и в него нямаше никого, освен Фоли и Бъртън. Нито единият, нито другият смяташе да се посрами.

— Поне успя да се измъкнеш навреме от партито на Елена, за да можеш да постреляш.

— За това винаги намирам време.

Бъртън наблюдаваше как Фоли се поддава на магията на смъртоносното оръжие. Някои мъже прекарваха часове в стриптийз баровете, увличаха се по мотоциклетизъм, бокс или незаконен хазарт. Стийв се бе отдал изцяло на клуба по стрелба, на мишените и на смешните залагания. Бъртън, неформалният собственик на клуба, бе доволен от възможността да заобикаля законите на щата, за да угоди на членовете, които биха могли да му бъдат полезни.

Като Фоли.

Банкерът дръпна затвора на пушката, за да се увери, че е празен, и сложи пълнителя с двайсет патрона. Веднага усети онази тежест, която го упояваше. Нищо не можеше да се сравни с усещането да държиш заредено оръжие.

— Ще позволиш ли да опитам? — любезно попита Бъртън, протягайки ръка към пистолета.

Фоли му го подаде неохотно.

— Благодаря ти — поемайки го, каза Андре.

Знаеше колко нещастен се чувства Фоли от раздялата със съкровището си. И точно затова го бе поискал. Вдигна го към лицето си, умело свали предпазителя и се прицели.

Провери баланса, намали го, после отново зае стрелкова позиция. Заглушителят обикновено намаляваше точността на оръжието, но този беше конструиран професионално. Много по-прецизно, отколкото на автоматите „Калашников“ и „Драгунов“ от ерата на Студената война, които бе продавал години наред.

— Как така тя успя да се измъкне? — попита Фоли, докато наблюдаваше зловещата обиграност, с която Бъртън боравеше с пистолета му.

Без да се възползва от преимуществата на мерника, Бъртън се прицели в една от мишените и натисна спусъка.

Най-силният звук беше от преобръщането на барабана, докато произвеждаше три бързи, последователни изстрела. Меката луминесцентна светлина в закритото помещение като по магия освети тримата простреляни „човека“. Мъжът насочи цевта към тавана и отстъпи от линията за стрелба.

— Един от охранителите ми е бил прекалено внимателен — каза той. — Забелязал я е да тръгва към градината сама, видял осветлението

да се изключва и се притеснил. Така попречил на Габриел да си свърши работата.

— Да, много неприятно. Имаме нужда от опровержение и за нас това е Кайла. Трябва да я върнем.

— Габриел ще я открие.

Фоли се раздвижи неловко. Беше срещал въпросния мъж само веднъж. Но му беше достатъчно, за да забележи, че очите му бяха празни.

Бъртън се усмихна.

— Той познава доста оръжия. Със сигурност ще ти хареса това, което използва — китайски пистолет със заглушител, абсолютно непроследим. Намира се толкова рядко, че го нямат даже във ФБР.

— Защо не го е използвал?

— Нямал е време. Когато охранителят се е появил с фенер и пистолет, Габриел прескочил оградата и се скрил зад къщата.

— А този охранител знае ли къде е Кайла?

— Предполагам. Тръгнала е с него.

— Да не искаш да ми кажеш, че е избягала с онзи човек?

Бъртън сви небрежно рамене.

— Възможно е. Останалите от охраната твърдят, че флиртувал с нея малко преди това.

Фоли си спомни как го бе отблъсвала всеки път, когато се бе опитвал да се завърти около нея.

— Не мога да повярвам, че си е паднала по някакво наемно ченге. Сигурен ли си, че няма нещо друго?

— Джими работи за частна компания, с която имаме договор за осигуряване на охраната. Проверихме го подробно. Не е нищо повече от привлекателен, евтин сваяч, печелещ не повече от десет долара на час. Вероятно в момента, докато си говорим, тя се чука с него или с някой друг расов жребец.

— По дяволите.

Отвратен от липсата на вкус у Кайла, Фоли вдигна пистолета и изстреля останалите патрони в мишената. Единайсет от тях пронизаха хартията и около главата на силуета се образуваха зеещи дупки.

Бъртън го наблюдаваше без интерес. После натисна копчето и мишената се приближи до него. Разгледа попаденията от гневния изблик на Фоли и поклати глава.

— Стрелял си напосоки — отбеляза накрая.

Фоли докосна три от дупките в главата.

— Точно затова са измислени автоматичните оръжия. Може да не са съвсем точни, но поне ти гарантират, че работата ще бъде свършена.

— Продал съм милиони патрони — рязко отсече Бъртън. — И милиони оръжия, с които да бъдат изстреляни. И мога да те уверя, че един-единствен точен изстрел струва много повече от стотина безразборни.

— Това го кажи на слугата си Габриел.

— Той вече го знае.

— Но все пак я е изпуснал. Трябва да е голям смотаняк.

— Беше му наредено да проучи, не да убива.

— Защо да си правим труда да я отвлечаме и да я укриваме? — възрази Фоли. — Нужен е само един изстрел. Искам да кажа, че през Финикс минават много хора. Никой не би обърнал внимание на някой, блъснат на улицата. Щеше да изглежда като инцидент. По дяволите, бих могъл да го направя и сам.

— Нямах необходимите качества, за да дръпнеш спусъка срещу жив човек.

Зад очилата с цвят на кехлибар очите на Фоли се присвиха.

— Все някой трябва да го направи — изсъска той. — Ако Кайла продължава да се разхожда свободно наоколо, рано или късно ще те повлече, а и мен покрай теб.

— Теб — да. Но не и мен. Аз съм гражданин на света. За по-малко от час бих могъл да се озова на някой самолет и да напусна Съединените щати, оставяйки десетина юристи да разчистят след мен. Ти можеш ли да си го позволиш?

Фоли все още държеше в ръка оръжието, насочил цевта към тавана. Той го свали бавно, като за момент дулото мина покрай устата на Бъртън. Движението можеше да бъде както случайно, така и преднамерено.

— Струва ми се, че не — каза Бъртън, без да си прави труда да прикрие презрението в гласа си.

— По един или друг начин ти също си уязвим — отбеляза другият, като продължаваше да държи оръжието близо до лицето му.

Андре отметна сакото си, показвайки тежкия черен пистолет, втъкнат в колана му без кобур. С ловко движение го измъкна, насочи го

точно между очите на Стийв и дръпна предпазителя.

Фоли отреагира инстинктивно, като вдигна дулото на собственото си оръжие към тялото на съперника си. Пръстът му се плъзна към спусъка.

Твърде късно се сети, че е празно.

Бъртън се усмихна злобно.

— А сега ми кажи още веднъж колко уязвими можем да бъдем.

Смълчаното дуло потрепери, после бавно се насочи надолу. Банкерът се опитваше да се съсредоточи върху нещо друго, вместо върху тъмната дупка, сееща смърт.

— Добре де — каза гневно той. — Както винаги, ти имаш надмощие. Какви са плановете ти?

Андре плъзна обратно предпазителя, свали пистолета и го пхна отново в колана си.

— Трябва да открием Кайла — започна делово. — Изпратих един от хората си в апартамента, който е наела. Там е нямало никого. Отскочихме и до ранчото, което е продала. Пак нищо.

— Страхотно — отбеляза саркастично Фоли.

— Тя е млада жена с ограничени възможности и напълно лишена от въображение. Вероятно все още е някъде във Финикс. Поговори с всички от „Личен състав“, или както и да го наричат днес.

— „Човешки ресурси“ — отвърна bankerът. — Предстоят почивни дни, но бих могъл да надникна в досието ѝ. Имам дистанционен достъп до компютърната мрежа на банката.

— Открий каквото можеш. С какво се занимава в свободното си време, с кого общува, има ли си приятел. Ще я открием.

— И тогава какво?

— Ще я предадем на Габриел, естествено.

— Е, няма си приятел — заяви Фоли. — Поне никой не е идвал да я взема от работа или да я води на обяд. Има няколко добри познати, които се занимават с частно банково дело. Мога да ти направя списък с имената им.

— Обади им се лично — нареди Бъртън.

— Не мисля, че е добра идея да се забърквам прекалено...

— Вече си затънал до ушите — отсече Андре. — Ако не искаш да поемеш персоналната отговорност за кореспондентските ми сметки, открий Кайла.

32.

Ройъл Палмс

Събота, 21,35 ч.

— И тогава Стийв Фоли — разказваше Кайла на Грейс — ми каза да открия кореспондентска сметка в банка отвъд океана, в която да депозирам чека на Бъртън, докато той се посъветва как трябва да действаме по-нататък.

— Ти направи ли го? — попита съдийката.

— Да.

— Кога?

— В петък.

— И какво каза управителният съвет на банката? — включи се в разговора Фароу.

— Не съм се чувала с Фоли оттогава. Изобщо не мога да се свържа с него. — Изречението ѝ подсказваше, че е уплашена.

И много ядосана.

— Колко време обикновено е нужно на мистър Фоли да се свърже с управителния съвет? — поинтересува се Грейс.

— Само едно телефонно обаждане. Или най-много две. Той е златното момче на банката — обясни Кайла.

Другата жена кимна, отпи глътка лимонада и каза:

— Разкажи ми нещо повече за тази кореспондентска сметка. С какво се отличава от обичайната?

Ранд предъвкваше парче от студените мезета и слушаше. Грейс някога бе била федерален съдия. Знаеше как трябва да стигне до същността на проблема, но би могла да го направи и без да предизвика угризения, ако харесваше човека срещу себе си.

До този момент се бе държала изключително приятелски с Кайла.

Не можеше да прецени дали това е добро или лошо. Знаеше само, че я бе предупредил. След това изборът щеше да бъде единствено неин. Тя беше разумна жена.

А дланите му неистово искаха да усетят допира до кожата ѝ.

— Не съм експерт в тази област — бавно отговори Кайла. — Моята специалност е местното, а не международното банково дело.

Грейс чакаше.

— Обичайната практика е кореспондентските сметки да се уреждат между двете банки. Някой от шестия етаж ме е въвлякъл в тази процедура.

— Защо шефът ти те е помолил да се заемеш с нещо, което е извън компетентността ти? — попита Фароу.

— Стийв ми обясни, че използването на такава кореспондентска сметка ще позиционира нашата банка на съвсем друго ниво. И крайният ефект би бил прехвърлянето на отговорността за проучването на произхода на парите на ответната институция. С други думи, ние щяхме да осребрим чека на Бъртън, но от друга страна... — Гласът ѝ постепенно заглъхна.

— Ще разполагате със защитен механизъм, в случай че федералните власти се поинтересуват? — подхвърли Грейс.

— Поне така го разбрах — съгласи се Кайла. — Но аз съм само незначителен банкер в света на огромните суми. Това, което виждам, може да не е това, което си мисля, че виждам.

— А според мен си била напълно наясно какво става — отбеляза съдийката.

— Както и да е. Сметката работеше. При това доста добре, ако ме питате.

— В смисъл? — отново се обади Фароу.

Тънките пръсти на Кайла се свиха в юмрук около сребърния долар.

— Когато я проверих вчера, сумата се бе увеличила почти двойно, след като бях депозирала първия чек.

Грейс и Фароу си размениха многозначителни погледи.

— За какви пари става въпрос? — попита жената.

Другата се поколеба, после разтвори дланта си. Сребърната монета заблестя.

— Не съм сигурна дали имам право да ви давам такава специфична информация.

Грейс се разсмя.

— Какво ще кажеш, ако ние споменем сумата? — попита Фароу.

— Моля? — объркано го изгледа Кайла.

Той се приближи до малка масичка, върху която бе поставен стар факс. Порови се из листовете, докато намери каквото му беше необходимо.

— Според нашите източници, Бъртън е превел две различни суми в твоята банка. Парите са дошли от остров Аруба. Окончателната сума е малко по-малка от четиридесет и два милиона щатски долара.

Кайла преглътна с усилие, след това кимна.

— Май напразно похарчихте сребърния си долар. Изглежда, нямате нужда от мен.

— Тези пари още ли са депозирани във вашата банка? — попита Грейс.

— Поне бяха, когато проверих за последен път.

— Очакват ли се скоро нови преводи?

Младата жена се поколеба, после въздъхна.

— Да. Бъртън каза, че е направил и други.

— Кога се проведе този разговор? — продължи Грейс.

— По-рано тази вечер, точно преди да... — Гласът ѝ пресекна при спомена за мъжа в мрака, градината и проблясващото острие на ножа.

— Точно преди да се опитат да те отстранят от сцената — завърши вместо нея съдийката.

— Точно преди да се опитат да я убият — измърмори Ранд.

— Нейната версия ми допадна повече — отбеляза Кайла.

— Думите не променят смисъла — подхвърли Фароу.

Тя издаде лек звук, който напомняше смях.

Джо се надвеси над дивана, на който беше седнала Грейс, и попита:

— Кой служител е отговорен за откриването на въпросната сметка?

Кайла затвори очи. Когато ги отвори отново, забеляза, че той се е вторачил в нея и в погледа му имаше съчувствие.

— Аз — отвърна със слаб глас. — Моят подпис е под договора. Всичко е против мен. О, господи, толкова съм загазила.

Фароу погледна жена си. Двамата се обърнаха към далечния ъгъл на стаята, където много дискретно поставена камера записваше случващото се.

Факсът забръмча и изплю няколко листа хартия.

Той ги прегледа набързо, после кимна на Грейс. След това се обърна към Кайла.

— Ако беше изчезнала тази вечер, както се очакваше, щеше да бъдеш обвинена в пране на пари, когато въпросната сметка бъде подложена на одит.

— Само че ти не изчезна — обади се жена му. — Не хвана първия полет към Еквадор или Уругвай. Все още си тук и си жива. Ако ни позволиш, ще направим така, че и твоята гледна точна по случая да бъде изслушана.

— Бих могла да се кача на стол и да изпея няколко арии за съдебните заседатели — с горчивина каза Кайла, — но това не би променило факта, че става въпрос за моята дума срещу тази на златното момче на банката. Познайте кой ще бъде губещият в този сценарий?

— Ти се оказа прав, Ранд — заяви Фароу. — Тя не е толкова невинна, колкото изглежда. И слава богу, че е така.

— Това означава ли, че е в твоя списък за най-малко вероятен заподозрян? — попита Ранд.

— В неговия какво?

— В списъка ми. Трябваше да решим дали си жертвеният агнец или корумпираният banker, който получава дивиденди от прането на милиони долари мръсни пари.

Тя местеше поглед от единия мъж към другия.

— През цялото време бях против — обясни Ранд, — защото познавах Сибиреца... тоест Бъртън. Жена като теб не би отишла доброволно в леглото му.

— Онова, което ни разказа, напълно съвпаднаше с всичко, което вече знаехме за него — каза Грейс.

— Поведението ти е безупречно — продължи Фароу. — Няма много млади момичета... или момчета, ако говорим за определени случаи, които биха се държали по такъв начин след случилото се през последните четиридесет и осем часа.

Кайла повдигна вежди.

И зачака.

Грейс се усмихна.

Фароу измърмори нещо под носа си. После срещна студения поглед на Кайла.

— Нужна си ни, за да проникнем в тази каша и да се доберем до Бъртън.

Тя подхвърли сребърния долар.

— И това, предполагам, покрива цената на сътрудничеството ми.

— Не, то е само белъто. Ще са ти нужни доспехи, за да оцелееш.

— И колко ще ми струват те?

— Договор със „Сейнт Килда“.

— Предупредих те — погледна я Ранд.

Фароу не му обърна внимание.

— Ще ти осигурим прикритие, работа и заплащане, което ще отговаря на поетия риск. Това е документ, който подписваме с всичките си сътрудници.

— Но ако се съ согласиш да работиш за нас — обади се Грейс, — много се съмнявам, че Американската югозападна банка ще те назначи отново.

Кайла се изсмя рязко.

— Така ли мислиш?

— Част от договорката обаче е, че „Сейнт Килда“ трябва да е уверена, че притежаваш законни доказателства за всички претенции, които банката би могла да предяви към теб — заключи Грейс. — Е, изборът е твой.

— Банката е последната ми грижа — отвърна Кайла. — Което не важи за Андре Бъртън. Какво ще кажете за него?

Фароу повдигна елегантно рамене. Жест, който бе забелязала да правят мексиканските бизнесмени по средата на преговорите. На езика на тялото това означаваше „каквото има да става, ще стане“.

Каквото има да става, ще стане.

— Ще направим всичко по силите ни, за да осигурим безопасността ти — увери я Грейс.

— Доколкото го допуска договорът — студено се намеси Ранд.

— Млъкни! — сръза го Фароу. — Кайла не е глупачка. Знае, че е в опасност. — Подаде ѝ листа, който току-що бе получил по факса. — Съгласието на посланика. Ако искаш да работиш за „Сейнт Килда“, ние сме на твое разположение.

— В състояние ли сте да се доберете до Бъртън? — попита тя.

— С твоя помощ бих се обзаложил, че да. Но без теб... — И отново сви рамене.

Кайла погледна Ранд.

Той пъхна ръце в джобовете си и зачака.

— Значи всичко е било замислено още преди да те срещна на празненството — каза му тя. — Трябвало е да ме привлечеш към „Сейнт Килда“, за да ме огледат и да решат дали могат да ми имат доверие.

— Никога не съм те лъгал — отговори той.

— А ако не подпиша?

— Ще те настаним на безопасно място, докато преследваме Бъртън — обясни Фароу.

— Но без мен шансовете ви да се доберете до него рязко намаляват.

Мъжът кимна.

О, какво пък толкова, и без това имам чувството, че никога не съм искала да ставам банкер, помисли си тя. Бързо прочете получения по факса документ, после още веднъж, вече по-внимателно. С по-скоро мрачна усмивка взе химикалката, която ѝ подаваше Фароу.

Още малко, Алиса. Аз слизам към заешката дупка.

Сложи подписа си и му я върна.

— Можеш да запазиш сребърния долар.

— Точно това имах намерение да направя.

33.

Ройъл Палмс

Събота, 21,50 ч.

Фароу сложи необозначен диск в дивидито, подаде дистанционното на Кайла, показа ѝ бутон за пауза и каза:

— Ние с Грейс трябва да се поизпотим още малко върху Цикъла на Кребс. Почукай на вратата, ако имаш въпроси, на които Ранд не може да отговори.

Докато двамата напускаха стаята, откъм телевизора се разнесе глас с шотландски акцент:

— *Казвам се Джон Нето. Аз съм офицер от разузнаването, нает от правителството на Камгерия. Моята малка страна се намира в центъра на конфликтната зона на Екваториална Северна Африка...*

На екрана се появи монтаж на красиво крайбрежие, екзотична джунгла и стройни, много черни хора, които гледаха към камерата с безразличие или враждебност.

— Била съм там — отбеляза Кайла. — Прекарах цяла седмица в опит да се кача на автобус до Нигер.

— Там няма пътища към Нигер — възрази Ранд.

— Да, аз не разбирах езика им. Трябваша ми седем дни, преди да се откажа и да се съглася да се кача на руски самолет, пилотиран от най-пияния пилот, който някога е успявал да отлепи машина от земята. Приземяването беше... истинско преживяване.

— И как ти се стори Камгерия?

— Изключителна. Привлекателна. Прекалено жизнена, въпреки нищетата. Всички наоколо се усмихваха. Хлапетата се смееха.

— Виждала ли си я след това?

— Четях вестници и сърфирах в интернет — отвърна Кайла.

Но дори и да не го бе правила, кадрите, течащи върху екрана, казваха всичко, което трябваше да знае. Снимки, заглавия, електронни страници от Камгерия и други страни в Западна Африка.

Въоръжени бунтовници, геноцид, бежански лагери — и всичко това на фона на зелено и синьо. И червено.

Кръв.

Агония.

Смърт.

Който и да беше монтирал кадрите, очевидно беше майстор в занаята си. Тя се върна отново в младежките си години, във времето, когато светът бе бил широко отворен, когато оптимизмът беше по-скоро правило, отколкото изключение, и възможностите пред всички бяха равни. Тогава Камгерия бе била за тях като късче от рая. А сега беше същински ад.

Осакатени деца.

Умиращи от глад бебета.

Майки с празни очи и гърди.

— Господи, каква мизерия! — въздъхна тя. — Какво ги е сполетяло?

— Андре Бъртън.

Телевизорът показваше цветна снимка на бял мъж, застанал в центъра на група от чернокожи. Зад тях се виждаше прашна гола земя.

— Източна Камгерия? — попита жената.

— Много си наблюдателна.

— Прекарах доста време в опит да се измъкна оттам — сухо отбеляза тя.

Огромен транспортен самолет с два двигателя и заличени номера на опашката се приземи с въртящи се перки, разпръсквайки наоколо пясък и прах. Голи до кръста мъже свалиха карабини от товарното помещение. След тях към машината се завтече група работници, понесли на раменете си тежки торби.

— Колтан — поясни Ранд, преди Кайла да успее да отвори уста. — Жизненоважен за електронната индустрия. През последното десетилетие се оказва доста дефицитна стока в целия свят. Всяка от тези торби тежи десетки килограми, което означава, че едната от тях струва няколко хиляди долара.

Тя престана да смята, когато сумата надхвърли четвърт милиард долара. Камерата показва увеличен образа на белия мъж.

— Та това е Бъртън! — възкликна Кайла.

— Иначе казано, Сибиреца — съгласи се Ранд.

Андре беше облечен в бял ленен костюм, просмукан от пот под мишниците и на гърба. Мокрите петна бяха зацапани от червеникавата прах. И през цялото време се усмихваше.

— Също като лешояд над мърша — отбеляза Ранд.

— Когато започнах работата си, всички говореха за официалния костюм на Бъртън. Изглеждаше така, сякаш е роден в него.

— Пласъор на оръжие в официален костюм. Доколкото ми е известно, това е единствената снимка, показваща Сибиреца в действие.

— Защо през цялото време го наричаш Сибиреца?

— Преди няколко години Бъртън, известен още като Виктор Крот и под още много имена, беше един от най-успешните трафиканти на оръжие в целия свят. Изнесе четвърт милион дребни оръжия и близо двайсет милиона амуниции, поне милион противопехотни мини, петдесет хиляди тежки оръжия и множество военни автомобили, в това число и около двайсетина излезли от употреба съветски хеликоптера. И всичко това беше използвано, за да се атакуват селища в четири различни африкански страни.

— Значи така е натрупал парите си? Като е продавал оръжие? — изумено попита Кайла. — Според това, което е казал на банката, той е обикновен посредник при продажба на нефт.

— Точно такъв е към момента. А преди това е бил пламъкът, който е възпламенил тлеещите от векове насам междуетнически и племенни конфликти в кръвопролитна война, която е отнела хиляди невинни човешки живота. Загинали са, защото Бъртън е доставил модерни оръжия за унищожение в техните примитивни общества.

Понечи да продължи, но реши да остави гласът на Джон Нето да й разясни останалото.

— *Моите хора се избиват помежду си от доста време, вярно е, но Бъртън и хората му направиха изстреблението по-бързо с модерните оръжия. Загубите бяха ужасяващи. Ние бяхме наивни жертви, въвлечени във война със съвременни средства, чиито инициатори бяха опортюнисти като Андре Бъртън...*

Кайла натисна бутона на паузата.

— А аз си мислех, че предмет на бартера са били диамантите.

— Бъртън взема, каквото му се предлага в момента — екзотична дървесина, незаконно добита слонова кост, минерали. Но предпочитанията му са към петрола, откраднат от държавния

тръбопровод от местните бунтовници. — Ранд се усмихна леко. — Той е умен кучи син. Докато останалите търговци на оръжие искат да получат парите си в брой, той е пионер в бартерната търговия. И по този начин разширява територията на убийствата.

Само до вчера тя не би повярвала на подобно твърдение. Сделки с оръжия в самия център на Финикс? Няма начин. Такива неща се случваха само в страни от Третия свят.

Натисна повторно бутона и продължи неприятното си обучение.

— *Бъртън притежава гениалното умение да извлече максимална изгода от сделка с една бунтовническа групировка, да инвестира печалбата в купуването на нова пратка оръжия, която после да продаде на враговете ѝ.*

Картината на екрана се промени. Гласът зад кадър изчезна, камерата се насочи към Брент Томас и Джон Нето.

— *А днес — каза Томас — Андре Бъртън притежава дипломатически имунитет и е уважаван международен дилър на петрол.*

— *Да, с достатъчно пари може да се купи уважение. Като заговорихме за това, Бъртън е посредник в извозването с кораби на голямо количество източноевропейско оръжие, което ще бъде платено с парите от дългосрочна концесия на петролните кладенци, която камгерийските бунтовници ще сключат с компании от Бразилия и Франция. Дори собственото ви правителство сключва сделки за петрол с него. — Нето се усмихна леко. — Подобно на златото и диамантите, петролът също може да прикрие произхода на парите му. А Андре е ненадминат в това отношение. Страните с недостиг на петрол, както и тези, чиито управници искат да въоръжат враговете на своите врагове, нехаят за положението в Камгерия. Ние сме примамка в много по-голяма, глобална игра. И ни принесоха в жертва.*

Последваха нови кадри на масово избиване, глад, болести, накацали в прахта лешояди.

Кайла не искаше да повярва, не искаше дори да си помисли, че живее в свят, в който войната е стока като която и да е друга.

И което беше по-лошо: че бе движила кървавите пари на най-жестокия от всички убийци.

Ранд взе дистанционното точно преди то да падне на пода и изключи телевизора.

— Добре ли си?

— Не — отвърна тя. — Чувствам се... омерзена.

— Бъртън е в състояние да направи това с всеки, у когото е останало малко почтеност.

Кайла си помисли за лукса и блясъка на „Бърза рисунка“, за изящните канапета, заплатени с цената на детска кръв, за политиците, купени по същия начин, всички свързани един с друг като стадо говеда, обслужвани от продавач на смърт. Това се бе случило само преди няколко часа, които сега ѝ се виждаха като дни и месеци.

Друг живот, който бе живяла в друго време.

А ето че се бе смъкнала в заешката дупка достатъчно отвисоко, за да разбие сърцето си.

Ранд забеляза стичащите се по лицето ѝ сълзи и едва не изруга. Само достойният човек страдаше за чуждата болка. Само почтеният можеше да се почувства омерзен.

Дори не се замисли дали е глупаво, или разумно, дали трябва, или не трябва. Просто я привлече към себе си, притисна главата ѝ към рамото си и я прегърна. Сълзите ѝ го бяха трогнали като нищо друго след смъртта на Рийд.

— Вината не е твоя — каза, като погали косата ѝ и я целуна по клепачите, опитвайки вкуса на сълзите. — За нищо от това не си виновна ти.

— Аз му помагах — възрази му с отпаднал глас.

— Но не си знаела.

— Сега знам.

— Съжалявам.

— Ти не си виновен.

— Така ли? — попита Ранд, заровил устни в косата ѝ. — Аз те доведох в „Сейнт Килда“.

— И те не са виновни. Единствената им роля е на вестноосци.

— Да, а ние добре знаем какво се случва с вестноосците.

Тя му се усмихна тъжно, въздъхна и отново взе дистанционното. Но щом се опита да се отдръпне, той я притисна към себе си.

— Вече съм добре — заяви Кайла.

— Но аз не съм.

Не знаеше дали да се разсмее, или отново да се заплаче. Затова се облегна на него и включи телевизора.

— *Как бихте могли да сложите край на това?* — сериозно попита Томас. — *Вие сте малък народ, чиито предполагаеми съюзници са близки до Андре Бъртън.*

— *Камгерия и някои други малки африкански страни, станали жертви на Бъртън, се обединиха около идеята за създаване на Западноафрикански регионален трибунал.*

— *Как ще ви помогне това?*

— *Трибуналет е разследващ орган, който събира доказателства срещу Бъртън и пасмината му. Ще докажем, че народите на Западна Африка са станали жертви на най-безскрупулните хора, раждали се някога на земята. След това световното мнение ще окаже натиск парите да бъдат върнати на онези, с цената на чиято кръв са спечелени.*

— *Изглежда, ви предстои доста работа.*

— *Така е. Интервюта като това са едва началото. Имаме нужда от помощ. От приятели и съмишленици. От хора, които не са били купени от Андре Бъртън.*

Записът свърши със стилизирано лого на канала.

Кайла изпусна дълбока въздишка на облекчение, че съвестта ѝ няма да бъде натоварена с още сцени на насилие.

— *Как така съм изпуснала това предаване? Следя редовно Светът в един час.*

— *Този брой все още се обработва — обясни Ранд и хвърли дистанционното настрана. — Дори може въобще да не бъде излъчен, ако не съберем още доказателства срещу Андре Бъртън.*

— *Още? Това, което видях, е отвратително. Безскрупулен трафикант на оръжие става член на висшето общество във Финикс и благодетел на щатски, национални и международни политици.*

— *Ти и момчето, заснело интервюто, сте единствените хора в света, които биха могли да свържат Бъртън с контрабандата на оръжие.*

— *Шегуваш се!*

Ранд я погледна.

— *Не се шегуваш — бързо прибави тя. — Знаех си. Просто не исках да го приема.*

Кайла изтри следите от сълзи с опакото на ръката си, питайки се дали наистина бе усетила устните му да докосват нежно кожата ѝ.

— Кадрите са внушителни, но биха могли да бъдат монтаж — обясни той. — Всеки, който е виждал президента Буш да дава нацистки поздрав, знае нещо за дигиталната фотография.

Тя понечи да възрази, но само въздъхна.

— И първото нещо, за което ще се хванат адвокатите на Андре, е евентуалният фотомонтаж.

— Аха.

— Значи дори да бъде излъчено това издание на *Светът в един час*, Бъртън ще има възможност за опровержение. — Кайла стисна устни. — Също като моята банка, която прехвърля отговорността си върху някой друг.

— И точно тук би могла да ни помогнеш.

— Как? След всичко, което ми причини Андре, вече съм компрометирана. А и шефът ми. Не бива да забравяме за златното копеле.

— По-скоро бих го заровил — процеди през зъби Ранд.

— Моля?

— Репутацията ти ще бъде спасена, ако *Светът в един час* надвие адвокатите на Бъртън в пресата.

— Едно голямо „ако“.

— Не толкова голямо, колкото беше, преди да подпишеш договора си със „Сейнт Килда“.

— Как така?

— Много лесно. Под покровителството на Западноафриканския регионален трибунал Нето може да се добере до всякакви пари, където и да са те, ако са свързани с нелегална дейност. Но първо трябва да знае къде са насочени въпросните пари.

Тогава тя схвана.

— И ключът е личният му банкер.

— Бинго!

34.

Финикс

Събота, 22,01 ч.

Барът „Скачащият Чола“ на Индиън Скул Роуд беше удобно и близо до дома на Габриел Наваро място. Вкусът на бирата беше като на майчино мляко. Текилата пареше като удара на баща му през устата. Задименият въздух му действаше успокоително. Таверните, кръчмите и баровете в квартала бяха местата, където мъжете се чувстваха мъже и единствените присъстващи жени бяха или леки момичета, или професионални проститутки.

Когато Габриел беше дете, мъжете от неговия бранш се тълпяха в кръчмите и стриптийз клубовете. Ако бяха постоянни посетители, можеха да дадат телефонния номер на клиентите си и да бъдат сигурни, че сервитьорът ще прехвърли обаждането или ще приеме съобщението.

Срещу съответния бакшиш.

Мобилните връзки значително бяха намалили доходите на келнерите. Със собствен телефон Габриел беше само на едно позвъняване от клиентите си, без да се нуждае от посредничество. Но все още му харесваше да се придържа към стария си навик да се отбива в баровете на север от центъра и на запад от Централ Авеню. Въпреки стройната си мускулиста фигура, не му се налагаше да се бие всяка вечер, за да се доказва. Тази мисъл го накара да се усмихне.

Така де, всички знаят, че Габриел Наваро е твърдо като камък, жилаво копеле.

Бяха изминали три години, откакто бе убил човек в същия този бар и не го бе направил, за да си създаде репутация. Негодникът заслужаваше да умре. И Габриел се бе погрижил за това.

Смесената клиентела на бара — индианци, индийци, мексиканци, странни чужденци, отразяваше собственото му наследство. Можеше да си пие тук и да играе билиард с тесноок китаец от Батън Руж за хиляда долара за игра, без никой да го притеснява. Е,

момичето от бара през половин час го питаше дали не иска още една бира, но тъй като винаги минаваше достатъчно близо до него, за да може да го оципе по задника, това не беше проблем.

Последното нещо, което бе очаквал да види, докато мажеше с тебешир върха на стика си, беше влизащият през задния вход Андре Бъртън.

О, по дяволите! Той има телефонния ми номер. Какво търси тук?

Андре веднага се спотаи в сянката и прецени с поглед бара. Не му беше необходимо дълго време, за да разбере що за място е това. Смесената миризма на тютюн, бира и мъжка пот му беше позната. В сравнение с местата, които беше посещавал из целия свят, този бар беше истински бардак. Поне някой си беше направил труда да прикрие вонята на урина със силен дезинфектант.

Но дори и заведението да беше съвсем без претенции, Бъртън нямаше да се притесни. Веднъж бе дал рушвет на един африкански министър на отбраната в далеч по-долнопробна дупка. Друг път бе застрелял български пилот на хеликоптер, който бе задигнал целия товар от противоракетни гранати. След това бе наръгал с нож нахалник, позволил си неволно да го настъпи по крака. Никой от собствениците на барове не се бе опитал да му попречи.

Ако бе решил, че Габриел го е излъгал за бягството на момичето, никой нямаше да го спаси от смъртното наказание, което заслужаваше.

Сервитьорът видя Бъртън, но се направи, че не го забелязва.

Андре почти се усмихна. Може би се дължеше на бялата, разкопчана около врата риза, на копринения панталон и на струващите хиляда долара обувки. Или на прическата му, за която беше заплатил повече, отколкото мъжете наоколо получаваха за седмица.

С трясък, подобен на пистолетен изстрел, келнерът остави върху бара чашата, която лъскаше в момента.

Всички глави се обърнаха първо към него, после по посока на погледа му.

Без да вдига очи от топката, която току-що бе ударил, Габриел подхвърли на провлачен английски:

— Знаех си, че ще ви видя отново. Но не и тук. Очевидно сте добър детектив.

— Веднъж вече те открих, Габриел. След като съм го направил, винаги бих могъл да те намеря отново.

С тези думи Бъртън се извърна, излезе през задния вход и се запъти към тъмния паркинг.

За изненада на всички клиенти, с изключение на самия него, Габриел хвърли щеката и тръгна след него.

Противникът му в играта имаше коса с цвят на чили и груб глас.

— Ей, братле, предаваш ли се? — подвикна след него.

— Смятай, че резултатът е равен, задник такъв.

Човекът не възрази.

Габриел завари Бъртън облегат на лъскавия си брониран джип да дърпа от пурата, която току-що бе запалил. Между дебелиите му пръсти проблясваше златна запалка.

— Разкажи ми какво се случи в действителност — нареди той.

— Каквото ви казах — повдигна рамене Габриел. — Кучката имаше нож. Отвори го с едната си ръка, сякаш знаеше как да го използва. Казахте ми, че не искате кръв, затова трябваше да премисля. В този момент проклетият бодигард включи осветлението. И реших да изчакам по-подходящ момент.

Андре дръпна от пурата и се загледа в събеседника си през дима. Човекът не беше много умен, нито съобразителен. Всъщност беше дори примитивен.

Но полезен и безскрупулен.

— Значи се прехвърли през оградата и се върна в къщата — отбеляза той.

— Охранителят имаше пистолет. Ако не се бях измъкнал, щеше да се вдигне шум, който не би ви допаднал, като се имаше предвид присъствието на толкова много изискани гости.

— А какво стана с твоето оръжие и останалите неща?

Габриел отвори уста, но я затвори, без да продума. Извади цигара и я запали с клечка кибрит.

— Имам собствен пистолет — каза накрая. — Бих могъл да използвам въже, когато я намеря.

— Ако изобщо я намериш, кретен такъв — остро отвърна Бъртън.

— Познавам Финикс. Вие следите летището. Ще я открия.

— Изпуснал си оръжието, белезниците и залепващата лента. Ако ги е взела, веднага ще се втурне в полицията. Но може да ги е прибрал и охранителят, за което не ми е споменавал, защото не съм го виждал, откакто Кайла изчезна.

Въпреки гнева в гласа на Андре, Габриел събра смелост да повдигне рамене.

— Искате ли да открия негодника?

— Казва се Джими Хам — отвърна Бъртън и пъкна в ръката му смачкан лист хартия. — Това е гражданският му договор. Там е последният му известен адрес. Провери го. Момичето може да е при него. Ако е така, убий ги и двамата.

Габриел размаха документа и се намръщи.

— Можеш поне да четеш, нали? — изсумтя другият.

— Да. Естествено. Имам основно образование. — Но някои от думите му звучаха загадъчно.

Далеч по-добре се справяше с ножовете.

Бъртън бе нахлул в личното му пространство. Което означаваше мълчалива заплаха. И двамата мъже бяха наясно с това.

Габриел схвана положението.

Андре притисна някакъв плик към гърдите му.

— Това са копия от служебното досие на Кайла и на някои от най-близките ѝ колеги в банката. Не си прави труда да претърсваш отново ранчото или апартамента ѝ. Не е толкова глупава. Концентрирай се върху приятелите ѝ. Огледай се за колата ѝ пред къщите им и дали не се е отбивала при тях.

— По дяволите, човече. Ако се промъкна към дома на някой банков служител посред нощ, ченгетата веднага ще довтасат с включени сирени.

— Използвай някои от твоите хора — кимна с глава към бара Бъртън. — Щом успяват тайно да пушат трева, значи ще ги бива и в дебненето.

Той подхвърли във въздуха нещо навито на руло.

С бързината на котка, ръката на Габриел улови въртящата се пачка банкноти от петдесет долара.

— Доведи ми я.

— Жива?

Андре отвори вратата на джипа и погледна към събеседника си.

— Намери я, убий я и ми донеси доказателство за смъртта ѝ.

Вратата се хлопна и мощният двигател изрева. Бъртън даде на заден ход и включи фаровете, осветявайки Габриел. Остана в тази позиция няколко секунди, карайки другия мъж да се чувства уязвим като под прицел.

— Ще ми се да разплача майка ти, задник такъв — измърмори под носа си Габриел. — Но ти дори нямаш майка.

Джипът изчезна в тъмнината, оставяйки го с документите в едната ръка и рулото банкноти от петдесет долара в другата. Той прибра адреса на Джими Хам в плика, пъкна го под ризата си и се отправи обратно към бара.

Задименото помещение се изпълни с усмихнати лица, когато започна да разпръсква пари наоколо.

35.

Ройъл Палмс

Събота, 22,40 ч.

Кайла рязко тръсна глава.

Как стана така, че се забърках в тази каша?

Точно когато си бе помислила, че животът не би могъл да ѝ поднесе нищо по-странно, в гримьорната вече слагаха пудра на лицето ѝ за предстоящата среща с най-известния водещ, когото бе виждала единствено по новините. Той се оказа привлекателен мъж с костюм и вратовръзка.

Тя щеше да бъде говорещ силует.

При това обилно напудрен.

Гласът ѝ щеше да бъде променен.

Сигурно щеше да звучи като крякане на жаба.

Тед Мартин, който ѝ бе представен от продуцента на предаването, се появи точно в момента, в който жената, наричана Фреди, премина от пудрата към гребена и ножицата.

— Не си губи времето — подхвърли ѝ той. — Тя ще бъде обърната с гръб и ще седи в сянка.

— Също като онова конте — отвърна Фреди, без да се обръща. — Ако не го бях пооправила, щеше да прилича на горила.

Кайла се зачуди за кого ли става въпрос. После погледна към Ранд. Той беше гладко обръснат.

— Него ли имате предвид? — посочи с брадичка тя.

— Точно. Смъкнах поне килограм козина.

Младата жена изсумтя.

— Имате прекрасна коса — отбеляза Фреди. — Трябва ви само малко гел, за да не стърчи нищо. Ако не се налагаше да скрият лицето ви, бих ви сложила малко грим. Очите ви са подпухнали от плач.

Мартин махна нетърпеливо.

— Готови сме.

— Но аз не съм — сряза го фризьорката. — И кажи на мистър Красота, че носят му лъщи.

— Знаеш ли колко струва просрочването на времето?

— Знам какви са задълженията ми и какво трябва да направя. Махай се оттук и ме остави да работя.

— Още колко?

— Достатъчно, за да ѝ обясниш още веднъж какво ѝ предстои.

Водещият се предаде и се обърна към Кайла:

— Добре. Няма от какво да се безпокоите. Ще бъде само кратко интервю, за да разполагаме с някакъв материал, ако историята започне да се развива бързо. Можем да режем и монтираме, да преправим наново всичко, за да изглежда добре. Ясно ли е?

Кайла не успя да кимне. Фреди отново бе пуसнала в действие ножицата.

— Ще ви задаваме въпроси за Бъртън, а вие просто трябва да отговаряте. Не се притеснявайте да показвате, че сте разстроена от онова, което ви се е случило — добави Мартин. — Колкото повече емоции, толкова по-добре. Става ли?

— Не и за очите ѝ — измърмори Фреди, докато слагаше гел върху косата.

— Улови душите им и мислите им ще те последват — подхвърли в отговор Мартин.

— Да плача пред камерата? — попита Кайла.

— Ами да, ще се получи добре.

— Не съм актриса.

— Да, веднага го разбрах — отвърна водещият и се обърна към гримьорката: — Две минути, иначе за начало ще те пусна в кадър.

— Ще се опитам да се усмихна колкото може по-очарователно и да те засенча — засмя се Фреди и намигна на Кайла.

Мартин се приближи до Фароу и Ранд, които разговаряха тихо.

— Е? — попита той. — Какво ново?

— Мина едва час, откакто за последен път ни зададе този въпрос. Ако се появи нещо, ти ще бъдеш вторият, който ще го научи.

— Предпочитам да съм първият.

Фароу изви очи към тавана.

Ранд се изкашля, за да не се разсмее. После се обърна към Кайла и... и я погледна отново. Фреди бе направила с косата ѝ нещо, което бе

превърнало професионалния банкер в невинно, лекомислено седемнайсетгодишно момиче.

— Бива си те — похвали той фризьорката. — Жалко, че трудът ти няма да може да се види.

— Това не важи за косата. Само гледай.

Той гледаше.

И научи някои неща.

Винаги бе знаел, че представянето на новините е режисирано, но не бе бил наясно докрай, докато не видя резултата, когато Кайла бе настанена на стола и отражението ѝ не бе затъмнено, докато на екрана не се появи единствено стройният ѝ силует.

Косата ѝ се открояваше около главата като ореол.

— Наистина си добра — махна той към Фреди.

— Тихо — срязва го Мартин.

Ранд наблюдаваше как Томас се опитва да разведри Кайла, да я накара да забрави за камерите, да я накара да се отърси от съмненията за съучастничество.

— О, да — говореше тя, — бях много поласкана, когато шефът ми представи семейство Бъртън като специални клиенти.

— Специални? — попита Мартин. — В какъв смисъл?

— Бях техният личен банкер в Американската югозападна банка. Поддържах различни сметки — частни и служебни, придвижвах суми от една сметка в друга, вършех такива услуги. Ако искаха да правят нещо с парите си, просто ми се обаждаха.

— И не откривахте нищо необичайно в тези сметки?

— Не. Естествено, харчеха повече, отколкото едно обикновено домакинство, но пък и печелеха значително по-добре.

— Не ви ли се е искало да разполагате с подобни суми? — с дълбок, искрен глас попита Томас. — Аз бих искал.

Зъбите ѝ проблеснаха в сянката, в която беше прикрита.

— Не. Трудно е да бъде разбрано от хора, които нямат нищо общо с банковото дело, но когато оперирам с парите на клиентите си, това не са реални средства, с каквито например аз плащам сметките си. Става въпрос просто за цифри, които прехвърлям от една сметка в друга. Цифри, не банкноти.

— Значи не сте желали да притежавате част от състоянието на семейство Бъртън?

Кайла бавно поклати глава.

— Имам свои спестявания за отпуската, внасям редовно вноските в пенсионния фонд, ползвам кредитни карти. Такива неща. Истински пари. Истински живот.

Ранд едва не изръкопляска.

Фароу се наведе към него и прошепна в ухото му:

— Страхотна е.

— Просто е откровена. Томас е страхотен.

Мартин погледна към тях.

Нещо в дънките на Фароу започна да вибрира. Той пъхна ръка в джоба си и се отпрати навън.

Ранд се учуди какво и къде се бе случило, но реши да остане с Кайла, въпреки че в момента тя не се нуждаеше от моралната му подкрепа. Но той искаше да ѝ я даде. За това остана да слуша как историята на живота ѝ бе разнищена за назидание на цяла Америка.

Едва отмести поглед, когато Фароу се върна в бунгалото, превърнало се в студио за поредното издание на *Светът в един час*, и се отпрати директно към Мартин. Листовете в ръката му прошумоляха, когато му ги подаде.

Мартин понечи да протестира.

После се зачете. Минута по-късно вдигна глава.

— Чудесно! Надеждно ли е?

— Като скала — увери го Фароу.

— Мили боже! — С широка усмивка Мартин подвикна през рамо: — Край!

Осветлението се включи и веднага след това угасна. Всички в стаята започнаха да разговарят оживено.

— Какво става? — опита се да надвика шума Томас.

— Мокрите сънища се оказаха действителност — обясни Мартин, като приближи до него и пъхна листовете в ръката му. — Чети.

Томас се зачете, после започна отначало.

— Но това е...

— Да, да — прекъсна го Мартин. — Използвай го.

Кайла се раздвижи върху неудобния стол.

— Не мърдай — провикна се Тед. — Едва успяхме да уловим нужния ни ракурс.

— Ще започна с продажбата на ранчото, където е преминало детството ѝ — заяви Томас.

Тя застина. Не ѝ се искаше да преживее всичко отново — сладкогорчивите спомени, тъгата, детството ѝ, примесено с нуждите на възрастните.

Ранд забеляза емоциите върху изразителното ѝ лице и реши да се намеси. Беше преживяла достатъчно. Имаше нужда от почивка, преди да се срине съвсем.

— Недей — меко го възпря Фароу, като сложи ръка върху рамото му.

— Защо?

— Новините са емоционални, а не — рационални. Знаеш го не по-зле от мен.

— Но тя има нужда от... О, по дяволите! — изсъска Ранд.

— По дяволите, наистина. Не можем да променим човешката същност, но бихме могли да я използваме за собствените си цели.

— Сигурен съм, че това няма да я утеши.

— Затова пък Грейс се е погрижила да ѝ предоставят баня с джакузи.

— Е, това вече напълно променя нещата — със сарказъм отбеляза Ранд.

— Пак е по-добре от нищо.

Мартин започна да раздава команди, което отново превърна бунгалото в телевизионно студио. Част от лампите бяха угасени, други засветиха по-ярко.

Тишина.

Тогава се разнесе гласът на Томас, който ѝ задаваше въпроса как се е чувствала при продажбата на родния ѝ дом.

После — какво е изпитвала по време на последната си закуска със семейство Бъртън.

Как бе реагирала, когато шефът ѝ ѝ бе наредил да разкрие онази сметка.

Емоции, с горчивина си помисли Ранд. Фактите нямат никакво значение. Как се чувствахте?

Но вършеше работа. Гласът на Кайла ставаше все по-неуверен, по-дрезгав — като на жена, която се мъчи да преглътне сълзите си и да се пребори със страха.

Томас демонстрираше съчувствие.

Брилянтно.

Пукай се от завист, Опра, продължаваше да размишлява Ранд. Едно бяло момче може да разкъса струните на душата, за да извлече максималното от нея.

— Имахте ли представа за произхода на парите, които прехвърлихте в откритата от вас сметка в банка в Аруба? — попита Томас.

— Когато проверявах съществуващия капитал, който трябваше да бъде прехвърлен в кореспондентската сметка, разговарях с млада жена с подчертан ямайски акцент. Тя ме свърза с управителя на банката. Името му е мистър Тронджд. По говора му личеше, че е германец или холандец и беше изключително отзивчив.

— Мистър Тронджд — повтори водещият и прегледа листовите, които му бе дал Мартин. — А знаехте ли, че тази любезна жена с подчертан акцент всъщност има малък магазин в северната част на острова? И печели сто долара на седмица, като отговаря на международни обаждания като вашето, които прехвърля на пенсиониран banker от Германия — същия този мистър Тронджд. Той, от своя страна, ръководи Националната банка и няколко по-малки от бара на таверната си на плажа? Основните акции на всички финансови учреждения в Аруба са собственост на Андре Бъртън.

— Вие... сигурен ли сте?

— Напълно. Много съжалявам. Виждам, че сте шокирана.

Тя се бореше с порива да скрие лице в ръцете си и да започне да вие.

— Казаха ми само, че проучването на произхода на парите на Андре не е мой проблем, а на банката. На тази в Аруба.

— Значи не сте знаели, че Бъртън е източил сметките на Джон Нето в Базел и Лихтенщайн, както и тази в Исландия?

— Не — тихо отвърна Кайла.

Но не беше уверена дали отговаря на въпроси, или се опитва да отрече факта, че е била така подло измамена.

Томас потупа с пръст листовите.

— Тук се твърди, че мистър Нето е проследил пътя на повече от двеста и трийсет милиона долара, които са били прехвърлени по банков път на Карибите.

— О, не — дрезгаво промълви тя. — Господи, не.

— Сумите са прехвърлени от няколко офшорни сметки, разчитайки на банковата тайна. Възможно ли е Бъртън да е придвижвал парите от секретните сметки с цел накрая да ги върне тук, в Съединените щати?

— Четвърт милиард... — Гласът ѝ пресекна. — Не. Не съм виждала такова количество пари.

— Но поне част от тях — по-меко попита Мартин. — Е?

— Аз...

— Състояние, натрупано от контрабанда с оръжие, корупционни сделки по схемата „петрол срещу храни“, кървави диаманти, изсечени за дървесина гори, умиращи от глад хора, изнасилвани и убивани деца. Част от тези пари сте виждали със сигурност. — Съчувственият глас на Томас се забиваше като нож в сърцето ѝ. — Нали?

Сълзите, стичащи се по скритото ѝ в сянката лице, бяха единственият отговор.

— Основната сметка, която сте открили, не е нищо друго, освен канал за прехвърлянето на тези милиони, нали? — тъжно продължаваше той. — Милиони, трупани от кръв, рушвети и корупция.

— Не съм една от тях — дрезгаво отвърна тя. — Просто бях използвана от Андре Бъртън. Нямах представа за произхода на състоянието му. Някой се опита да ме отвлече, а аз само се стараех да спазвам правилата. — Покри лицето си с ръце. — Боже мой, кой ще ми повярва сега?

Томас остави мълчанието да се проточи... да се проточи... докато озвучителят долови намека и включи микрофона на Кайла. Изпод дланите ѝ се разнесе приглушен, тих звук.

— Край — провикна се Мартин. — Първокласна работа, Брент. Толкова за тази вечер. Добре, кой е готов за по бира?

Фароу улови свитите в юмруци ръце на Ранд.

— Не се впрягай на Мартин. Той е на наша страна.

36.

Ройъл Палмс

Събота, 23,55 ч.

Ароматният облак се носеше около Кайла, карайки я да се чувства още по-откъсната от реалния свят, сякаш се рееше из паралелна вселена.

Чудесен опит. Но не се получава. Има само една действителност и аз съм прикована към нея.

Бъртън, мръсни пари, ножове и всичко останало.

Тя натисна бутона. Жалузите се затвориха. Водата постепенно престана да тече, но ароматът продължи да се носи из въздуха.

Е, значи в действителния ми живот е останало и нещо хубаво.

Съвсем без да го иска, мислите ѝ се насочиха към Ранд. След края на злополучното телевизионно интервю тя се бе обърнала към него и бе забелязала обезумелия поглед на зелените му очи. Мускулите на ръцете на Фароу се бяха стегнали в усилието си да удържат свитите му в юмруци длани. След няколко секунди се бе освободил от схватката на приятеля си и я бе привлякъл в прегръдките си.

При други обстоятелства би се възпротивила на подобна мъжка ласка, но не и този път. Просто бе потънала в обятията му, търсейки утеха и сигурност.

Много нежна сигурност.

Той я бе откарал в луксозното бунгало, бе ѝ показал джакузито, после бе затворил вратата, отделяща го от просторната всекидневна. Тихото изщракване на бравата ѝ бе донесло усещане за спокойно уединение.

Веднага след това бе чула хлопването на входната врата и отдалечаващите се стъпки.

Истински джентълмен.

И двамата знаеха, че съпротивата ѝ беше сломена. Ако ѝ бе направил някакъв намек, щеше да се предаде. Беше уплашена, засрамена, съсипана и имаше нужда от утеха.

Е, джакузито е достатъчно отпускащо. И не трябва да му се правят комплименти за доброто представяне.

Така бе останала да лежи с отпуснати мускули, докато мислите ѝ препускаха стремглаво.

Стига толкова. Още малко гореща вода и ще трябва да ме изгледят, преди отново да ме изправят пред камерата.

Завъртя крана с пръстите на крака си и се загърна с прекалено големия хавлиен халат. Помещението, свързващо двата апартамента в бунгалото, беше пусто. Опитваше се да се убеди, че не е разочарована. Приблужи се до вградения бар и реши, че който и да бе проучвал миналото ѝ, го бе направил старателно. Там я очакваше бутилка „Гранд Марние“.

— Е, вече съм уплашена. Или поне трябва да съм.

Но преди всичко беше благодарна.

Взе няколко бучки лед, пусна ги в стъклена чаша за уиски, добави малко вода и допълни останалото с питието. Отпи, преборвайки желанието си да снове напред-назад и да размишлява.

И да крещи.

От нито едно не би имало полза.

По-добре следвай съвета на Ранд.

Успокой се, по дяволите!

Угаси осветлението, затвори вратата на апартамента си и отиде в помещението, което го свързваше с другите стаи. Застланият с плочки под беше топъл. Въздухът беше хладен. Водата, изливаща се от тройния фонтан, заглушаваше останалите звуци. Докато очите ѝ привикваха към тъмнината, тя се наслаждаваше на леките отблясъци на лунната светлина върху струите, разположени на равни интервали покрай стените.

Входната врата се отвори, но наоколо продължаваше да цари мрак. Сърцето ѝ се сви уплашено, а после заби учестено, щом разпозна широкоплещестия силует на Ранд да прекосява свързващото помещение. Очакваше, че ще почука на вратата на апартамента ѝ. Вместо това той се наведе и пъкна някакъв плик под нея.

— Какво правиш? — попита Кайла.

Ранд се изправи и обърна толкова бързо, че тя застина на мястото си. Не се почувства по-добре, когато лъч светлина разкри пистолета в

ръката му. Преди да успее да премигне, мъжът пхна оръжието в колана си и се запъти към вътрешния двор.

— Уплаши ме до смърт — каза през рамо.

— Ти също. Някога казвали ли са ти, че си много бърз в ръцете?

— Един или два пъти — отвърна ѝ с усмивка. — Какво правиш навън в тъмнината?

— Опитвам се да се отпусна.

— И как ти помага това?

— Не много успешно. — Ледът леко издрънча, когато поднесе чашата към устните си.

— Виждам, че си намерила уискито.

Тя вдигна питието към него.

— На кого трябва да благодаря за него?

— На Грейс най-вероятно. Тя направи необходимото, за да получиш апартамент с джакузи. — *И фонтани, пуснати достатъчно силно, за да заглушат подслушвателно устройство. И все пак...*

— Готова съм да го разделя.

— Джакузито? — стреснато попита Ранд.

— И него също. Но в момента говорех за алкохола. — Отпи още една глътка. — Какво има в плика?

— Джобни пари.

Тя примигна насреща му.

— Моля?

— Да поговорим вътре.

Кайла неохотно се подчини и тихо затвори вратата след себе си.

Ранд провери електронната охранителна система, поставена от Фароу, изчака да засвети зеленият индикатор, заключи и се приближи до нея.

— Ето — каза и ѝ подаде плика. — Така няма да ти се налага да използваш кредитните си карти или банковата си сметка.

Тя пое пакета, учудена от дебелината му.

— Благодаря.

— „Сейнт Килда“ предлага пълен комплект услуги. Трябва да отчетеш това. Вътре има пет бона.

— Пет хиляди долара? Шегуваш ли се?

— Не. — Мъжът взе чашата с уиски от ръката ѝ. — Ще ги донеса още.

— И какво се очаква да направя?

— Да го изпиеш.

— Говорех за парите — извика тя. — Пет хиляди долара!

— Такъв е стандартът, който организацията осигурява за действащите си агенти. Ако ги похарчиш до следващата седмица, ще се наложи да изложиш в писмен вид защо ти е необходима допълнителна сума.

Кое е нещо обичайно при подкупите, но не мисля, че би искала да научиш това точно в този момент.

— От тях ли трябва да заплащам наема си?

— Не и ако решиш да останеш тук — отвърна той и се отправи към бара.

Кайла размаха плика.

— Първо Бъртън купува земята ми на прекалено висока цена. Сега „Сейнт Килда“ ми подарява пет хиляди долара с обещанието да ми даде още идната седмица. Господи, започвам да се чувствам като...

— Нещо специално?

— Преследвана.

— Винаги съм подозирал, че си прекалено досетлива. — Кубчетата лед издрънчаха, последвани от плискането на течността. — Това не е рушвет, Кайла. Парите са инструмент. Организацията не иска някой от агентите ѝ да се издъни само защото не е разполагал с достатъчно пари да си купи самолетен билет в случай на нужда.

— Аха — беше единственият ѝ отговор.

Ранд се появи пред нея и ѝ подаде кристалната чаша. Беше наполовина пълна.

— Ако изпия цялото съдържание, ще припадна — заяви тя, преценявайки на око количеството.

— Аз ще ти помогна.

— Да припадна?

— Не, да го изпиеш.

— Чудесна идея. — Отпи голяма глътка, прочисти гърлото си два пъти, после го изгледа изпод дългите си тъмни мигли. — Обикновено прибавям и малко вода.

— Ледът се топи. Същата работа.

— Защо ли не бях помислила за това?

Той взе чашата от ръката ѝ, отпи и отбеляза:

— Сладко. Малко резливо.

— Но е по-добро от бирата — кисела и малко резлива.

Ранд се засмя тихо и си каза, че трябва да се обърне, да се прибере в апартамента си и да престане да мисли за онова, за което не биваше да мисли.

За Кайла, съвсем гола.

— Как ти се струва чистото малцово? — попита той.

— Шотландското?

— Аха.

— На мирис е по-добро, отколкото на вкус.

Мъжът отново се засмя.

— Някога имах приятел, който твърдеше, че искал да умре от „Гленморанджи“.

— Направи ли го?

— Доколкото разбрах, все още работи по въпроса.

— Говориш така, сякаш му завиждаш.

Когато не ѝ отговори веднага, тя усети, че я наблюдава. Или ако трябваше да бъде съвсем точна, бе вторачил поглед в нея. Топлина, която нямаше нищо общо със скорошното къпане, плъзна по кожата ѝ. И придърпа дрехата по-плътено към тялото си.

— Може би съм му завиждал навремето — каза той. — Но сега съм по-зрял. — *Доста по-зрял. Дори прекалено, за да си позволя да мисля с члена си.*

Ала той беше неразривна част от него, готов, изпълнен с желание, умоляващ да помисли за него.

Ранд се обърна и тръгна към бара.

— И сега какво? — обади се тя, настанявайки се на един стол.

— Имам нужда от още едно питие.

Беше на път да му предложи своето, когато чу рязкото изпукване на капачката на бутилката уиски и плискането на течността в чашата. Не последва трополене на ледени кубчета.

Познавайки стандартите на „Сейнт Килда“, изобщо не се съмняваше, че беше истинско малцово. „Гленморанджи“.

— Без лед? И без вода?

— Чисто.

Острата миризма на алкохола я блъсна в носа, когато се отпусна на стола до нея.

Ранд вдигна питието и я погледна.

— За какво ще прием?

— След днешния ден нека да е за невинността. Малкото, останала на този свят, би следвало да се почете.

— За невинността — съгласи се той и леко чукна чашата си в нейната. — Която ценим едва тогава, когато я изгубим.

— Ти как изгуби своята? — отпивайки, попита Кайла.

— По традиционния начин. На задната седалка на колата.

Тя се задави, позволи му да я потупа по гърба, после му махна с ръка да се отдръпне.

— Нямах предвид сексуалната.

— Не мисля, че изобщо някога съм бил толкова невинен. Бях отгледан от баба си, чиято майка някога е била отвлечена като робиня. Баща ми беше търговец на риба в Сан Дуинс в Аляска. Отсъстваше през по-голямата част от годината. Майка ми беше художничка от Сиатъл, която прекарваше навън толкова време, колкото и у дома. Беше нещо като „свободен брак“. Нали така го наричат сега? Не ставаше въпрос за нелоялност, изневяра или измама, просто взаимно разбиране на нуждите на другия и усилие вкъщи да не се внася нищо друго, освен спомени.

Студенината в гласа му я накара да застине.

— Това е прекалено голям товар от лицемерие за едно дете.

— Но за мен беше дом. — *А и Рийд винаги беше до мен, готов да се смее, да се бори или да се крие, в зависимост от ситуацията.*

Ранд отпи от уискито, наслаждавайки се на парещата му топлина върху езика си. Всяка фибра в тялото му бе напрегната. Сетивата му се бяха обострили докрай. Страстта заплашваше да избухне всеки момент. Бе готов да я отприщи веднага. Да предприеме нещо, което щеше да облекчи желанието, подклаждано от аромата на жената до него, от нежния ѝ глас в тъмнината, от приканващия отблясък на бледата ѝ кожа.

— Имаш ли братя или сестри?

— Брат. По-малък с дванайсет минути.

— Приличате ли си?

— Като две капки вода. Рийд твърдеше, че е по-красивият от двамата. Затова пък хората казват, че аз съм по-умният. — *Но грешаха.*

Остави парливата течност да се разлее в устата му, преглътна и отпи отново. Знаеше, че това няма да прогони спомените, но поне щеше да притъпи болката.

— Еднояйчни близнаци — засмя се Кайла. — Трябва да е страхотно.

— Беше — каза Ранд и за пореден път вдигна чашата.

— Не се ли разбирате?

— Мъртъв е.

В тишината се чуваше само плискането на водата от фонтаните.

— Съжалявам. Не мога да си представя...

— И не би искала.

Тя затвори очи. Безчувственият му глас ѝ каза много повече, отколкото каквито и да било думи. Загубата на брата му близък беше все още отворена рана в душата му.

Ранд мълчаливо наблюдаваше някаква котка, която се промъкваше от сянка в сянка, преследвайки гризачи в добре поддържаната градина.

Сполука, приятелче. Светът няма нужда от толкова плъхове.

Кайла знаеше, че трябва да промени темата. Но си даваше сметка, че няма да го направи. Този мъж я бе заинтригувал по прекалено много начини, на много различни нива.

— Кога? — попита простичко.

— Преди пет години. В Африка.

Тя си припомни оскъдната информация, която бе получила от Фароу. Усети, че кожата ѝ настръхва.

— Мъжът в маскировъчния костюм.

— Да. Само ние знаехме, че е Сибиреца. Аз бях фотографът. Рийд държеше пушката. Някой от нас издаде позицията ни. Сибиреца простреля брат ми и пусна хората си след нас. Аз оцелях. Той не успя.

Отпи отново от уискито и с изненада установи, че бе успял да го преполови. *По-бавно, глупако.* Остави чашата върху стъклената масичка отстрани и разкърши рамене. Поне мускулите му бяха започнали да се отпускат. Малко.

— Ето как „Сейнт Килда“ са се добрали до теб — отбеляза Кайла. — Използват всяка възможност да стигнат до Бъртън.

— Има нещо вярно.

— Да не би организацията да наема убийци?

— Не. Той им трябва жив. Дори тежко ранен, но на всяка цена жив.

— А ти?

— Аз го искам мъртъв.

37.

Ройъл Палмс

Неделя, 00,15 ч.

Кайла си пое дълбоко въздух, изпусна го бавно и се опита да се убеди, че Ранд не бе имал това предвид буквално.

Ала знаеше, че се заблуждава.

— Когато учех в колежа, родителите ми загинаха при самолетна катастрофа над Аляска — каза накрая.

Той кимна.

— Всъщност вече знаеш това. Пише го в проклетото досие.

Отново кимна и отвърна:

— Онова, което знам, е, че подобна загуба отнема от душата ти нещо, което не би могло да бъде заменено.

— С времето привикваш. Към болката. — Кайла изкриви лице в гримаса и остави питието настрана. — Звучи като поредната история, предизвикваща състрадание. Всъщност имах предвид, че го преживяваш, приспособяваш се към новата действителност и продължаваш да живееш. Но ти вече знаеш всичко това.

Не, не го знам. Все още се уча.

И тогава Ранд си даде сметка, че бе произнесъл думите на глас. Завъртя чашата си върху масата между двата стола. Тихото търкане на стъкло в стъкло прозвуча тревожно.

След като Бъртън умре, аз ще...

Да бе, глупак такъв. Какво ще стане тогава? Най-после ще се стегнеш? Или ще продължиш да стоиш от другата страна на живота, опитвайки се да надникнеш в него?

Беше крайно време да забележи мълчанието ѝ. Когато я погледна, видя сълзите, стичащи се от очите ѝ.

— Недей — нареди дрезгаво. — Това беше преди пет години.

— Но не и за теб. Приемаш го с всеки удар на сърцето си като нещо, което се случва тук и сега.

— Това е мой проблем, не твой.

— До вчера щеше да си прав.

Нещо в гласа ѝ го накара да настръхне.

— А днес?

— Днес знам, че бих могла да умра между два удара на сърцето си. Зная го. Но не ми се иска да ми се случи и да съжалявам за нещо.

Той чакаше, убеждавайки се, че тя не казваше онова, което се надяваше, че чува.

Жената остави чашата си до неговата, изправи се и протегна ръка.

— Желая те. И се надявам, че чувството ми е споделено.

Ранд мигом скочи на крака.

— Знаеш, че е така.

Кайла се усмихна.

— Зная само, че ме караш да се чувствам... значима, гореща, различна, отколкото с когото и да било мъж до сега.

— Това се нарича адреналин.

— Нарича се похот. Никога преди не съм го изпитвала. — Отново се усмихна. — Но ми харесва.

Той я притегли към себе си, прокара език през устните ѝ, вкусвайки сълзите и уискито.

— На мен също. — После се отдръпна неохотно. — Сигурна ли си?

Едната ѝ длан се плъзна от рамото му към гърдите, после към издутината в дънките му.

— О, да. Сигурна съм. При това ти си доста интересен.

Дъхът му спря, щом усети допира ѝ през плата. Докато го галеше, тя издаде сладен звук, който го накара да се свлече на колене.

— Какво има под този халат? — попита дрезгаво.

— Нищо, освен мен.

— Към спалнята. Веднага — едва доловимо прошепна той.

Кайла погледна към шезлонга, поставен до една от стените на вътрешния двор.

— Не — прошепна той. — Има прекалено много охрана. Фонтаните няма да могат да заглушат секса, който искам да правя с теб.

— Съвсем забравих къде съм — въздъхна тя. — Съжалявам.

Мъжът усети топлината, плъзнала по страните ѝ, и също въздъхна.

— Аз също. Значи ще ми се наложи да се задоволя само с обещание за секс направо под звездите.

Преди да се осмели да му отговори, ръката му дръпна рязко завесите.

Мъждукащата нощна светлина приличаше на запалена свещ.

— Ще направя всичко, за да ти бъде приятно — продължи той, без да отделя устни от кожата на шията ѝ. — Но чаках прекалено дълго.

— За истински мъж два часа са наистина много време.

Ранд се засмя дрезгаво и я притегли по-близо до себе си, хващайки я за реверите на халата. Най-после се отдаде на насладата да се докосне до татуировката, която през цялото време се бе подавала провокативно изпод дрехата.

— Това ме подлудяваше — каза, продължавайки да се опива от вкуса ѝ.

Тя потръпна.

— Татуировката ли?

— Да. Искаше ми се да я докосна с език в момента, в който я видях.

— В такъв случай се радвам, че имам още две.

— Къде?

— Едната минава почти през цялото ми тяло.

— Покажи ми я.

Кайла посочи ханша си.

Ранд облиза устни.

— Покажи ми.

— Имаш предвид... — Ръцете ѝ се заеха с колана на халата.

— Да. Съблечи се.

— Първо ти.

Той изхлузи обувките си, докато пръстите му трескаво разкопчаваха ризата. И бездруго беше прекалено горещо, за да стои с дрехи.

— Дънките — подвикна. — Имам нещо в джоба.

Жената повдигна очи към тавана.

— Не си падам по това, откакто бях във втори клас.

Ранд се засмя, въпреки повишеното налягане във вените си. Искаше му се да мисли, че ставащото се дължи на прекалено дългото въздържание, но не вярваше в това. Нещо в момичето пред него го подлудяваше.

— Ако не искаш да поемеш цялата отговорност за ставащото — каза ѝ, събличайки ризата, — по-добре бръкни в джоба ми.

— Отговорност?

— Цялата — отвърна, разгръщайки ръце. — Щом няма да ползваме презерватив.

Ръцете ѝ затърсиха в джобовете на дънките му. Не намериха нищо, освен втвърден мъжки мускул.

— Убиваш ме — каза, забелязал усмивката ѝ.

Премина към предните джобове. Търсеше, докосваше. Нищо, освен съвършено мъжко тяло.

Той изстена.

— Възбуждаш ме. Направи го отново.

Най-сетне тя извади ръцете си от джобовете му. Между пръстите ѝ проблесна сребриста опаковка. Мъжът бързо изхлузи панталона и бельото си и се обърна към нея.

Презервативите се изплъзнаха от ръката ѝ, когато той развърза колана на халата и долепи устни до втората ѝ татуировка. Впи леко зъби в кожата, което я накара да потръпне.

— Никога не съм мислил, че имам някакво отношение към татуировките — каза замаяно, — докато не видях твоите.

— Третата ще ти хареса повече — отвърна му тя.

— Къде е?

Кайла се обърна, за да му я покаже.

Той изрече нещо шепнешком, наведе глава и прокара език през нея. Засмука кожата ѝ. Отдръпна се, после засмука по-силно.

Тя се опитваше да диша, но в стаята нямаше достатъчно въздух. Напрежението, което я бе държало до този момент, се разпръсна, оставяйки я хлипаща, отпусната във властта на завладялата я топлина.

Ранд усети, че се е предала, отдаде се на насладата и потръпна. Едва успя да сложи презерватива, преди да влезе в нея.

Тя беше всичко, което се бе опасявал, че е.

Съвършена.

Стегната.

Гореца.

За първи път от смъртта на брат си той се бе отърсил от омразата и си бе позволил да обича.

38.

Ройъл Палмс

Неделя, 6,15 ч.

Напълно облечен, Ранд седеше до леглото и наблюдаваше спящата Кайла, упреквайки се, че е действал безразсъдно. Проблемът беше в това, че не можеше да прецени дали бе направил глупост, като я бе любил предишната нощ, или се правеше на глупак, като не бе с нея в леглото на сутринта.

Съжалявам, Рийд.

Когато чу собствените си мисли, остана шокиран. Дали наистина се чувстваше виновен, че брат му бе загинал, а той продължаваше да живее?

Осъзнай се най-сетне, глупако.

Не знаеше дали това е неговият глас или този на Рийд, който се опитваше да го успокои.

След като убия Бъртън, тогава...

Тогава какво? Рийд ще се върне от отвъдното? Или ти самият ще започнеш да живееш отново?

Но снощи бях жив.

И сутринта се чувствах виновен заради това.

Стисна зъби и си каза, че се държи като глупак.

Страхотна новина.

Слънчевата светлина се прокрадна през завесите, освети Кайла и татуировката роза. Тя не беше първата жена, с която бе бил след смъртта на Рийд, но никога не се бе чувствал виновен заради това. Защо точно с Кайла? Какво у нея го караше да иска... прекалено много?

Отговорът е съвсем прост, братле. Защото с нея се чувстваш жив.

Ранд застина на мястото си.

Рийд?

Е, крайно време беше. Казах ти, че трябва да живееш и за двама ни. Един мъртвец е предостатъчен. Кайла е точно жената за теб. Недей да прецакваш всичко, а после да прехвърляш вината върху мен.

Преди да успее да се раздвижи, дори да започне да мисли, осъзна, че очите на Кайла са отворени и бавно се фокусират върху него.

— Кой беше тук? — попита тя сънено.

— Никой, освен мен.

— Не. Беше някой друг — настоя жената и се прозя. — Приличаше на теб, но беше по-различен. — Сведе поглед и го задържа неподвижен. — Прекалено рано е да ставаме. — Въздъхна дълбоко и придърпа завивката върху раменете си.

— Заспивай — меко нареди Ранд.

Очите ѝ се отвориха.

— Ами ти?

— Ако се върна в леглото, нито един от двама ни няма да спи.

— Казваш го, сякаш е нещо лошо. Или свършиха презервативите?

Въпреки нежеланието си, той се усмихна, припомняйки си часовете, преди да потънат в сън.

— Има още няколко.

— Нищо чудно, че ти плащат по пет хиляди долара — продължи с нова прозявка тя. — Презервативите не са евтини.

Ранд се изсмя на глас. Беше приятно да го направят отново.

— На мен ли се смееш? — попита го, потискайки поредната прозявка.

— Не, на себе си.

Събу обувките си и се настани на ръба на леглото. Тя се обърна към него. Ухаеше на сапун, на секс и на сънлива жена. През завивките успя да я притегли към себе си.

— Заспивай — каза, прилепил устни към челото ѝ. — Тази нощ те държах будна прекалено дълго.

— Хм. Мислех си, че причината да будуваме съм аз.

— Заспивай, Кайла.

Опита се, но някак си не се получаваше. Беше се разсънила достатъчно, за да си спомня всички причини, които ѝ пречеха да се

отпусне.

Бъртън.

Белезниците.

Мръсните пари.

Името ѝ в заглавията на вестниците.

— О, по дяволите — измърмори, притисната до него.

— Какво има?

— Будна съм.

— Да не би да си гладна?

— Да.

— Ще се обадя на румсървиса.

— За храна? — попита, като засмукваше с устни брадата му.

— Там няма да откриеш кой знае колко калории — сухо отбеляза той.

— Хм. Брадата диета. Изглежда, е доста полезна за мен. Бързо стопява килограми.

— Ти нямаш нужда от отслабване. Всъщност, ако напълнееш малко, ще изглеждаш още по-добре.

— Да напълнея? Уха! Сега вече зная, че съм влюбена.

Ранд дори не се опита да потисне напирания смях. Просто се остави на емоцията, наслаждавайки ѝ се докрай.

Тя се промъкна по-близо.

— Вчера имах чувството, че съм се озовала на бойното поле. Днес се чувствам с няколко сантиметра по-висока.

— Животът наистина е бойно поле. Точно затова трябва да се отдаваш на любовта, където и когато я срещнеш. Но до снощи бях забравил тази истина. Не съжаляваш, нали? Ясно ми е, че не си жена за една нощ.

— Което не би могло да се докаже, като се има предвид поведението ми — отвърна тя, изчервявайки се.

— Четох досието ти.

— А кога аз ще имам възможност да прегледам твоето?

— Какво искаш да знаеш?

Всичко. И нищо конкретно.

— А това страст за една нощ ли беше?

— И аз се питах същото — каза той. — Но ти знаеше, нали? Знаеше още преди да протегнеш ръка към мен.

— Какво съм знаела?

— Че ще убия Андре Бъртън.

Кайла се загледа в очите му. Бяха зелени и ясни. И студени.

— Знаех. Разбрах го още на празненството.

И въпреки това не направи нищо, за да попречиш на случилото се снощи.

Това не беше въпрос, съвсем не, но по някакъв начин изискваше отговор.

— Все още не си го убил.

— А когато го направя?

Настъпи тишина, която ставаше все по-дълбока, докато накрая бе пропъдена от една въздишка.

— Нямам представа. Сама бих убила Бъртън. Минавала ми е подобна мисъл. Като начин да се измъкна от тази каша, нали разбираш?

Мъжът кимна, но продължи да я наблюдава като див котарак.

— Не беше толкова мисъл — поясни тя, — колкото спонтанно желание да го залича от лицето на земята. За първи път в живота си разбрах как човек може да бъде подтикнат към убийство.

— Ако приклециш плъх в ъгъла, той ще се опита да прегризе гърлото ти. А ти не си плъх.

Кайла отново въздъхна дълбоко.

— Дватамата с Рийд работехте ли за „Сейнт Килда“, когато той загина?

— Нещо такова. Плащаше правителството на Камгерия, но ние бяхме наети от организацията, макар по онова време да не бяхме съвсем наясно с това.

— Войници ли бяхте?

— Имаш предвид наемници?

Лицето ѝ се изкриви в гримаса.

— Това ми хрумна.

— Не. От нас се очакваше да обучаваме местното население как да използва определен вид оръжие срещу контрабандистите на слонова кост. Освен това трябваше да ги научим как да запазят резерватите си. В този смисъл официално бяхме членове на международна група, защитаваща дивата природа. Тя имаше за цел да съхрани местните природни ценности. А неофициално... — Гласът му заглъхна.

— Какво?

— Браконьерите бяха обикновени бунтовници, чиято цел бе свалянето на правителството. Слонова кост, петрол, колтан, твърда дървесина — всичко, което би могло да се продаде. Крадяха го, а после го заменяха за оръжия.

— Бъртън.

— Крот, Сибирец, Бъртън. Става въпрос за един и същ човек.

— Значи сте обучавали хора да се борят срещу бунтовниците.

— В известен смисъл — да. Беше доста отдавна, двамата с Рийд бяхме достатъчно млади, за да сме идеалисти, но и достатъчно мъдри, за да си даваме сметка, че идеализмът е игра за младоци. Не гледахме на себе си като на невинни младенци, но всъщност бяхме точно такива. — Устата му се сви в тънка линия. — Вярвахме, че добрите момчета накрая винаги побеждават.

Тя прехапа устни и реши да не задава повече въпроси.

Но той продължи да говори:

— Чрез „Сейнт Килда“ Фароу организираше операция от името на американска неправителствена организация, чиято цел беше да се преустанови контрабандата на оръжие. Брат ми смяташе, че той е най-великият човек, когото е познавал някога — умен, издръжлив, надежден. Аз не бях в чак такъв възторг от него. Непрекъснато му повтарях, че може да ни вкара в беля.

— Така ли стана?

— Не, по дяволите. Вършихме всичко по свой си начин. Бяхме достатъчно подготвени, но се чувствахме ужасно, като гледахме какво прави тази търговия с хората в Африка. Поговорихме с Фароу. „Сейнт Килда“ ни нае да съберем информация за Крот-Бъртън и неговите съратници. За да спрат най-сетне проклетото копеле.

Пръстите ѝ леко докоснаха бузата му и се плъзнаха надолу към брадата.

— Струвало си е.

— От гледна точка на разума — спор няма. Но дълбоко в себе си не съм убеден, че каузата оправдава смъртта на Рийд, независимо колко други хора са оцелели благодарение на онова, което направихме тогава. Защото него наистина го няма. А онези, които спаси... — Той сви рамене. — Те не са реални.

— И ти реши да събереш възможно най-много доказателства за това, че Сибиреца е трафикант на оръжие — подхвърли тя, за да го отвлече от мрачните му мисли.

— С Рийд успяхме да разнищим контрабандната му мрежа, да очертаем профила му, да установим кой получава подкупите. Записахме номерата на всичките му самолети, документирахме оръжията, с които търгува. Но това не беше достатъчно. За да стигнем до шефа на организацията, имахме нужда от солидни, неопровержими доказателства. Брат ми научи за самолет, пренасящ нова пратка. Отидохме в прашната местност, прикрихме се и зачакахме.

— Самолетът дойде ли?

— Да. Пилотът или беше смахнат, или беше пиян, когато се появи. Заснех всичко — машината, очакващите бунтовници, разтоварването на стоката и товаренето на колтана в замяна. Дори торбата с диаманти, която бе дадена лично на Сибиреца. И после всичко се обърна с главата надолу.

Тя чакаше, без да е сигурна, че иска да чуе останалото, но уверена, че точно това ѝ предстои.

— В тази част на света слънцето се движи доста бързо. Светлината му бе уловена или от обектива на фотоапарата ми, или от бинокъла на Рийд. Сибиреца взе един снайпер и стреля по брат ми. Успях да го сграбча и да го довлека до джипа. Подкарах към хеликоптера, който ни очакваше. Преди да успеем да се измъкнем, над нас се спусна вражески вертолет. Успях да го сваля, но беше прекалено късно. Фатално късно. Погребах брат си в саваната, която той толкова обичаше. — Очите му погледнаха право в нейните. — Както ще погребя и Бъртън.

— Или може би себе си?

— Тогава Рийд няма да е повече сам. И двамата печелим. — *Или така беше до снощи.*

— Е, поне си откровен — каза Кайла и отметна завивките настрана. — Все пак е било страст за една нощ.

— Какво говориш?

— Обичаш брат си повече, отколкото собствения си живот. — Започна да се облича с резки движения. — Прости ми, че те отвлякох от свещената ти цел.

— Обещах ти, че няма да те лъжа. Бъртън заслужава да умре.

— Ти не си убиец.

— А ти не ме познаваш добре.

— Ти самият не се познаваш добре — изстреля тя в отговор, нахлузвайки тениската си. — Нямах представа какво ще ти струва да се изправиш хладнокръвно срещу Бъртън.

— Очевидно цената ще бъдеш ти.

— Не, цената ще бъдеш самият ти. Но това не те интересува, нали? Ненавиждаш се, задето си жив, а Рийд не е.

— Кайла...

Зад пердето на спалнята се появи нечия сянка. Ранд скочи на крака и го открехна достатъчно, за да погледне навън.

Трима мъже с пистолети се приближаваха откъм игрището за голф към резиденцията на „Сейнт Килда“. Разнесе се стъргане на спирачки, когато две коли и зелен микробус блокираха алеята и паркинга.

— По дяволите! Трябва да... — подхвана той.

Глас от високоговорител заглуши последните му думи.

— Всички да останат по местата си! Това е акция на федералните служби!

Ранд бежешком обиколи бунгалото, за да се увери, че всички резета са пуснати.

— Какво ще правим? — попита Кайла.

— Опитай да не се набиваш на очи, докато не ни наредят нещо друго.

39.

Ройъл Палмс

Неделя, 6,25 ч.

— Събуди целия екип и се опитайте да заснемете всичко. *Веднага!* — нареди Фароу в слушалката.

— Заемам се — отвърна Мартин. — Открито ли да го направим?

— Действайте според ситуацията, но на всяка цена искам картина със звук.

Фароу затвори телефона, отиде до входната врата и я затръшна след себе си. Спря до парапета на малката покрита веранда. Главният агент — едър мъж в зелена камуфлажна униформа, се придвижваше напред с пистолет в ръка.

— Какво, по дяволите, става тук? — настойчиво попита Джо.

Вратата на съседното бунгало се отвори безшумно. През малкия процеп се показаха камера и микрофон.

Офицерът виждаше единствено високия, суров на вид човек, който блокираше пътя към бунгалото, което му бяха наредили да претърси.

— Дръпнете се, сър — нареди той. — Това е акция за намиране на доказателства, че тук се укриват незаконни емигранти.

Фароу посочи към основната сграда.

— Виж, каубой, кухнята е нататък, а главната кантора се намира на около половин километър назад по пътя, по който дойдохте.

— Отдръпнете се, сър.

— Това е частен имот — отсечено изрече Фароу. — Не се допускат лица, които забравят да се легитимират.

— Махнете се от пътя ми, сър — излая агентът, — или ще наредя да ви арестуват.

Вратата зад гърба на Фароу се отвори. На прага застана Грейс, опитвайки се да прикрие издутия си корем с червен копринен халат.

— Не, няма да се махне, сър. — Гласът ѝ беше обигран като на съдия, свикнал да се разпорежда в съдебната зала и с... полицаите в

нея. Погледът ѝ се насочи към значката с името му. — Агент Морхаус, на път сте да превишите правомощията, които смятате, че притежавате.

— Извинете ме, мадам, но коя, по дяволите, сте вие, че да преценявате правомощията ми?

— Казвам се Грейс Силва Фароу. Подадох оставка като федерален съдия в Южния район на Калифорния. Район, който включва Сан Диего и където граничните патрули са изключително активни.

— Добре познавам мястото — сръза я Морхаус. — А сега се отдръпнете и двамата. Веднага!

— Още не — отвърна тя, произнасяйки отчетливо всяка дума. — Необходимо ви е специално разрешение, за да нахълтате в частна собственост. Съгласно закона, наетата хотелска стая се ползва с такъв статут. — Протегна ръка към униформения. — Вашето разрешение, ако обичате.

— Получихме сведения, че в това бунгало се укрива човек, който пребивава незаконно в страната.

Фароу не бе помръднал от мястото си до перваза на верандата, към която водеха три стъпала. Морхаус не би могъл да влезе, без да мине през него и бременната жена.

Останалите агенти се раздвижиха.

— Мадам... — подхвана Морхаус.

— Ако разполагате с подобна поверителна информация — спокойно го прекъсна тя, — вече би трябвало да сте си извадили разрешение за обиск. Впрочем за кого точно става въпрос? Трябва да е изключително важен човек. — Погледна към мъжете зад агента. — И много опасен.

Мърморейки под носа си, Морхаус измъкна бележник от страничния си джоб. Заповедническото поведение очевидно не въздействаше по никакъв начин на двойката пред него. Може би ако се държеше по-дружелюбно, щеше да свърши повече работа.

— Казва се Джон Нето. Един от управляващите в Камгерия, който според сведенията ни е влязъл нелегално в страната с туристическа виза от Виктория, Канада.

Фароу и Грейс си размениха погледи.

— Това е наистина поверителна информация — съгласи се жената. Хлопна вратата, направи две крачки към парапета на верандата и се загледа към групата мъже. — И очевидно този Нето е изключително опасен. Иначе емиграционните служби нямаше да пратят толкова много хора. — Сведе поглед към земята. — Успях да преброя осем агенти и пет коли. Това е огромна военна сила. — Отново впери студен поглед в Морхаус. — Особено във Финикс, където всеки шести е пристигнал от Мексико без документи за самоличност.

Морхаус въздъхна. Още от мига, в който бе получил задачата и екип с числеността на бейзболен отбор, бе усетил, че в тази работа има нещо гнило. И ето че още преди да бе успял да изпие две чаши кафе, се бе озовал пред непоколебим мъж и бременна жена.

— Мадам, аз изпълнявам заповед. Просто се отдръпнете и няма да усетите кога ще приключим.

— И откъде идва тази заповед? — попита Грейс.

— От началника на отдела ни. Мадам...

— В седем часа в неделя сутринта? — нетърпеливо го прекъсна тя.

— Каза, че касаело въпрос от първостепенно значение за сигурността на страната. А сега бихте ли...?

— Заповед? От Вашингтон? — продължи жената, повишавайки глас достатъчно, за да могат да я чуят в съседното бунгало.

— Не знам — с досада отвърна агентът. — Аз само изпълнявам.

Фароу се опитваше да прикрие колко го забавляваше случващото се. Бе работил с хора като Морхаус — почтени, надеждни, практични.

Грейс щеше да го смачка.

— Разбирам ви, агент — говореше тя съчувствено. — И в никакъв случай не бихме искали да възпрепятстваме законно федерално разследване. Ако ми дадете телефонния номер на шефа си, аз ще обсъдя с него формалностите.

Морхаус измърмори нещо под носа си.

— Вижте какво ще ви кажа, мадам. Ние ще влезем да огледаме, а вие бихте могли да поговорите с него по-късно. Така ще бъде много по-лесно.

— Би било по-лесно, ако подпиша декларация, че се отказвам от правото си да се позова на Петата поправка — отвърна Грейс. — А

това ще е лошо за страната ни, не мислите ли? Впрочем номерът няма значение. Съветникът по правните въпроси, сенатор Милър, е мой добър приятел. Сигурна съм, че Джери има телефонния номер на шефа ви.

Агентът отново я погледна и разбра, че му предстои тежък ден.

— Няма да ви пушем вътре без необходимите документи — отсече Фароу. — Решение на съда, разрешение или телефонният номер. Изборът е ваш.

Стиснатите устни на Морхаус недвусмислено показваха, че не е особено доволен.

— Повярвайте ми — продължи Фароу, — тази жена яде всеки ден полицейски значки и плюе само бодливите закопчалки.

Морхаус знаеше кога е притиснат в ъгъла. Накрая даде телефонния номер. Грейс влезе в бунгалото и внимателно затвори вратата след себе си.

Съпругът ѝ се загледа в утринната светлина и се намръщи. Слънцето, изгряващо над Финикс, обещавахе не само лято. То беше заплаха.

— Ще си наляя чаша кафе — заяви и се отправи към вратата.

Агентът го сграбчи за рамото.

— Къде си мислите, че отивате?

— Току-що ви казах. Вие искате ли едно? — Загледа се в закръгления корем на офицера. — С двойна сметана и захар, доколкото разбирам?

Пръстите на полицая се разхлабиха.

— Двамата с жена ви възпрепятствате федерално разследване и това започна да ми омръзва. Или ще се отнасяте към нас с нужното уважение, или някой ще отиде в затвора. А сега ми покажете документите си за самоличност.

— Нямам нужда от такива.

— Необходими са, щом го казвам — изсумтя Морхаус и подвижна през рамо към хората си: — Сложете белезници на този клоун. Приберете го.

— На какво основание? — попита Фароу.

— Нямате документи — изстреля в отговор агентът. — Според мен изглеждате съмнителен елемент и ви прибирам в участъка, въпреки че съм сигурен, че сте редовен гражданин.

Усмивката на Фароу лъсна като острие на нож, изваден от калъфа.

— Някога носех значка, подобна на вашата. И също като вас реших на своя глава да разреши недоразумение с един заподозрян в нелегална емиграция.

Мъжът неохотно отстъпи назад.

— И какво?

— Знаех, че човекът си е напълно редовен, точно както и вие сте наясно за мен. Нещо повече, той не беше длъжен да ми доказва правата си, защото отдавна живееше в страната. Въпреки това реших да продължа и да го закопчая.

— Браво на вас — измърмори Морхаус.

— Прекарах година във федерален затвор за нарушение на гражданските му права — любезно продължи Фароу. — Сега се дръпни, иначе ще те сполети същото.

Агентът се втренчи в него за няколко секунди, после бавно отпусна хватката си.

— Това място бъка от адвокати — изруга под носа си той.

Грейс се появи откъм бунгалото и му подаде мобилния си телефон.

— Шефът ви — осведоми го кратко.

Морхаус погледна слушалката, сякаш беше змия, после я пое и я приближи към ухото си.

— Да, аз съм. — Заслуша се, изсумтя, после въздъхна. И й подаде обратно телефона. — Искате отново да поговорите с вас.

Грейс проведе лаконичен разговор с бюрократа от другата страна на линията, благодари му и прекъсна връзката.

— Има ли още нещо, офицер? — попита многозначително.

— Не. Извинете за безпокойството. — Със стиснати зъби Морхаус се извърна и махна на хората си да се качват по колите.

Трийсетина секунди по-късно наоколо вече нямаше никого.

— Чудесна работа — отбеляза Фароу и погали съпругата си по бузата. — Успя ли да научиш нещо полезно от шефа на отдела?

— Беше точно толкова сконфузен, колкото и Морхаус — намръщи се Грейс. — Каза, че действат по информация направо от Вашингтон, но отказа да ми съобщи източника.

— Трябва да е било нещо важно, за да накара тези момчета да се изсипят тук в неделя сутринта. Добре направи, че успя да убедиш Нето да остане в базата.

— Кое то сигурно е известно на агентите — възрази тя. — Без съмнение някой от хората им го наблюдава непрекъснато. Може би им се е изплъзнал.

— Или просто са преследвали нас през цялото време.

— Събирали са информация?

— Вероятно. Не могат да се доберат до него, затова се опитват да идентифицират и да разпитват нас. Как успя да се отървеш от Морхаус?

— Обясних на шефа му, че е бил използван като политическа примамка. Подобно твърдение не би допаднало на нито един агент. Освен това го предупредих, че не трябва да изпраща хората си без надлежно попълнена заповед за обиск.

Фароу изсумтя.

— Винаги биха могли да я получат.

— Много добре ме познават, както и адвокатите, работещи за „Сейнт Килда“. Ще отнеме време. — Жената изкриви лице в гримаса. — Зная как стават тези работи. Все още се опитвам да издействам възбрана върху сметките на Бъртън.

Фароу се огледа наоколо.

— Дори и да отнеме време, около нас нещата се нажежиха като плоска скала през юли.

— Смяташ ли, че е оставил някого да ни следи? — на свой ред се огледа Грейс.

Обзалагам се, че цялата местност е пълна с обикновени играчи на тенис и голф, снабдени с добри фотоапарати — отвърна Фароу, като я прегърна през раменете и я поведе към бунгалото.

— Трябва да държим Кайла далеч от федералните — твърдо заяви Грейс. — По някаква причина те са на страната на Бъртън. Ако политическият натиск се окаже достатъчно силен, Морхаус ще се върне със заповед за обиск и тогава не бих могла да му се противопоставя. И момичето ще се озове на самата огнева линия.

Фароу се усмихна студено.

— Но преди това ще им се наложи да я намерят.

40.

Кастило дел Сиело

Неделя, 6,40 ч.

Леки детски стъпки събудиха мигновено Елена. Тя се измъкна от леглото и се отправи към вратата. Миранда стоеше в коридора. От огромните ѝ очи се стичаха сълзи.

Елена сграбчи в прегръдките си хлипащото момиченце и нежно го залюля.

— Какво има, миличка? Пак ли сънува лош сън?

— Д-да — проплака малката, обви ръце около врата на майка си и я стисна силно. — М-марая к-каза, че съм б-бе-бе и...

— Замълчи, скъпа. Ти си прекрасно дете и мама много те обича. Зная какво са кошмарите и нощните страхове. Самата аз съм ги изпитвала.

Момиченцето си пое дълбоко дъх.

— Н-наистина ли?

— Разбира се. Това е част от израстването.

— О! — Миранда се притисна към майка си и постепенно се отпусна. — Миришеш хубаво. Чудовищата не обичат приятните аромати.

— В такъв случай ще ти дам парфюма си, преди да се върнеш отново в леглото.

Детето се усмихна.

И продължи да прегръща майка си.

Елена се опита да успокои дъщеря си и мислено се върна към плана да уволни безполезната бавачка. След това трябваше да премине през досадната процедура по наемането на някого, който разбираше детските нужди.

— Къде е ангелчето ми? — разнесе се гласът на Бъртън откъм спалнята.

— Сега си имаш две. — Елена се върна в стаята, взела на ръце детето, което скоро щеше да бъде прекалено тежко, за да го носи.

По лицето на Андре се изписа раздразнение, което бързо се смени с примирение. Плановете му за сутрешен секс се изпариха при вида на сълзите на Миранда.

Последното нещо, което бе очаквал, когато се бе оженил за невероятната Елена, беше, че ще открие дълбоки майчински чувства в божественото ѝ тяло. Когато я наблюдаваше с децата им в началото се чувстваше объркан, после развеселен.

И накрая трогнат.

— Е, време е ангелчетата да си лягат — каза и отметна завивките.

Елена и Миранда се настаниха в леглото.

Усмивайки се, Бъртън погали меката косичка на детето и се запита кога връзките му в парламента ще открият Кайла Шоу. Тя беше досадница. При това много опасна.

И съвсем скоро щеше да бъде мъртва.

41.

Ройъл Палмс

Неделя, 7,00 ч.

— Страхотно! — Тед Мартин изпляска с ръце и се засмя. —
Беше наистина невероятно!

Ранд не си направи труда да погледне към екрана, където записът се въртеше непрекъснато, откакто си бяха тръгнали агентите. Те не бяха взели дивидито, което беше добре. За всеки случай Мартин бе направил няколко копия.

— Бременна жена се изправя срещу федералните — извика той.
— Чудесно! Ще успеем да направим поне едночасово предаване, момичета и момчета. Цял един час!

— Качеството на звука не е много добро — обади се Томас.

— Толкова по-добре — сръза го Мартин. — В долната част на екрана ще изпишем субтитри, ще пуснем нефокусираните кадри и зрителят ще остане с усещането, че присъства на случилото се. Страхотен екип! Най-много ще им хареса червеният халат.

Фароу и Ранд си размениха многозначителни погледи, но не казаха нищо.

— Ще прикриеш ли лицето й? — осведоми се Томас.

Другият погледна с неудобство Фароу.

— Надявам се, че няма да се наложи.

— Съдебните заседатели ще се хванат за това — намеси се Фароу.

Мартин понечи да възрази, но се отказа. Когато съпругът гледаше през присвити очи, винаги трябваше да се отстъпи.

— Добре, Сам, пусни го отново — каза той.

Томас се вторачи в продуцента.

— Не го искаш наистина.

— Просто го пусни.

— Както кажеш. Искаш ли да включа диктор зад кадър?

— Ще си помисля по въпроса. Някой почука на вратата.

Фароу погледна към оператора, който веднага сграбчи портативната си камера.

— Не предприемай нищо, преди да съм ти дал сигнал. Ясно?

Мъжът преглътна и я остави.

— Ясно.

— Доставчикът е — подвижна глас отвън.

Ранд се приближи към закрития с тежки завеси прозорец и отметна плата достатъчно, за да огледа предната част от верандата. Над стъклото беше монтиран електронен механизъм, който вибрираше при всеки опит за наблюдение от разстояние. И трите бунгала бяха снабдени с подобни приспособления. Беше малко вероятно федералните да са поставили някакви устройства, преди да си тръгнат, но Фароу беше истински параноик в това отношение.

И това беше една от причините Ранд да го харесва толкова много.

Фароу се приближи към шпионката. И през нея видя напълно неузнаваемия Джими Хам с широкопола каубойска шапка и масивни слънчеви очила.

— Сам е — каза Ранд. — Ръцете му са пълни с пакети. Откъде е взел тази шапка? От реквизита на някое родео?

— В момента изпълнява ролята на мулето.

Фароу отключи вратата и я откряна достатъчно, за да може да се промъкне Хам, след което я заключи отново.

— Трябва ли да предам дрехите на Кайла лично на нея?

— Не. Има празно пространство между двете бунгала. Тя е тук с Грейс.

— Празно пространство?

— Място, което не може да бъде покрито с наблюдение — обясни Ранд. — Ще ѝ ги занеса.

Хам неохотно му подаде пакетите.

— Между вас има ли нещо?

Ранд му отправи поглед, с който би се гордял дори самият Фароу.

— Значи така — заключи младежът. — Всички интересни жени са обвързани.

— Докато помниш това, красивото ти лице ще си остане такова — заяви Фароу.

След това отиде до спалнята, отвори вратата и пъкна глава в пролуката.

— Ако вие с Лейн сте приключили с Цикъла на Кребс, тук имаме нужда от вас.

Кайла вдигна очи от учебника, който беше по-дебел от китката ѝ.

— Това е просто една добре оцветена, пълна с диаграми щуротия. Когато аз ходех на училище, което беше малко след изчезването на динозаврите, уроците бяха написани по-разбираемо.

— Ако искаш да знаеш, учебникът е одобрен лично от всеки политик в щата Калифорния — осведоми я Фароу. — Какво друго бих могъл да кажа?

— Че щом го твърди цяла комисия, значи камилата е кон.

— Амин.

Грейс се появи откъм банята, облечена в широки дънки и тениска, рекламираща радостта от свободата да се възползваш от конституционното си право да мълчиш. Забеляза съпруга си и каза:

— Току-що ми хрумна нещо.

— Охо — обади се Лейн. — Достатъчно голям ли съм да го чуя?

— Не, което означава, че ще останеш да учиш тук, а ние ще отидем в другата стая. — Жената отметна гъстия бретон от очите на сина си. — Може би учебникът ще стане по-разбираем, ако все пак го виждаш.

Момчето изви очи към тавана.

— Беше само предложение — усмихна се тя и върна кичура на мястото му. — Нямам търпение световните звезди най-сетне да започнат да се подстригват.

Лейн се престори, че не я слуша, но смехът му го издаде.

За момент на Кайла ѝ се прииска да бъде отново ученичка, която няма друга грижа, освен следващия урок, поредния тест, предстоящия купон. Но действителността беше такава и бе свързана с доброжелателни непознати и един мъж със сурови зелени очи, когото сякаш бе познавала винаги.

Не забравяй и приятелчето, което замалко не те уби. То също беше истинско.

Потръпвайки, тя се отправи към основното помещение в бунгалото. В момента, в който вратата хлопна зад гърба ѝ, Грейс се обърна към нея:

— Би ли могла да прегледаш кореспондентската сметка на Бъртън от компютър извън банката?

— Нямам отдалечен достъп — отвърна тя. — Позволено е на висшите чиновници. На хора от нивото на Стийв Фоли и другите над него. Защо?

— Ако Андре разбере, че си свързана по някакъв начин със „Сейнт Килда“, ще се опита да изтегли авоарите си, преди да успее да убеди съдията да замрази сметките му.

— Тогава ще ни се наложи да започнем проследяването на парите от самото начало — допълни Фароу.

— Не разполагаме с толкова време. — В гласа на Мартин се прокрадна паника. — Това не бива да се случва, ясно ли е?

— Довиждане — обърна се към телевизионния екип Фароу. — Ако се доберем до нещо, непременно ще ви се обадим.

Мартин понечи да възрази, погледна другия в очите и махна с ръка към хората си да се оттеглят. След минути в бунгалото нямаше никого, освен служителите на „Сейнт Килда“.

— Можеш ли да замразиш сметките на семейство Бъртън? — попита Кайла.

— Работим по въпроса от момента, в който за първи път разговаряхме с теб — отвърна Грейс.

— Проблемът е, че човекът има солидни връзки — продължи Фароу, отправяйки се към кухнята. После се обърна към съпругата си: — Седни, скъпа. Очаква ни дълъг ден.

Жената го стрелна строго с тъмните си очи, но се подчини. Той беше прав. Всяка сутрин, която започваше с федералните, предвещаваше тежки часове.

Кайла се намръщи.

— Бъртън спомена, че ще внесе огромни суми в сметката. Последната, за която чух, беше само четиридесет милиона и малко. Ако успеете да я замразите...

— Това е същността на проблема — намеси се Ранд. — „Сейнт Килда“ играе с него покер на много високо ниво. Те очакват от копелето да преведе всичките пари в банката, преди да й наложат запор. Ако го направят прибързано, милионите ще изчезнат. Но ако процедурата се забави, всичко отива по дяволите. В този случай времето е от изключително значение.

— Според специалистите в Бразилия — каза Фароу, връщайки се от кухнята с чаша кафе, — можем да разчитаме на периода до

отварянето на банката в понеделник сутринта. След това с Камгерия е свършено.

Младата жена затвори очи, опитвайки се да се освободи от кадрите с окървавени деца.

— Когато получите заповед за временно запрещение, банката няма да има друг избор, освен да преустанови всички трансакции, независимо от връзките на Бъртън.

— Тогава битката излиза на нивото на закона — заяви Фароу. — И благодарение на Грейс, имаме всички шансове да я спечелим.

— Значи искате от мен да намеря начин да проследя сметката, докато всички пари са в нея и нищо от тях не е изтеглено?

— Бинго! — извика Фароу. — Но ще трябва да го направиш от друго място.

— Защо?

— Заради федералните — поясни Ранд.

— Но... — подхвана тя.

— Като се има предвид, че техни хора дебнат наоколо — продължи той, — ще ни трябва друго скривалище. Ако някой от тях те разпознае и спомене за това пред Бъртън, в онази малка страна ще настъпи погром.

— Опитваш се да ми кажеш, че Андре ще накара федералните агенти да свършат мръсната работа вместо него? — с изумление попита Кайла.

— Време е да разбереш нещо за следователите — спокойно се намеси Фароу. — Позъорите, които Грейс отпрати преди малко, а не се съмнявам, че някои от тях все още се крият в храстите и слухват наоколо, получават пари от някой безличен чиновник във Вашингтон, който пък получава информация от безименен служител от Белия дом, Лангли или някъде другаде.

Той отпи глътка кафе.

Кайла мълчаливо чакаше.

— Същият този неизвестен служител е свързан с Бъртън — продължи Фароу. — Може би той е основният му благодетел. Или пък е станал толкова влиятелен в бизнеса с петрол, че може да разчита на услуга от влиятелни хора в Министерството на енергетиката. Не е изключено да се осланя на старите си връзки от времето, когато е

работил нелегално. Няма значение как го прави. Въпросът е, че има тази възможност.

— Важното е — обърна се към нея Грейс — да те прикриваме, за да можем да се възползваме от сътрудничеството ти и да те опазим жива.

— Разбираш ли — отново се включи в разговора съпругът ѝ, — в момента Бъртън те търси под дърво и камък. Ако по някакъв начин те свърже с нас, няма да има друг избор, освен да избие всички, замесени в случая. Което означава мен, жена ми и детето ми.

Кайла изглеждаше толкова ужасена, колкото и се чувстваше.

— Най-лошото от всичко е — продължи Фароу, — че е достатъчно богат, разполага с много власт и е прекалено умен, за да е сигурен, че всичко ще му се размине.

Искаше ѝ се да възрази.

Но не можеше.

Фароу се обърна към Ранд:

— Ела с мен в спалнята. Искам да ти заема нещо. Последния път, когато излязох без него, се озовах в болницата.

42.

Ройъл Палмс

Неделя, 8,05 ч.

В момента, в който Ранд закопча последното копче на ризата си, Кайла излезе от банята и се насочи към всеки дневната в бунгалото на „Сейнт Килда“. Беше облечена от главата до петите, дори лицето ѝ почти не се виждаше. Дрехите и широкополата шапка бяха елегантни, цветни, стояха ѝ добре и идеално прикриваха самоличността ѝ. Масивните слънчеви очила добавяха последния щрих към анонимността ѝ.

— Това изобщо не е моят стил — оплака се тя, намествайки шапката. — Нямате ли нещо от колекцията на Стетсън?

— Щом аз можах да се обръсна... — *И да сложа бронираната жилетка на Фароу.* — ... значи и ти ще трябва да се примириш с този тоалет — отвърна той, докато завързваше връзките под брадичката ѝ. — Поне докато се отървем от опашката си. Тогава ще можеш да ходиш и гола, както те е майка родила. — И прибави усмихнато: — Ще очаквам този момент с нетърпение.

Откъм кухнята, където Фароу и Грейс закусваха, се разнесе кикот. Кайла изви очи към тавана.

— Подобни дрехи Елена Бъртън би носила единствено да защити безупречния си тен. Моят, както сигурно си забелязал, отдавна е като на жител на пустинята.

Ранд закопча ципа на раницата ѝ и праметна през рамо едната презрамка. После повдигна периферията на шапката и допря устни до нейните.

— Време е да вървим. Престани да ме разсейваш.

— Хм. — Тя улови с длани главата му. — По-скоро гладката кожа на лицето ти разсейва мен. Слава богу, че Фреди ти остави достатъчно коса, за да мога да заровя пръсти в нея.

Той я възнагради с целувка, от която действително всичките ѝ мисли се изпариха, после я повлече към вратата.

Кайла нямаше представа с каква кола ще избягат, ала най-малко бе очаквала онова, което видя. И се закова намясто от изненада.

— Сигурно се шегуваш.

— Гледай на нея като на малко по-голям карт за голф. При това на газ, не на ток. Нещо като бъги под прикритие.

— Това си е твоята история, така че ти се придържай към нея.

Усмивайки се, Ранд хвърли раницата зад седалката, където бе струпан неговият багаж, настани се и провери контролното табло. След това измъкна бейзболната шапка, която му бе дал Фароу, и я нахлузи на главата си.

— Качвай се. Нашите приятели няма да успеят да държат федералните настрана още дълго.

— Фароу е параноик — измърмори тя.

Но се подчини.

— Просто е далновиден. Вероятно има поне дузина агенти в съседните храсти и още толкова, готови да ни последват с коли. Е, някои ще тръгнат след него, други — не. Ние обаче си имаме най-бързото транспортно средство.

Или поне така се надяваше. Фароу бе готов да се обзаложи, че службите не разполагат с нищо повече от обикновен електрически карт за голф, подходящ за този терен.

— В това чудо няма ли колани? — попита жената.

— Ще трябва да се задоволиш с по-малко — отвърна той, сочейки към дръжката, здраво закрепена пред седалката.

— Това пък какво е?

— Чувал съм да го наричат по много начини — засмя се мъжът и подкара колата. — Лично аз най-много харесвам „Божествена дръжка“ и „По дяволите, що за дръжка!“.

— Защо?

Ранд превключи на скорост. Бъгито подскочи напред и я закова на седалката.

— Какви ги вършиш... О, по дяволите! — извика Кайла и се улови за дръжката.

— Ето, че си отговори сама.

Смеейки се, той извъртя волана рязко надясно, мина напярко през храстите и се насочи към обляната от слънцето магистрала.

Четирите гуми се въртяха толкова бързо, че ѝ се наложи да придърпа широкополата шапка пред лицето си, за да не се задуши от връзките. Беше напълно прикрита, когато бял мъж в средата на трийсетте, изскочи из папура, недалеч от водата. Носеше маскировъчни дрехи и фотоапарат с вариообектив. Ругаейки, той започна да изтрива направените снимки, когато бѣгито профуча покрай него.

Ранд се извърна гърбом към натрапника и му помаха с ръка.

— Да не би да се опитваш да се отървеш от тях? — попита Кайла.

— Виж, ако федералните излязат на светло и успеят да направят няколко снимки, ще бъдат наградени. Свикнали са всичко да става по техния начин.

— Всички от „Сейнт Килда“ ли се отнасят с неприязън към властите?

— Повечето от нас са имали достатъчно работа с тях, за да са наясно колко са ограничени. Федералните имат много да учат.

— И мисията на живота ти е да ги осветлиш — измърмори тя.

— Това е мръсна работа... — започна той.

— Която обаче много ти харесва — прекъсна го Кайла.

— Е, да.

Стиснала зъби, тя се улови за дръжката, докато Ранд заобиколи един пясъчен насип, после мина през дюна от другата страна на пътя. Когато събра смелост да погледне изпод периферията на шапката, забеляза втори мъж със същите дрехи, който тичаше към първия. Той също носеше фотоапарат и говореше по мобилен телефон или радиостанция.

— Не ни преследват — отбеляза тя.

— Екипите за наблюдение не преследват. Те само предават информацията по радиото. Остава ни да се надяваме, че нямам постове на другия край на голф игрището.

Ранд мина направо през още една алея, преди да се насочи към пустинята в източния край на Скотсдейл. Само на малко повече от километър пред тях беше завоят към 101-а магистрала, която щеше да ги отведе към многоетажните административни сгради на новата индустриална зона.

Кайла се стегна и стисна здраво дръжката пред себе си. Колата бе перфектна за преминаване през неравен терен, но пътуването изобщо не беше приятно. Около гумите се издигаха рехави облаци от пясък, докато Ранд се опитваше да заобикаля храстите и бодливите круши.

— Почти стигнахме — съобщи той, като едва избегна издадена към пътя скала.

Тя погледна очилата, докато бъгито се движеше по прашния терен към магистралата, която отново щеше да ги отведе към цивилизацията. Ранд превключи скоростта и се понесоха с трийсет километра в час по път, достатъчно неравен, за да направи пътешествието им интересно.

Искаше ѝ се да се разсмее. След като бе продала ранчото, не бе очаквала да препуска по черните пътища толкова скоро. Въпреки че бе свикнала да шофира сама, имаше пълно доверие на мъжа до себе си. Беше висок и имаше солидна фигура. А бейзболната шапка само допълваше внушителността ѝ.

Много жалко, че ранчото го няма вече. Ранд щеше да изглежда в него като у дома си.

Без да се замисли, докосна ръката му на волана. Пръстите му се повдигнаха, уловиха нейните, после ги пуснаха. Намали скоростта, докато минаваха покрай някаква банка и завиха към пункта за химическо чистене. Наби спирачки и насочи колата към подземния паркинг. Двухактовият двигател изстърга сякаш от задоволство, че се е избавил от пясъка на сияйната пустинна утрин.

Минути по-късно минаха през отворените врати на паркинга. Бял додж със затъмнени стъкла бе паркиран недалеч от входа. Ранд спря до него.

— На задната седалка — нареди той.

Грабна раницата и лаптопа си и ги сложи в багажника на колата. Кайла се настани на дясната седалка и замря стреснато.

Шофьорът беше Джими Хам.

Погледът на младежа се плъзна покрай нея в търсене на преследвачи.

— Чисти сте — обърна се към Ранд, после подсвирна: — По дяволите, какво е станало с четината ти?

— Фреди.

Хам погледна към Кайла в огледалото за обратно виждане и се усмихна.

— Здравсти, беччо. Този уплашен поглед ми допада.

С тези думи включи двигателя и насочи колата от паркинга към улицата.

Тя вирна брадичка, изгледа над рамките на очилата мъжа, който я беше ухажвал открито в продължение на няколко месеца, и каза:

— Лъжец.

За момент той отклони поглед от пътя, отново погледна в огледалото и попита учуден:

— Защо? Какво съм направил?

— Накара ме да повярвам, че си падаш по мен — отвърна жената. — А през цялото време си искал единствено да се вмъкнеш в личния живот на Андре Бъртън и да се добереш до банковите му сметки.

— Беччо, останала си с впечатлението, че си падам по теб, защото това беше самата истина — приятелски ѝ се усмихна той. — Това беше най-лесното прикритие, до което ми се е налагало да прибягвам някога.

Ранд се обърна към него и се усмихна през зъби:

— Помни какво ти каза Фароу за интересните жени.

— О, по дяволите — измърмори Хам. — Кайла, би ли могла да разпознаеш мъжа, който те нападна снощи?

Тя се обърна стреснато към Ранд.

— В градината на Бъртън — поясни той, този път усмихвайки се истински.

Надяваше се искрено, че широката периферия на шапката е успяла да прикрие пламналото ѝ лице.

— Да — обърна се към Хам. — Не че искам да видя копелето отново, но бих го разпознала.

— Направих някои проучвания с помощта на колегите си от охраната — каза младият мъж. — После сравних информацията с базата данни за служителите и стигнах до едно вероятно име. Габриел Наваро. Предполага се, че е нещо като шеф на градинарите, но никой не си спомня да го е виждал някога с някого от тях.

— Той наистина фигурира във ведомостите — отвърна Кайла, — но ако въпросният мистър Наваро е началник на градинарите, той е

доста добре платен.

— Колко по-точно? — попита Ранд.

— Десет хиляди на месец.

— Обзалагам се, че онова, което закопава, се намира на най-малко два метра под земята — сухо заяви Ранд.

Споменът за белезниците и малкия грозен пистолет отново се мярнаха в спомените ѝ. Усети, че настръхва. Мразеше да се чувства уплашена, но беше прекалено умна, за да не изпитва страх.

Хам пое на запад, смесвайки се с утринния трафик.

— „Сейнт Килда“ има всичко около персонала на Кастило дел Сиело, така че знаем къде живее въпросният Габриел. Фароу нае двама частни детективи да наблюдават къщата. В момента е там, но Кайла ни трябва, за да го идентифицира.

Последното нещо, от което имаше нужда, бе да се изправи лице в лице с кошмара си.

— Добре. Както кажете. Да приключваме.

— Първо сложи това — нареди Ранд и подхвърли в скута ѝ дънки, тениска и бейзболна шапка. После се обърна към шофьора: — Красавецо, ако те хвана, че надничаш в огледалото, докато се преоблича, ще ти се наложи да си измислиш друг прякор.

И Хам насочи цялото си внимание към пътя. Без да го отклонява.

43.

Гуадалупе, Аризона
Неделя, 8,55 ч.

Хам паркира на мръсна малка уличка, която имаше изглед към пращен градски площад, в отдалечения край, на който се белееха стените на две църкви. Ако Кайла имаше възможност да погледне в огледалото за обратно виждане към магистралата, би повярвала, че са я завели на пет километра на юг, в пустинята Сонора в Мексико. Камбаните на по-големия храм започнаха да бият, канейки вярващите на богослужение. Група тъмнокожи млади мъже с гарвановочерни коси се затътриха през песъчливото пространство към църквата.

— Това обяснява едно нещо — обади се Кайла.

— Кое?

— Мъжът в градината...

— Габриел Наваро.

— ... беше от латиноамерикански произход, но не мексиканец. Кожата му беше прекалено тъмна като на лава с махагонов оттенък.

Ранд чакаше, разтърквайки разсеяно гладко избръснатата си буза. Чувстваше се гол.

— И?

— Това малко градче се нарича Гуадалупе — обясни тя.

Създадено е преди малко повече от един век от индианци от племето яки, населяващо северните райони на Мексико и избягало по време на Гражданската война. Човекът в градината беше един от тях.

— Което означава, че ще ни бъде дяволски трудно да се доберем до него — отбеляза Хам.

— Заради цвета на кожата му? — попита Ранд.

— Нещо такова — отвърна другият. — Яките са нещо като циганите, само дето са двойно по-подозрителни. Не се доверяват дори на сънародниците си мексиканци. Точно затова тук има две католически църкви. Едната за мексиканската общност, другата за тях.

— Предполагам, едва ли ще имаме възможност да огледаме наоколо — каза Ранд.

— Няма да ни се наложи. Разполагаме с местни съгледвачи, които се представят за служители в автосалони. Така могат да работят близо до къщата на Габриел. А ние ще си вършим работата отдалече.

— С бинокли? — полюбопитства Кайла.

— С камера — обясни Хам и ѝ я подаде. — Туристите обичат да се навъртат тук през почивните дни и да наблюдават местните жители.

Взе някаква кутия, от която измъкна бейзболна шапка на „Даймъндс“, подобна на онази, която сам носеше. Подхвърли я към Ранд, който измърмори, че е почитател на „Маринърс“, но все пак я сложи.

Мобилният телефон на Хам иззвъня. Той вдигна и се заслуша.

— В къщата става нещо — съобщи приглушено. — Появил се е микробус. Шофьорът е бял мъж с рижава коса. — После отново в слушалката: — Продължавайте, приближете се още малко. В Гуадалупе винаги е пълно със съгледвачи в лекотоварни коли.

Продължаваше да слуша. И продължи да излага информацията:

— Въпросният микробус е на Аризонския териториален клуб по стрелба.

Кайла измърмори нещо под носа си.

— Какво? — настойчиво попита Ранд.

— Стийв Фоли е рижав — отвърна тя. — Освен това членува в този клуб.

— Що за място е това? — продължи да я разпитва той. — Антични оръжия и дуели на зазоряване?

— По-скоро мокрите сънища на Рамбо — обади се Хам, ровейки из спомените си. — Най-новите технологии, доколкото ми е известно.

— Стийв се изживява като първокласен стрелец — каза Кайла. — Но тук, в Аризона, това може да се твърди както за всяка възрастна жена, така и за всеки начинаещ.

— Знаеш ли къде се намира клубът? — обърна се към шофьора Ранд.

— В самия край на пустинята, недалеч от терен, собственост на едно от племената.

— Там допускат ли федерални агенти?

Другият сви рамене.

— За всяка общност важат различни закони. Никога не са ме канили, така че не съм ходил там. Само съм чувал различни неща от хора, които са го посещавали.

— Стийв постоянно говореше за клуба като за „Гумения град“ и за прилежащите му територии, където и да се намират те.

Двамата мъже си размениха многозначителни погледи.

Гуменият град.

Названието накара Ранд да настръхне. Съвременните бойци често се упражняваха в сгради без покриви, чиито стени бяха изградени от стари автомобилни гуми, напълнени с кал. Имаше точна представа за мястото, което описваше Кайла, знаеше точните постройки, покритите с чакъл каньони и вътрешните лабиринти от подвижни галерии с платформи за наблюдение над тях. Клубът за стрелба на Фоли представляваше истинска крепост в пустинята, безопасно отдалечена и претъпкана с оръжие.

— Какво точно означава „Гуменият град“? — попита Кайла.

— Жаргонното название на симулативен бункер — поясни Ранд. — С достатъчно територия за разбег и стрелба. Обикновено такива места се използват за обучение на силите на реда или за военни бази. — Устните му се извиха в крива усмивка. — Мисли за него като за Дисниленд за добре въоръжени зрели хора.

— Трябва да е бил Стийв — каза тя.

— Много мило.

Жената сви рамене.

— Що се отнася до закона за оръжията, Аризона е напълно свободна зона. Тук всеки може да си купи каквото пожелае.

— Какво имаш предвид? — попита Ранд.

— Означава, че имаме право да ходим въоръжени, стига оръжието да се носи открито. Виждала съм момчета в Костко да се разхождат свободно с пистолети.

— Наистина много мило — сухо се усмихна той. — Скрый се зад камерата, Кайла! — После се обърна към Хам: — Приблужи се до микробуса на клуба. Движи се бавно като наркоман, търсещ дилъра си.

Шофьорът понечи да възрази, но после си спомни разпорежданията на Фароу. Ранд беше шефът.

— Виждам четирима мъже на паркинга — съобщи той, — в това число рижавият в колата. Според информатора ми, те пренасят нещо

от багажника на закрит син камион.

Хам криволичеше ту наляво, ту надясно. Градският площад бе обграден от малки едноетажни къщи, чиито покриви бяха отрупани със сателитни чинии и климатици.

— Почти стигнахме — съобщи той.

Кайла насочи камерата към тротоара и изруга тихо.

— По дяволите, това е Фоли. До него стои Габриел. Другите двама не ги познавам.

— Наведи се — нареди Ранд и притисна главата ѝ към скута си.

— Хам, гледай право напред, докато минаваме покрай тях.

— Ясно, сър!

Каквото и да бе казала тя, думите ѝ бяха приглушени.

Шофьорът мина бавно покрай къщата, преструвайки се, че изобщо не го интересуват. Ранд облегна широките си рамене на вратата в опит да прикрие лицето си. Но все пак успя да види дългата алея и лъскавия яркочервен микробус, паркиран само на няколко сантиметра от шевролета, чиито надписи обещаваха бърза доставка. Задната врата беше с друг цвят. Върху нея ясно личаха прясно нанесени, правоъгълни белези.

— Виждаш ли оръжията? — обърна се Хам към Ранд, след като бяха подминали.

— Значи свършихме работата?

— Аха.

Хам постепенно увеличи скоростта.

Ранд помогна на Кайла да се изправи.

— Трябва ли да се задоволя с вкуса на скута ти? — попита тя, нагласявайки шапката си.

Той се надвеси над нея и каза нежно:

— Снощи нямаше нищо против.

Жената отново го погледна многозначително.

— Видяхте ли какво разтоварват? — обади се Хам.

— Бойни карабини — отговори му Ранд.

— Какво? — провикна се Хам и погледна в огледалото за обратно виждане. — Сигурен ли си?

— Абсолютно — отговори другият. — Бъртън е единственият човек, който би могъл да внесе такива оръжия в Африка. Предполагам, че все още има стабилни връзки. Във всеки случай достатъчно

солидни, за да може да си позволи да даде на Фоли две карабини с посредничеството на Габриел.

— Две?

— Поне толкова видях. Може и да са били повече.

Хам изруга.

— Това увеличава траекторията на изстрелите им поне с хиляда и петстотин метра.

— Доколкото можех да преценя, от багажника разтоварваха именно оръжия — каза Ранд. — Във всеки случай изглеждаше като нещо метално.

— Мили боже! — възкликна Хам. — Какво ли още ни чака?

Мобилният телефон на Кайла иззвъня, напомняйки й, че бе забравила да го изключи. Тя го извади от чантата си и се загледа в номера, изписан върху дисплея.

И се намръщи.

— Кой е? — попита Ранд.

Апаратът продължаваше да звъни и тя го протегна към него.

— Стийв Фоли.

— Залагам десетачка, че той те е подхвърлил на Габриел — подметна Ранд.

Никой не се осмели да приеме облога.

44.

Гуадалупе

Неделя, 9,15 ч.

Кайла се взираше в мобилния телефон в скута си. Бе престанал да звъни.

Фоли не ѝ беше оставил съобщение.

Хам затвори своя апарат и той отчетливо изпиука.

— Микробусът на Аризонския клуб за стрелба е все още пред вратата на Габриел.

Ранд кимна и се заслуша в гласа на Фароу в собствения си телефон. Без да отмества поглед от бледото лице на Кайла, той задаваше въпроси, изслушваше отговорите и поставяше своите изисквания. Едва след като се увери, че всичко ще бъде както трябва, прекъсна връзката.

— Фоли ще ти се обади отново — каза ѝ той. — Бъртън вече е наредил на Габриел да приключи с теб. Сега сме изправени пред два избора: да се спотайваме или да използваме възможността да го извадим от играта.

И да се молим той да не извади от играта Кайла преди това.

В крайна сметка Ранд предпочиташе да закопчае тази гадна змия, вместо да я преследва по улиците на града. Просто не искаше да използва Кайла като примамка. Но колкото и да се бе опитвал да протестира, Фароу не се бе съгласил. Ако Ранд се бе разкрил пред Бъртън като човека, който би могъл да го идентифицира като търговец на оръжия в Африка, Андре щеше да се покрие по-бързо, отколкото „Сейнт Килда“ би могла да реагира.

Но Бъртън беше по дирите на Кайла.

И очакваше да открие именно нея.

Кайла, която в момента мачкаше нервно шапката си. Пръстите ѝ бяха оставили отпечатыци върху восьъчната емблема. Беше чула от разговора достатъчно, за да е наясно, че отново трябва да се вживее в ролята на актриса.

А тя мразеше да играе.

— Изборът е изцяло твой — увери я Ранд. — Казвам го напълно сериозно. Ако не искаш да говориш с Фоли, просто откажи. И край с въпроса.

Мобилният ѝ телефон иззвъня отново.

Той зачака.

Кайла се позова на инстинкта си. *Да приема разговора или не?*

Звънът се повтори.

Взе апарата, но не го отвори.

— Ако все пак решиш да говориш с него, включи високоговорителя — тихо нареди Ранд.

Тя мълчаливо натисна бутона за отказ.

— Хам, закарай ни до мола, който забелязахме, докато се движихме по магистралата.

— До „Чандлър“?

Телефонът ѝ звънна отново.

— Той ли е най-близкият? — попита я Ранд.

— Да. Някакви други инструкции, преди да приема разговора?

— Опитай да се правиш на недостъпна, преди да го примамииш в закусвалнята на „Чандлър“. И не му казвай нищо за мен. — После се обърна към Хам: — Карай!

Тя отговори. Колата се отдалечаваше от къщата на Габриел.

— Ало? — каза стегнато.

— Здравсти, Кайла. Стийв се обажда. Как върви неделният ден? — разнесе се веселият, ясен глас на Фоли. Напомняше за търговец, занимаващ се с разносна търговия.

— Страхотно — отвърна тя, — но в момента нарушавам един от принципите си, като карам с деветдесет километра в час и в същото време разговарям по телефона. Какво има?

Ранд вдигна палец в знак на одобрение.

— Ами виж сега — подхвана Фоли. — Неприятно ми е да те притеснявам през почивните дни, но наистина възникна нещо. Налага се да те видя. Бихме ли могли да се срещнем в ранчото ти?

Двамата мъже в колата едновременно поклатиха глави. Тя изви очи към тавана, но все пак кимна в знак на съгласие.

— Днес наистина съм много заета. Не бихме ли могли да решим проблема по телефона?

— Съжалявам — отвърна той с тон, в който нямаше и капка съжаление. — Въпросът трябва да се обсъди на четири очи. Нали затова са *частните* банкери?

— О, по дяволите! — изруга Кайла достатъчно силно, за да бъде чута от другата страна на линията. — Точно в момента... съм *наистина* заета. Обикновено през почивните дни се отдавам на личния си живот.

— Дори с цената на кариерата си?

Заплахата в гласа му би я притеснила, ако вече не бе сложила кръст на кариерата си.

— Значи е нещо, свързано с банката?

— А за какво друго прекият ти шеф би ти звънил в толкова неподходящо време с абсурдни заповеди?

И друг път си ми давал абсурдни заповеди, копеле, но си променял мнението си минути след това.

Но на глас каза само:

— Слушам те. Какво е толкова спешно?

Ранд направи жест с двете си ръце, с което искаше да й каже да действа направо.

— Надявам се, не е свързано със сметката на Бъртън — подхвърли тя.

Гласът ѝ беше толкова сладникав, че той не успя да сподави усмивката си. Защото в погледа ѝ нямаше нищо сладникаво. Те искаха задника на Фоли на тепсия.

— Всъщност точно за това става въпрос — отвърна мъжът. Говореше неуверено — като актьор, чиито реплики бяха променени в последния момент.

— Точно от това се опасявах — каза Кайла меко. — Снощи ми се наложи неочаквано да напусна благотворителната вечер. Надявам се, че Андре и Елена не са се разстроили от това.

— Какво стана? — попита Фоли. — Много се притеснихме за теб.

На Ранд му се прииска да се изплюе на пода.

Ако се съдеше по изражението ѝ, на нея също.

— Ами, как да ти кажа, бях малко уплашена. Някакъв непознат мъж ми налетя в градината на Бъртън.

— Ооо! — прочисти гърлото си той. — Но това е ужасно. Добре ли си?

— Да, добре съм. Друг човек се озова на точното място в подходящия момент и духна под опашката на нападателя.

Ранд едва не се разсмя на глас.

— Въпреки всичко бях прекалено потисната, за да остана — продължи Кайла. — Прекарах нощта у една приятелка в Джилбърт.

— Колега от банката?

— Не. Не я познаваш.

— Сега към ранчото ли пътуваш? — продължаваше да пита той. — Зная, че имаш да вземаш още някои неща оттам.

Мъжът до нея поклати глава.

— Не. В момента изпълнявам някои поръчки.

— Аха. Е, може да намина към ранчото по-късно, когато ще си си у дома, за да ти помогна с каквото мога. Неприятно ми е да си те представям сама, особено след онова, което ти се е случило. Горкичката! Толкова съжалявам.

Кайла вдигна среден пръст към слушалката, но гласът ѝ бе съвсем спокоен, когато каза:

— Изчакай секунда. — Покри с длан говорителя, обърна се към Ранд и попита меко: — Сигурен ли си, че не го искаш в ранчото? Бихме могли да устроим добър прием и на него, и на съдружниците му.

Усмивката ѝ беше сурова и в нея имаше нещо хищническо. Очевидно ѝ допаднаше мисълта да улови в капан онези, които ѝ бяха устроили засада.

Джипът вече се носеше по асфалтова настилка. Хам бе свърнал към магистралата и бързо се отдалечаваше от Гуадалупе.

Най-сетне Ранд поклати глава.

— Прекалено е открито и има много места, откъдето биха могли да те прострелят със снайпер.

Кайла отмести ръка от говорителя.

— О, по дяволите, всеки момент ще навляза в район, където мобилните телефони нямат обхват. Ще ти позвъня отново при първа възможност.

— А с кого говореше досега?

— На себе си, както винаги. Не мога да се отърва от този навик.

— Живееш сама от прекалено дълго време, скъпа. Защо не...

Тя прекъсна връзката и се обърна към Ранд:

— Защо да не се обадим на полицията и да не им устроим капан в ранчото?

— Фароу се опитва да направи нещо по въпроса, но представяш ли си какъв скандал би предизвикало, ако някой позвъни в областното полицейско управление на Марикопа сега? — попита Ранд и продължи с преправен глас: — О, шерифе, един много богат гражданин, който по случайност е международен трафикант на оръжие и пере огромни суми пари, се опитва да ме убие. За целта използва услугите на известен banker и индианец от племето яки, който с грозните си приятелчета незаконно изнася от страната автоматични оръжия.

— Но „Сейнт Килда“... — започна тя.

— Работи за чужда страна в сивата зона на закона. Освен това нападението срещу теб снощи така и не е било съобщено. Опитай се да го обясниш.

— Гадост. Чувствам се като Линда Хамилтън от „Терминатор 2“.

— Свиквай. Първите данни за политическата дейност на Бъртън току-що бяха получени от разследващата група на „Сейнт Килда“. Само за последната година са дали повече от милиард и седемстотин милиона долара, като половината са отишли за местни политици, а останалите — за държавни кандидати. При това става въпрос за парите, които сме успели да проследим до този момент. Кой знае колко са похарчили за избирането на местния шериф? Такива суми са в състояние да купят не само локални, но и федерални служители.

— И до всичко това са успели да се доберат само за едно денонощие? — с недоверие попита Кайла.

— Както интернет, така и служителите на организацията никога не спят. Но това не е кой знае каква работа. Участието на законните политически сили в сенчестия бизнес е обществена тайна.

— Значи не можем да очакваме никаква помощ от властите?

— Всъщност те биха направили всичко по силите си, за да ни помогнат. Но не и преди да се сдобием със солидни доказателства срещу Бъртън. При това достатъчно. Ако не успеем, ще можем да се надяваме единствено на добрия Мартин, чието предаване ще разтърси политическия свят дотолкова, че политиците ще потърсят закрила от полицаите.

Кайла се засмя.

— Е, това би допаднало на Мартин.

— Значи си успяла да го опознаеш. Както и да е, в момента не можем да разчитаме на помощ отвън. Ако не друго, сега са почивни дни. Ченгетата, които имат достатъчно кураж да се спуснат след Бъртън, са се отдали на голфа.

— А защо „Сейнт Килда“ да не свърши цялата работа? — попита Хам.

— Ако се хвърлим в открита схватка, бившата съдийка Грейс Силва Фароу ще закуси утре с топките ни.

Жената изкриви лице в гримаса.

— Все пак бих предпочела чийзбургер в мола. Но благодаря все пак.

— Стой поне на един щанд разстояние от прозорците — нареди Ранд. — Всеки, който разполага със снайпер, е настроен да убива. Последното нещо, от което имаме нужда, е да те видим в болницата, охранявана от полицаи.

— Ами ако Фоли откаже да играе по моите правила? — попита тя.

— Тогава му кажи, че си прекалено заета и ще се срещнеш с него отново в понеделник.

— Той би могъл да ме застреля намясто. Тогава никога няма да разберем какво са кроили с Андре.

— В такъв случай ще ни се наложи да забравим Бъртън и да се примирим. Но никога не бих ти позволил да се срещнеш с Фоли на място, над което нямам контрол.

— Бих поела този риск.

— Но аз не. А сега му се обади.

— Но...

— Позвъни му — прекъсна я Ранд. — Или ще го посетя лично и ще сритам задника му, както му се полага.

Кайла го изгледа продължително. След като бяха обръснали брадата му, трябваше да изглежда по-вежлив и по-цивилизован.

Нищо подобно не беше станало.

Затова взе мобилния си телефон и набра номера на Стийв Фоли.

45.

Молът „Чандлър“

Неделя, 10,55 ч.

— Да? — измърмори Фароу в микрофона, скрит в яката му. В едната си слушалка чуваше гласа на Хам, а в другата му говореше Грейс. — Разбрах. Има ли някакъв напредък с ченгетата?

— *Най-сетне* — отвърна съпругата му. — *Добре че един от офицерите в твоя граничен патрул е станал чиновник.*

— Бедният човек.

— *Ха, сержант Мастърс получава пенсия като бивш граничар и работи на добра заплата в частно детективско бюро „Финикс“.* *Определението не важи за него.*

Фароу изсумтя.

— Имай готовност да ме свържеш с него.

— Живея, за да ти бъда в услуга.

Той се засмя.

До него Лейн оглеждаше паркинга на огромния мол.

— Обзалагам се, че тук има страхотен магазин за компютърни игри.

— Ще помислим за това едва след като си вземеш изпита — заяви баща му и продължи в слушалката: — Не говоря на теб, скъпа. Лейн се опитва да ме придума да тръгнем на шопинг експедиция. Не, не съм видял микробус с различни врати. Хам твърди, че все още не са тръгнали.

— *Момчето трябваше да учи* — разнесе се недоволният глас на Грейс.

— Много учене без развлечение води до... — Той млькна и докосна слушалката в дясното си ухо. — Хам казва, че потеглят. Превключвам на честотата на Ранд. — Превъртя копчето на предавателя, скрит в джоба му. — Нашите хора идват.

Скърцащ звук от другия край показа, че са го чули.

— Време е за шоу — обърна се Фароу към Лейн.

- Ще има ли телевизионен екип?
— Аха. Но е по-добре да не го виждаш.
Момчето се ухили като пират.
— По-добре да не виждам какво?

46.

Молът „Чандлър“

Неделя, 11,05 ч.

Заведението, в което се предлагаха чийзбургери, се намираше точно пред мола и се открояваше ясно на ярката слънчева светлина. Кайла и Ранд се бяха настанили вътре, като той предвидливо бе седнал на стола между нея и вратата. Беше пъхнал ръце в джобовете на дънките си и облегал рамо на стената. Изглеждаше като човек, който слуша музика от айпода си в очакване да бъде доставена поръчката му.

Кайла му хвърли бърз поглед.

Единственият му отговор беше леко поклащане на главата. После разкърши врата си, за да ѝ припомни, че е ангажиран с друг разговор.

— Хам ми каза, че ванът действително има поне една метална плъзгаща се врата отзад — говореше Фароу. — Резултатът е едно на нула за теб. Изглежда, са си направили нещо като подвижна платформа за стрелба. Негодници.

Облекчението го заля като пороен дъжд.

— Благодаря ти, боже — изрече, без да движи устните си.

— Няма за какво.

— Ти не си Господ.

— Престани. Ще ме разплачеш. До този момент никой не е забелязал колата на Фоли.

В отговор Ранд само стисна яката си.

— Ще се свържа с дежурната полицейска група, но преди това искам да имам негов запис. И видео.

— Все пак не отлагай много — процеди през зъби Ранд.

— Ако Габриел притисне Хам, ще мина на другия вариант и ще го насоча към Кайла. Имай готовност.

Ранд оправи яката си и се наведе към жената до него.

— Време е за обяд.

— Значи ние сме част от програмата, така ли? — Тя вдигна електронното устройство, което ѝ бе дал сервитьорът, за да

сигнализира, когато са готови с поръчката. — И аз съм прилепнала към теб като лосион за тяло, само и само Фоли да не пропусне посланието?

Той се усмихна бавно.

— С лосиона за тяло ще се справя, обещавам. А сега се съсредоточи върху шефа си.

— Работа под прикритие — измърмори тя.

— Не съм забравил как действате... — Погали я по шията и закри микрофона с пръсти. — Онова не беше въргаляне в чаршафите за една нощ, каквото и да си мислиш. Разбра ли?

Кайла перна ръката му.

— Фоли ще се хване ли?

— Можеш да му го начукаш на Фоли. Имах предвид теб.

— Ти му го начукай. Не е мой тип. — Но не успя да потисне усмивката си. — Добре де, чух те.

— Вярваш ли ми?

— Иска ми се. — Пое си дълбоко дъх. — Нека да отложим обсъждането на въпроса, докато всичко това свърши.

— Или поне до довечера.

Жената притвори очи.

— Или до довечера.

— Сделка — заяви той, погали я отново и отдръпна пръсти от микрофона.

Тя наклони глава към него. Бейзболна шапка, тъмна риза, плътно обгърнала широките му рамене, тесен ханш в прилепнали дънки. Определено мъж, по който всяка жена би се загледала, но съвсем различен от онези, с които се бе срещала, откакто бе „пораснала“.

— Надявам се Фоли да се хване — каза тихо.

— На кое?

— Че мацкам чаршафите с някакъв си западен расов жребец.

Мъжът се изсмя.

— Расов жребец? Господи, госпожице, вие...

— Ами ако те разпознае като един от художниците на празненството? — прекъсна го тя.

— По твоя молба се обръснах и подстригах косата си. Съмнявам се, че някой би ме познал. Прекалено е обсебен от себе си, за да се заглежда по другите.

— И все пак? — настоя Кайла.

— Не можеш да контролираш всички подробности, когато работиш под прикритие. Просто изиграваш картите си.

— В смисъл?

— Ще съдери задника на Фоли.

Тя примигна от яростта в иначе спокойния му глас.

— Защо? Нали не той се опита да ме убие?

— Така е, но насочи убийците към теб. Няма за какво да се тревожиш. Очевидно е мил човек.

Кайла разтри с пръсти слепоочията си.

— Продължавам да се надявам, че това е само един лош сън.

Ранд се усмихна многозначително.

— Добре де, не всичко беше толкова лошо — каза тя, като докосна леко бузата му и го целуна.

Той ѝ отвърна с милувка, която прекрати с неохота.

— Фароу е някъде наоколо. Вероятно е взел и Лейн за прикритие. Татко, който е завел сина си в мола в неделя. Сигурно са съвсем наблизо, но не ги виждаме.

Тя кимна.

— Освен това около нас се навъртат още няколко оперативни работници — продължи Ранд, — така че ако някой те сграбчи за ръката и прошепне в ухото ти „Сейнт Килда“, прави точно каквото ти казва.

— Нещо друго?

— Дадох стотачка на управителката и ѝ казах, че имам намерение да ти предложа да се омъжиш за мен. Веднага щом забележим Фоли, ще ѝ дам знак и ще ни сервират обяда. Бъди готова да се оттеглиш в момента, в който ти кажа. Не бих искал да оставаш на открито дори секунда повече, от...

Фароу шептеше нещо в ухото му.

— *Пригответе се. Фоли пристигна.*

47.

Молът „Чандлър“

Неделя, 11,15 ч.

Стийв Фоли беше облечен в старателно изгладени черни дънки и бяла копринена риза за голф. Върховете на кожените му ботуши бяха украсени със сребристи платинени плочки. Слънчевите очила с широки кехлибарени рамки бяха от типа, който носеха ловците и членовете на клуба по стрелба. Чантата на лаптопа бе направена от същата кожа, от която и ботушите му, а краищата бяха обточени със същия метален кант.

Белият копринен плат не беше най-подходящата материя за човек, към когото е прикрепен микрофон. През плата, плътно опънат около мускулите му... прозираха черните кабели на подслушващото устройство.

— Носи микрофон — измърмори в яката си Ранд, като се наведе към Кайла, сякаш да приключи разговора си с нея.

— *Чудесно* — разнесе се в слушалката гласът на Фароу. — *Можеш ли да прецениш обхвата?*

— Най-много три и половина километра. Не забелязвам мощен предавател. Носи лаптоп, така че може да имат безжична връзка.

— *Все още не разполагаме с надежден начин да осъществим подобна връзка през сградите. Възможно е да има по-силен предавател в дънките си.*

— Сигурен съм, че панталонът му е съвсем празен.

Фароу се засмя.

— Ще уведомя за това „Сейнт Килда“.

Управителката сама придружи Фоли до масата. Усмивката ѝ подсказваше, че дори да липсваха подутини в долната част на облеклото му, не бе забелязала.

— Никога ли не си вземаш почивен ден? — попита Кайла.

Той я изгледа безизразно.

— Имах предвид лаптопа.

Стийв се усмихна сковано.

— Парите не спят. — Усмивката му угасна, щом забеляза мъжа до нея.

Ранд посрещна погледа му с абсолютна липса на интерес.

Неучтиво копеле, помисли си Фоли. *Слуша музика от айпода си, докато е на среща с жена.*

— Къде го намери?

— Просто дръпна завесите и ме видя — оголи всичките си зъби в усмивка Ранд.

Кайла изви очи към тавана.

— *Джери*, това е шефът ми, Стийв Фоли. Стийв, това е Джери.

Нито единият от мъжете не подаде ръка за поздрав.

Ако Стийв бе попитал за фамилията на приятеля ѝ, тя щеше да каже, че не са стигнали толкова далече в отношенията си.

Фоли се настани точно срещу седналата близо един до друг двойка, намръщи се и се огледа сковано.

Ранд едва не се размая. *Горкото копеле. Някой не е закрепил кабелите добре. Разместват се при всяко негово движение.*

— Какво има? — попита Кайла и се облегна на мъжа до себе си с близостта, позволена само на влюбените.

Приятелят ѝ я целуна по шията, без да откъсва поглед от кожения калъф на лаптопа. Ако bankerът понечеше да извади от него нещо смъртоносно, щеше да прескочи масата и да го хване за врата, преди някой да успее да мигне. Тази торба беше достатъчно дълбока, за да крие в себе си повече от едно оръжие.

— Съжалявам, че се наложи да прекъсна неделната ви почивка, но ми е необходимо да поговоря с Кайла за няколко минути. Банкови дела, нали разбирате. Лични са — обясни Фоли с вежлива усмивка.

— В такъв случай ще си сложа слушалките — каза Ранд и леко се отдалечи от Кайла. — Така ще можете да си поговорите насаме.

— Не искам да бъда груб — възрази Фоли, — но двамата с нея трябва да свършим малко работа.

— Не сте груб — успокои го с широка усмивка Ранд. — Кайла ви възхвалява до небесата. Според нея сте най-умният banker на света. Аз също имам намерение да вложа малко пари. Сделка, сключена пред

бога, нали? Просто си вършете работата, докато обядваме. Така няма да се наложи да ѝ плащате извънредно.

Фоли се загледа в другия мъж.

Той устоя на погледа му.

Банкерът веднага осъзна, че независимо от психологическата атака върху приятеля на Кайла, той нямаше да я остави сама. Последното нещо, което искаше в момента, беше сцена, но реши все пак да не се предава докрай.

— Обяд. — С гримаса взе менюто, което беше по-дебело от ежеседмично списание.

— Поръчай и за мен — обърна се Ранд към Кайла и прокара пръст по долната ѝ устна. — Знаеш какво обичам.

Тя ухапа показалеца му, засмука го, после го пусна.

— Разбира се — отвърна с дрезгав глас.

Фоли присви очи.

— *Дали Лейн е достатъчно голям, за да става свидетел на това* — подхвърли в слушалката Фароу. — *Намираме се само на няколко маси от вас.*

— Дръж се прилично, миличка — каза Ранд, — иначе никога няма да свършиш с деловите неща и да се заемеш с нещо... по-приятно.

Кайла поръча яйца и пържола за двамата.

Фоли реши за момента да се задоволи с коктейл „Блъди Мери“.

Докато сервитьорът записваше, Ранд огледа ресторанта. Фароу и Лейн седяха през няколко маси. Очевидно бяха пристигнали доста преди тях, защото храната им вече бе сервирана. Шефът му пиеше кафе и похапваше сандвич, а пред сина му стояха чаша кола и чийзбургери с размера на сребърен долар. Момчето се стараше да не отмества поглед от чинията си.

Ако в заведението имаше други служители на „Сейнт Килда“, Ранд не ги разпознаваше. Както и не бе забелязал хората, обградили къщата на Габриел в Гуадалупе.

Минута по-късно пред Фоли бе сервиран коктейл „Блъди Мери“. Ресторантът печелеше предимно от бара. Докато клиентите пиеха, яденето можеше да почака.

Банкерът отпи глътка, после още една.

— Кайла, наистина трябва да останем насаме, за да поговорим за сметката, която имам предвид.

— *Този негодник се опитва да си осигури прикритие* — измърмори Фароу в ухото на Ранд. — *От теб се очаква да го насочиш към целта, а не да го пребиеш от бой.*

Кайла успя да изпише на лицето си невинност.

— Не те разбрах. Да не би да става въпрос за сметката на Бъртън?

— Някои аспекти на банковото дело касаят поверителна информация — изсумтя Фоли. — Нашите клиенти очакват от нас дискретност. Едва ли аз трябва да ти обяснявам това.

— Значи все пак говориш за сметката на Бъртън? — повтори тя.

— Да — процеди през зъби той.

— Добре — отвърна жената и забарабани с пръсти по масата. — Трябва да те уведомя, че не ми е особено приятно да работя за семейство Бъртън. В понеделник имам намерение да отида при Мол Таунсенд и да го помоля да ми позволи да се оттегля.

Фоли имаше вид на човек, който току-що е видял еднометрова змия.

— Какви ги приказваш? Мол не ти е шеф. Аз съм прекият ти началник!

— Но си му подчинен — възрази Кайла. — От месеци отхвърляш молбата ми за оттегляне. Така че нямам друг избор, освен да го направя през главата ти.

Фоли застина на мястото си. Остави чашата с коктейла върху гладката повърхност на масата толкова рязко, че няколко пръски се разплискаха наоколо.

— Значи ще действаш против заповедта ми?

— Както вече казах, обмислям тази възможност. — Тя се намръщи и разтърка очи. — Много съм объркана по повод ситуацията с Бъртън, а ти изобщо не ми помагаш.

— *Какви ги върши тя, по дяволите?* — попита Фароу.

Ранд за пореден път поправи яката си. Това беше нейното шоу. Прозя се и сложи и втората слушалка в ухото си. Скоро след това вече барабанеше по масата под ритъма на въображаема мелодия.

Фоли се загледа в него.

— Наистина не ми се иска да обсъждаме банкови дела в присъствието на абсолютно непознат.

Другият вече бе затворил очи и тананикаше някаква песен. Все още чуваше разговора, но не даваше никаква индикация за това.

— Не му обръщай внимание — повдигна рамене Кайла. — Много го бива да мачка чаршафите, но освен това нищо друго не го интересува.

През няколко маси Фароу едва не се задави с кафето си.

— Довери ми се — продължи тя. — Това не е като да дадем секретна информация за капиталите на Бъртън на Сметната палата. — Очите ѝ внезапно се разшириха, сякаш за първи път виждаше шефа си.

— Кайла — високо поде Фоли.

— Но това обяснява много неща — каза му тя. — Ние избягваме декларирането на огромни суми, като ги прехвърляме в кореспондентски сметки. Нали така?

Ранд започна да барабани леко с пръсти, като в същото време движеше раменете и бедрата си в ритъма на въображаемата музика. Отвори очи само колкото да ѝ изпрати един похотлив поглед.

Ръцете на Фоли се свиха в юмруци. Изглежда я продължително през огромните слънчеви очила. Изражението му подсказваше, че би искал да я види пред цевта на пушката си. И приятеля ѝ, застанал до нея.

— Не знаеш какво говориш — каза накрая.

— Но зная, че името ми е на последния ред на договора за сметката на Бъртън, която ме убеди да открия, и че никъде не е фиксирана твоята отговорност за онова, което би могло да се случи с парите му.

— *Продължавай, сестричке!* — възкликна Фароу в ухото на Ранд.

— Да, миличка. Остави всичко на мен.

Тя го ритна под масата.

Той дори не отвори очи.

— Нямам нищо общо с парите на Бъртън — заяви Фоли.

— Глупости — сладко възрази Кайла. — Или може би не ти ми препоръча агента по недвижими имоти, когато разбра, че ще продавам ранчото си?

— Ами... да, аз... — заекна той, учуден от внезапната промяна на темата. — Просто се опитвах да помогна.

— Моля? Благодарение на същия този агент имотът беше продаден още същия ден на двойно по-висока от пазарната цена и на кого?... Изненада! На Андре Бъртън. — Гласът ѝ не беше висок, но достатъчно рязък, за да пресече прясно мляко.

— Тъъ... — Фоли отпи от коктейла, но това му помогна само толкова, колкото да събере сили и да поръча още един. Направи знак на сервитьора.

— И сега изглеждам като непочтен банкер — продължи Кайла. — Даде ми пълни правомощия върху сметките на Бъртън само за да ме насадиш. Планирал си всичко в продължение на месеци.

Ранд продължаваше да седи със затворени очи. Устните му нашепваха думите на популярна песен. По този начин се опитваше да спечели време.

— Ще кажеш ли на този идиот да престане да мрънка? — изръмжа Фоли.

— Веднага щом ми отредиш полагащия ми се дял от сметките на Бъртън.

Фоли запремига срещу нея.

— Твоят дял?

— Става въпрос за пари. Истински. Половината от онова, което получаваш ти.

— Да не си полудяла? Не можеш... — Млъкна, щом сервитьорът се приближи с новата чаша „Блъди Мери“. Отпи голяма глътка. — Не можеш да докажеш нищо.

Тя се усмихна бавно.

— Искаш ли да опитам?

Той не можеше да си представи как разговорът се бе измъкнал от контрола му.

— Виж, има някакво недоразумение.

— Това беше вчера. Днес съм малко по-умна. Половината от онова, което получаваш.

Фоли огледа масата.

— Слушай, миличка, наистина не знаеш какво приказваш.

— В такъв случай няма да си губя повече времето с теб. — Кайла праметна чантата си през рамо. — Имам доста места, които да посетя,

доста неща да свърша и което е най-важно, да поговоря с доста хора.

Обви длан около китката на Ранд.

— А? — измърмори той.

Тя измъкна едната слушалка от ухото му и каза:

— Тръгваме си.

— Чакай! — извика Фоли.

— Защо?

— Виж, зная колко упорито си работила — започна той. — Заслужаваш повишение на заплатата. Двайсет хиляди на година устройват ли те?

Кайла престана да дърпа Ранд за ръката.

Той пъхна обратно слушалката в ухото си и затвори очи, защото не му се искаше да погледне към Фароу. Ако го направеше, и двамата щяха да избухнат в смях.

— *Много е естествена* — похвали я шефът му.

— Докарваш си много повече от двайсет хиляди под масата — заяви Кайла на Фоли.

— Никога не съм говорил за пари под масата, бибчо. Никога.

— Разбирам. Заплаших те, че ще проговоря, и ти реши, че искам да спечеля от това. Е, така да бъде, бибчо.

Мъжът раздвижи устни, но не каза нищо.

— Ти изкара тлъста, много тлъста изгода от сметката на Бъртън — продължи тя. — Това ще се отрази изключително добре на годишното ти повишение. Толкова добре, че шефовете ти няма да си направят труда да проверят с колко си оцетил клиента ни. И като нищо ще получиш комисионна. При това значителна. Нали си управител, в края на краищата.

Той отпи още една голяма глътка от питието, задави се, после прочисти гърлото си.

Ранд си напяваше мотиви от „Дяволите и Прахта“. Бедрата му се движеха в ритъма на песента на Брус Спрингстийн.

— И така, аз искам същия процент, който получаваш ти от сметките на Бъртън. Някъде около два милиона.

Фоли свали очилата си, откривайки очите на човек, който не е спал поне едно денонощие. Пощипа върха на носа си и се огледа, сякаш очакваше някого.

— Това е невъзможно — каза накрая. — Не бих могъл да обясня такъв разход.

— Назначи ме за вицепрезидент със задна дата — настоя тя. — Естествено, ще трябва да анулираш незначителното повишение, което ми даде преди два месеца, но съм сигурна, че ще намериш обяснение.

Ранд забрави думите и продължи да тананика.

— *Хм... хм...* — обади се в слушалката Фароу. — *Тя е невероятна.*

Шефът ѝ имаше вид на човек, който иска да си блъсне главата в стената.

— Добре. Сделка.

— В какъв смисъл? — настоя Кайла.

— Ставаш вицепрезидент и отговаряш директно пред мен. Ще можеш да си избереш персонал и...

— Нещо като капитан на отбора?

Той не ѝ обърна внимание.

— Ще получиш повишението, което искаш.

— Минимум петдесет хиляди.

— Ама... — Фоли се опитваше да потисне гнева си. *О, по дяволите. Кучката няма да доживее да вземе и цент.* — Добре.

— Не очаквам да получа толкова, колкото управителите, но гледай да не ме прецакаш.

— Не се притеснявай — процеди през зъби Фоли. — Ще получиш точно онова, което заслужаваш.

48.

Молът „Чандлър“

Неделя, 11,28 ч.

Ръцете на Андре Бъртън се бяха впили във волана на паркираната недалече кола толкова силно, че бяха започнали да посиняват. И това продължаваше от момента, в който бе видял Кайла Шоу да влиза в закусвалнята с мъж, който изглеждаше като каубой, но се движеше като бодигард.

По телефона продължаваха да идват новини, една от друга по-лоши. Част от него се възхищаваше на дързостта на Кайла.

Но по-голямата искаше да я убие. А след нея и Фоли.

Бавно, мъчително.

Каква бъркотия.

Но и доста полезна. Докато нещата се променяха, Стийв щеше да живее.

Майко Божия, той дори не я попита за фамилията на този Джери. Тя би могла да му каже всичко!

Не че имаше някакво значение. Снайперистите биха могли да се справят с двама точно толкова добре, колкото и с един. Просто мразеше непрофесионалистите. Би ги убил само защото са достатъчно глупави, за да не заслужават да живеят.

Фоли също се придвижваше бавно към списъка на онези, които трябваше да умрат.

Насили се да отпусне пръстите си. Колкото и да му се искаше да му строши врата със собствените си ръце, банкерът му беше необходим. Щеше да му отнеме много време да търси друга банка и друг служител, които да му осигурят надеждно изпиране на кървавите пари.

А междувременно...

Натисна бутона за бързо избиране.

— *Добър ден.*

— Не е от най-добрите — тросна се Бъртън на Габриел. — С онази Шоу има някакъв мъж. Висок. Облечен е в дънки и черна риза. Носи каубойска шапка. Него трябва да убиеш ти. Кажи на Юри да се заеме с Кайла.

— Добре — отвърна на испански другият.

Андре затвори телефона и зачака от ресторанта да бъдат изнесени две безжизнени тела.

49.

Молът „Чандлър“

Неделя, 11,31 ч.

— Има някакво движение в кореспондентската сметка — събщи Кайла. — Тъй като по договор съм административен изпълнител, би трябвало да зная повече за онова, което се случва.

— Дватамата с Андре обсъдихме подробно този въпрос — увери я Фоли. — Използва парите от сметката, за да направи дългосрочно вложение в някакъв петролен... — Той млъкна и погледна към Ранд.

Другият потропваше с пръсти по масата и си тананикаше нещо неразбираемо.

— Виж — равно каза Фоли. — Ако искаш да разбереш нещо повече, отърви се от своя влюбен глупак.

— Ти беше този, който предложи да се срещнем след няколко часа.

Мъжът стисна зъби и тръшна лаптопа си върху масата.

Ранд отвори очи колкото да види какво има в калъфа. Нищо опасно, само компютърът. Въпреки това не се успокои. Да се скрие нож беше много лесно.

По дяволите, стига да има достатъчен стимул, дори малоумник би могъл да го направи. Вилица с по-дълги зъбци би свършила чудесна работа.

— Единственото, което искам от теб, е достъп до сметката — заяви Фоли. — Трябва да се извършат някои трансакции, но не бих могъл да го направя чрез външен портал. Предполагам, че това е малко отклонение от протокола.

Защото така и не си направи труда да се научиш как става това, тъпанар такъв — ядно си помисли Кайла. — Винаги разполагаше с едно от „момичетата“, което да го направи вместо теб.

И каза с усмивка:

— Няма проблем. Ще ти го осигуря.

— Именно заради това толкова разчитам на теб — ухили се Фоли, докато отваряше електронната страница на банката. Или поне се опитваше. Но едва се въздържаше да не стовари свитата си в юмрук длан върху клавиатурата. — Мога да проследя активността на сметката, но когато се опитам да извърша някаква операция, ми излиза надпис, че нямам правомощия.

— А пък аз изобщо нямам външен достъп до банковата информация — отвърна му тя и наклони глава на една страна. — Може би файлът, който отваряш, е само за четене. Или пък трябва да имаш специален достъп, за да извършваш операции в извънработно време.

— Това не ме устройва. Едно от изискванията на Андре е да разполага с парите си двама и четири часа, седем дни в седмицата. Наложил се да му го обещава. Той прави бизнес с целия свят през цялото време.

Устните ѝ се свиха в тънка черта.

А имаш ли представа с какви точно гадории се занимава?

— Виждаш ли това? — продължи Фоли, като обърна монитора към нея. — Мога да получавам информация за баланса, но нямам възможност да прехвърлям суми от едната сметка в другата, независимо дали съм в банката или извън нея.

Ранд наблюдаваше младата жена с присвити очи. Тя стоеше неподвижна, но забеляза, че кожата ѝ бе настръхнала. В ресторанта имаше климатик, но това не се дължеше на хладния въздух.

Суровата ѝ усмивка вдигна нивото на адреналин в кръвта му.

— Нека опитам нещо — каза Кайла.

Взе лаптопа и се загледа в екрана.

— Уау, това е страхотно. Нещо като да притежаваш собствен банков клон.

Внесените от Бъртън пари бяха изписани в таблици отдясно, отляво и по средата. Сто осемдесет и два милиона — и редовете продължаваха да се множат.

Мили боже. Войната беше скъпо удоволствие.

— Доколкото мога да преценя, клиентът ни е бил доста зает — отбеляза меко тя.

Фоли хвърли поглед към приятеля ѝ, но идиотът продължаваше да се полюлява и припява на мелодията, която само той чуваше. Дори не направи опит да надникне към изписаните върху екрана данни.

— Дотук всичко ми е ясно — отбеляза той, — но не мога да извърша никакви трансакции по сметката.

Кайла нагласи пръсти върху клавишите и изписа нещо. Намръщи се и се загледа в монитора. И отново настръхна, когато простата, красива, невероятна истина стигна до съзнанието ѝ.

Бъртън вече не контролира капиталите си.

Нито пък Фоли.

Контролирам ги аз.

Толкова бе бързала да открие кореспондентската сметка, че лично бе избрала паролата. Бе имала намерение да я каже на Бъртън по време на конкурса по рисуване, но просто бе забравила.

Откритието, че клиентът ѝ я изнудва, я бе разсеяло.

— Знам в какво се състои проблемът ти — каза накрая. — Порталът не е направен за достъп до кореспондентски сметки, а само за информация за частните банкери и за депозити.

— Искаш да кажеш, че бизнес проектът няма как да бъде осъществен? — уплашено я попита той.

— Не и докато основната система не бъде включена в мрежата — предпазливо отвърна Кайла. — Дори управителят на банката не би могъл да прехвърли пари от тази сметка до девет часа в понеделник сутринта. — *Поне се надявам да е така.*

Фоли изруга под носа си.

— С удоволствие ще се погрижа за всичко в началото на следващата работна седмица — предложи тя.

Той рязко поклати глава.

— Не. Инструкциите на Андре за трансакцията са изключително категорични. Значи в девет часа в понеделник?

— И нито минута по-рано. Така или иначе, дори да прехвърлите сумите още сега, ще бъдат преведени в сметката най-рано тогава. Така че клиентът няма да изгуби нищо от лихвите. А при такива пари те не са без значение.

Ранд започна да припява „Диаманти и ръжда“.

Кайла го срита под масата.

— Ти каза, че порталът е само един от проблемите — намръщи се срещу нея Фоли. — Какви са другите?

— Не разполагаш с паролата. Без нея не би могъл да предприемеш нищо.

Той повдигна рамене.

— Бъртън ще ми я даде.

— И той я няма.

Ранд застина на мястото си.

Банкерът отвори уста, затвори я и зяпна отново.

— Какво?

— Всички толкова бързаха да разкрият тази сметка, че нямах време да се свържа с него, за да го попитам каква парола избира, затова я измислих сама. Така че никой друг, освен мен, не би могъл да тегли пари от тази сметка.

— *Исусе Христе* — задъхано изрече в слушалката Фароу. — *Защо не ни е казала?*

На Фоли му бяха необходими няколко минути, за да смели думите й. Когато най-сетне осъзна значението им, изрече през зъби:

— Каква е паролата?

Ранд се стегна едва доловимо, готов да скочи върху Стийв, в случай че той се поддадеше на насилието, което вибрираше в гласа му. По-скоро би го пребил от бой, отколкото да слуша още цяла вечност въображаема музика.

— Само че не я знам — отвърна Кайла.

Опита се да не реагира на думите й.

Фароу каза с въздишка:

— *Бяхме толкова близо, а се оказахме твърде далече.*

— Как така не я знаеш? — попита Фоли.

Тя се прозя и погали с крак глезена на приятеля си.

— Използвам толкова пароли, че ми се налага да ги записвам в малък черен бележник.

— И къде е той? — настойчиво я погледна банкерът.

— В тоалетната ми чантичка в апартамента на Джери.

50.

Молът „Чандлър“

Неделя, 11,33 ч.

Бъртън не беше в състояние да се помръдне, да си поеме дъх, не можеше дори да мисли.

Кайла разполагаше с паролата.

Габриел щеше да я убие в мига, в който напуснеше ресторанта.

Ругаейки на пет езика, той набра номера му. Извади една от слушалките, вдигна мобилния телефон до ухото си и се заслуша в сигнала.

Никой не отговаряше.

В другата слушалка се чуваше гласът на Фоли:

— *Дай ми го. Веднага. Ще дойда с вас.*

И отказът на Кайла:

— *Трябва да свършим някои неща. Ще ти се обадя веднага щом я откроя.*

— *Искам я още сега!*

— *Какво си се разбързал? Дори да я имаш, не би могъл да предприемеш нищо преди понеделник сутринта.*

Телефонът на Габриел продължаваше да звъни.

Без отговор.

Мятайки се между яростта и страха, Бъртън отчаяно искаше да се свърже с него.

— *Събуди се, Джери.*

И мъжки глас:

— *Свърши ли най-последно, миличка?*

— *О, да. Ще ти позвъня след няколко часа, Стийв. Приятен обяд.*

Бъртън чуваше как Кайла и приятелят ѝ напускат сепарето, отдалечават се и се насочват към изхода на ресторанта.

Право срещу засадата на Габриел.

Остана неподвижен, в очакване да чуе изстрели, които биха могли да бъдат насочени към собственото му сърце.

51.

Молът „Чандлър“

Неделя, 11,34 ч.

Точно когато Ранд и Кайла минаваха покрай масата на Фароу, той се изправи и се блъсна в нея. Улови ръката ѝ, за да ѝ помогне да запази равновесие.

— Извинете. Не ви видях.

И с глас, толкова тих, че на Ранд му се стори, че си го е въобразил, каза в ухото на приятеля си:

— Разведи я из магазините. Положението е опасно.

Ранд я притегли към себе си.

— Добре ли си, миличка?

— Никога не съм била по-добре, жребецо.

Фароу стисна устни, за да прикрие усмивката си.

— Спомняш ли си онази дръзка розова рокличка, която ми показва? Е, реших да ти я купя точно сега.

Той я поведе извън ресторанта към ескалатора за втория етаж. При това се стараеше да стои между нея и прозореца, гледащ към паркинга. Не искаше да я излага на опасност, преди да е сигурен, че Габриел и приятелчетата му не са извадени от играта.

— Каква беше тази глупост? — измърмори тя под носа си.

— Фароу иска да ни държи далеч от паркинга — обясни той.

Ескалаторът му осигуряваше открита гледка на целия район. Навсякъде беше пълно с коли.

— Виж ти колко мило — засмя се Ранд.

— Нищо не виждам.

Мъжът се отмести.

Кайла видя пет бели вана на мола, паркирани по странен начин около очукания шевролет, който беше забелязала в Гуадалупе. Около колите, чиито задни врати бяха удобно насочени към изходите на ресторанта, се суетяха униформени полицаи. Трима от тях бяха

отворили багажника на лекотоварен автомобил и оглеждаха вътрешността му.

— Двама бяха забили поглед в асфалта, стиснали ръце зад гърба си.

— Това да не би да е... — подхвана тя.

— Ами да — отвърна той, преструвайки се, че милва косата ѝ. — Ангелите на ада са се приближили прекалено близо до земята. Огън да ви гори, копелета мръсни.

Един от офицерите притича откъм задната част на колата, носейки карабина, която изглеждаше снабдена със снайперна оптика.

— Едното от момчетата, онова... слабичкото... — започна Кайла.

— Аха — продължи вместо нея той. — Това е нещо като фойерверк за сбогуване, мила.

— Оръжието, което видяхме в Гуадалупе?

— Обзалагам се, че е същото. Е, това е краят на разходката. Внимавай къде стъпваш.

Тя скочи от ескалатора, но не можеше да мисли за нищо друго, освен за онова, което беше видяла на паркинга.

— Ти се оказа прав. За всичко, което ми каза за оръжията.

— Естествено.

— Не звучи много весело. А мишената съм била аз, нали?

Това не беше въпрос.

— Не бих се учудил, ако е така — отвърна Ранд. — Но ако от другата страна на линията на Фоли е бил Бъртън, със сигурност е останал поразен.

— Защо?

— Защото ти, моят малък банкер, разполагаш с ключа към неговите милиони. Ако те убие, ще унищожи и себе си. Само дето не е бил наясно с това, когато е пуснал хилавия си наемен убиец по петите ти и му е наредил да натисне спусъка.

Устата ѝ пресъхна.

— И сега какво?

— Каж ми, че не си забравила паролата.

— Не съм.

Той въздъхна облекчено.

— Това, че имам цици, не означава, че нямам мозък. И със сигурност нямам черен кожен бележник, в който си записвам паролите.

— Страхотно — леко се усмихна Ранд. — Този път едва не ти се хванах.

Кайла го изгледа отстрани, докато я превеждаше през тълпата от непознати, безизразни лица.

— На някакво специално място ли ме водиш?

— Не. Ще изчакаме Бъртън да използва обичайната си парола.

— А какво стана с моята малка розова рокличка?

— Няма да ти се размине.

52.

Молът „Чандлър“

Неделя, 11,40 ч.

Лейн вървеше нетърпеливо до баща си, докато двамата прекосяваха претъпкания с коли паркинг.

— Това е класически пример за натриване на носа на престъпника — заяви Фароу. — Гледай и се учи.

— Отпадане на неприспособените от Цикъла на Кребс — засмя се момчето, наблюдавайки събралите се полицаи.

— Този адреналин трябва да се види. Страховито нещо. Само помни, че като съдия майка ти е направила много повече, за да стане този свят по-добро място, отколкото аз с работата си в „Сейнт Килда“.

— Тогава защо вече не е съдия?

— Питай нея.

— Питам я вече.

— И какво ти отговори?

— Че трябва да питам теб.

— Понякога добрите намерения не стигат, за да се свърши работата. Тогава се намесва „Сейнт Килда“. Ние сме момчетата със сиви шапки.

— Я виж това оръжие! Какво е?

— Отпусни се — тихо нареди Фароу. — Ченгетата държат всичко под контрол, но все още са превъзбудени, а пушките им са заредени. Осигури им пространство и не прави резки движения.

Един полицаи, който се бе облегал на капака на колата си и бе насочил оръжие, погледна към тях и каза равно:

— Отдръпнете се. Това е зона на престъпление.

Фароу вдигна ръце встрани с разтворени длани.

Лейн направи същото.

Мъжът кимна.

— Просто се притеснявах за колата си — обясни Фароу. — Не искам да я надупчите с куршуми.

— Нищо не я заплашва, сър. Просто се отдръпнете.

— Разбрано.

Дръпна Лейн зад един червен пикап „Форд“, откъдето биха могли да наблюдават, без да дразнят никого.

— Хубавото на аризонските полицаи е това, че са свикнали да се разправят с въоръжени заподозрени — отбеляза Фароу.

— Имаш предвид закона за открито носене на оръжие, при чието споменаване мама винаги вдига очи към небето?

— Точно така. Забележи как ченгетата се придвижват от различни посоки, но оставят огневата линия отворена, в случай че момчетата във вана решат да предприемат нещо. Брилянтна техника.

Лейн наблюдаваше как униформените разтоварват две тежкокалибрени оръдия и половин дузина пълнители.

— А онези защо не се съпротивляват? — попита той. — Виж само с какъв арсенал разполагат. Оръжията им са почти равностойни на тези на полицията.

— Защото са професионалисти, също като ченгетата — отвърна Фароу.

— Откъде знаеш?

— Преживели са доста такива положения.

— А?

Фароу сложи ръка на рамото на сина си и продължи да го учи на неща, които биха могли да му помогнат да оцелее, когато много други умираха.

— Обърни внимание на затворническите татуировки и масивните фигури на тези момчета. Професионалистът знае кога да се бие и кога да изчака. Това му осигурява известно време. Нищо че сега тук има само шестима полицаи, из улиците те са многократно повече, а онези приятелчета искат да поживеят достатъчно дълго, за да имат възможност да влязат в сблъсък с тях и някой друг път.

— Как изобщо успя да ги убедиш да изпратят полицейски екип? — учуди се Лейн. — Мама не беше сигурна дали дежурният изобщо ще приеме сигнала на сериозно.

— Просто се постарях в управлението да получат две различни обаждания, които обаче съдържат почти еднакви подробности. Едно съобщение, че някакъв мексиканец във ван носи огнестрелно оръжие, би могло да накара диспечера да изпрати едва една или най-много две

коли. Това би провокирало лошите момчета да предприемат нещо, което щеше да създаде бъркотия, но щеше да задържи Габриел далеч от Кайла.

— Мама се притесняваше именно от подобна бъркотия.

Фароу повдигна рамене. И той не беше въодушевен от възможността да възникнат някакви усложнения, но не бе разполагал с достатъчно време, за да измисли нещо по-сигурно.

— Първо позвъних аз, след това тя. И двамата посочихме колата и вида на оръжието, което повдигна степента на евентуалната опасност. После накарахме Хавиер Смит — човекът, който се представя за градинар — да им се обади отново и с подчертания си чужд акцент да ги предупреди, че са възможни неприятности в мола „Чандлър“.

— Невероятно! — възкликна Лейн с блеснали от възлнение очи.

— Това свърши работа. Полицаяте обикновено постъпват правилно, когато разполагат с достатъчно информация от самото начало. Нещата се объркват само когато се лутат на тъмно и ловят гърмящи змии с голи ръце. Днес беше един от добрите им дни.

Лейн наблюдаваше как полицаите вдигат на крака закопчаните с белезници мъже.

— Хайде. Междучасието свърши. Време е да се връщаш към Цикъла на Кребс.

53.

Молът „Чандлър“

Неделя, 11,45 ч.

В мига, в който Фоли вдигна мобилния си телефон, Бъртън започна да говори:

— Намирам се на пет пресечки от входа на ресторанта. Бяла „Тойота седан“ под наем с калифорнийска регистрация. Имаш три минути да ме откриеш.

После прекъсна връзката и зачака. И междувременно наблюдаваше как бившият снайперист от украинската армия и дясната му ръка — латиноамериканският гангстер Габриел, бяха отведени от полицаите към различни коли. Не се притесняваше от онова, което биха могли да кажат в управлението. И двамата бяха доказали способността си да мълчат многократно.

А ако все пак проговореха, в затвора винаги се намираха мъже, готови да убиват. Украинецът беше наясно с това. Габриел също.

Ала онзи, когото Бъртън най-много искаше да убие, сега се отдалечаваше, смеейки се с някакво момченце. Не беше виждал малкия, но затова пък бе разпознал Фароу, който според слуховете работеше за „Сейнт Килда“.

„Сейнт Килда“ — организацията, която преди няколко месеца бе наел Джон Нето, за да си разчисти сметките с Андре Бъртън.

Би могло да бъде просто съвпадение.

Но не би заложил живота си на това.

Все още размишляваше върху неприятното и ненавременно въвличане на Фароу в играта, когато на прозореца на колата почука Стийв Фоли. Андре натисна бутона за автоматично отключване и отвори вратата.

Фоли погледна лицето на Бъртън и веднага му се доця да се намира някъде другаде. Но нямаше начин, затова просто се настани на седалката до него.

— Не чух никакви изстрели — съобщи той.

— Бъди благодарен. Ако беше чул, единият от трупите щеше да си ти.

— Виж, не съм направил нищо, освен да следвам твоите...

— Млъквай!

Стийв преглътна с усилие. По пътя от ресторанта до колата бе преценявал своето положение. Искаше да се измъкне.

Жив.

Беше обикновен банкер, не повече или по-малко честен, отколкото очакваха от него корпоративните шефове и богатите клиенти. Законите за пране на пари бяха доста гъвкави. Изглеждаха създадени по-скоро да прикриват находчивите банкови чиновници, отколкото да предотвратяват незаконни или неморални финансови операции. Но в същото време предвиждаха сурови наказания за служители и банки, които биваха залавяни в опити да ги заобиколят.

Кайла бе била неговото прикритие. Докато беше жива и съществуваше вероятност да проговори, собствените му шансове да оцелее бяха нищожни.

— Разреша ли проблема? — студено попита Бъртън.

Фоли бръкна под ризата си и измъкна кабела, предавателя и малкия микрофон.

— Много добре знаеш, че не съм.

— Ти ме уверяваше, че ще имам достъп до сметката по всяко време. После ми каза, че това не се отнася за почивните дни. След това ми заяви, че съществува някаква парола. Е, сега пък ми дай една основателна причина да не те убия.

— Просто грешах за възможностите на системата за външен достъп — бързо отвърна Фоли. — Но ще се погрижа за това в мига, в който получа паролата от Кайла. Трансферите към Румъния и Чехия ще бъдат извършени незабавно. Този към Русия ще отнеме повече време. Това е предимството при използването на Международната междубанкова електронна система за плащания...

— Твоите икономически термини и наименования изобщо не ме впечатляват — сръза го Бъртън. — Ти повярва ли на онова, което ти каза тя?

— О, да. Със сигурност. Не е толкова умна. Сам чу как се опита да измъкне още пари от мен. Вярва, че ще получи каквото желае, така че защо да ме лъже?

— Сега за приятеля й. Чу ли го да разменя реплики с високия мъж с детето?

Фоли примигна.

— Да. Откъде знаеш?

— Мъжът е Джо Фароу, вероятно агент от консултантската организация „Сейнт Килда“.

— Никога не съм го чувал.

— Не си чувал още много неща, които биха могли да те убият.

Стийв застина на мястото си.

— А каква беше ролята на Габриел в цялата работа? Мислех, че от него се очаква да се погрижи за Кайла веднага щом излезе от ресторанта.

— Полицията го задържа заедно с украинеца, преди да успеят да се докопат до нея.

— Какво? — Фоли се подпря с ръка на таблото, сякаш за момент му се бе завило свят. — Как?

— Няма значение как. В крайна сметка ченгетата и „Сейнт Килда“ ти направиха услуга.

Стийв го гледаше занемял.

— Ако беше умряла, преди да ти е казала паролата, щях да се наслажда на невероятното удоволствие да те убия лично — делово обясни Бъртън.

— Напълно ме обърка, Андре.

— Дори бавноразвиващо се дете би могло да те обърка. Очевидно „Сейнт Килда“ имат къртица в банката. Да не би да си ти?

— Какви ги говориш?

Бъртън измърмори нещо на руски, след това отново превключи на английски:

— Ти си прекалено ограничен, затова стигам до извода, че не друг, а Кайла се е разговорила пред организацията.

Поклащайки глава, Фоли разтърка ръце по черните си дънки. Не му харесваше онова, което чуваше. Някак не можеше да схване логиката.

— Виж, на мен не ми е известно нищо за „Сейнт Килда“. Как би могла Кайла да разбере за нея? — попита той. — Искам да кажа, че би могла да работи под прикритие, но ми се струва невъзможно. По дяволите, всичко ми се струва невероятно. Това вече не е моят свят.

— Оттук нататък е.

Фоли се намръщи и продължи да търка ритмично длани в дънките си.

— Сигурен ли си, че този висок мъж не е бил от федералните? Звучи ми по-логично.

— Ако федералните са замесени, щях да го узная първи — отвърна Бъртън и запали една пура. — „Сейнт Килда“ е частна организация.

— Частна? Нещо като детективска агенция? Сигурно се шегуваш.

— За съжаление не. — Дръпна дълбоко и издиша. Колата се напълни с дим.

Стийв натисна бутона за смъкване на стъклото. Нищо не се случи. Погледна копчето, но не му стигна кураж да се пресегне и отвори прозореца от страната на Андре.

— „Сейнт Килда“ е изключително обиграна и добре финансирана организация. — Издуха още пушек, наблюдавайки страданията на Фоли. — Била е наета от африканско правителство, заплашено да бъде свалено от бунтовници, които са установили базата си в съседна държава.

— На кого му пука? — измърмори другият. — Та това е в Африка, за бога.

— Точно така. Подобни неща се случват непрекъснато в онази част на света. За зла беда, тази потенциална мишена за смяна на режима е наела частна армия и охранителна компания, която да защити интересите им на световната сцена.

— Доста скъпо удоволствие.

— Но много по-евтино от една евентуална война. Което е много жалко. Във всеки случай усилията на „Сейнт Килда“ се увенчаха с успех. Те бяха основната причина да включи теб и банката ти в бизнеса си.

— Исусе — изстена Фоли и скри лицето си с ръце. — В какво си ме въвлякъл... в някаква международна призрачна далавера? Искам да се измъкна. Още сега!

— Нищо не би ми доставило по-голямо удоволствие от това да прехвърля парите си от твоята банка със скоростта на светлината.

Стийв въздъхна с облекчение.

Бъртън продължи:

— Тогава ще разполагам със свободата да те убия.

Банкерът пребледня като мъртвец.

— А — отбеляза Андре, — виждам, че най-сетне успях да привлека вниманието ти. Инвестирах съм повече от сто милиона от собствените си пари в игра, чийто залог дори не би могъл да си представиш. Имам подкрепата на няколко правителства, в това число и вашето. Свързан съм с международни корпорации от такъв мащаб, че в сравнение с тях твоята банка с всичките ѝ капитали изглеждат мизерни. Без съмнение доста хора ще измрат, преди този бизнес да бъде затрит. Предполагам, би дал всичко, за да не бъдеш една от жертвите. Прав ли съм?

Капки пот бяха избили по челото на Фоли.

— По дяволите, естествено. Може и да съм затънал до гуша, но ми се иска да продължа да плувам.

— Много добре. Вече започна да разсъждаваш като мъж — отбеляза Бъртън.

— Първото нещо, което ще направя в понеделник сутринта, е да задвижа прехвърлянето на парите. Само ми кажи къде да ги изпратя.

Андре се замисли за момент, дръпна няколко пъти от пурата и продължи да мисли.

— Самонадеяните — каза тихо. — Самонадеяните. Те са източникът на най-сериозните грешки в живота.

— Това пък какво трябва да означава?

— Ти смяташ, че Кайла Шоу ти е казала истината. Ние съвсем наскоро се убедихме, че не може да ѝ се има доверие. Защо трябва да ѝ повярваме този път?

Настъпи продължително мълчание.

— Приемам това за съгласие — отбеляза Бъртън.

Фоли беше доволен, че вниманието се бе прехвърлило върху Кайла.

— Като се замисля сега, възможно е да ме е излъгала.

— За какво?

Поколеба се, премисляйки бързо.

— За причината, поради която не мога да получа достъп. Каза, че кореспондентските сметки не допускат извършването на трансакции

отвън. Но откъде би могла да го знае? Няма правомощия за такива операции.

— Смяташ, че се е опитала да те подведе?

— Да. Така предполагам.

— С каква цел?

— Откъде бих могъл да зная? Нали това е основната причина човек да лъже... да подведе другия.

— Тогава предполагай.

— Може би е искала да спечели време?

— За какво?

— Ако е замесена с някаква международна детективска организация или каквото и да е там, може би те планират нещо.

— Като например? — попита Бъртън, докато наблюдаваше напрегнато другия мъж.

— Ами... — Фоли отново изтри потните си длани в дънките. — ... федералните често замразяват сметки, когато заподозрат пране на пари. Може да е това.

Андре остана неподвижен, но продължи да бълва пушек.

— Интересно. Продължавай.

— Случи се веднъж, преди около година. Агенцията по лекарствата и данъчните служби проследиха парите на един наркобарон, вложени в нашата банка. За първи път научих за това, когато един данъчен инспектор нахлу в офиса ми със заповед на федерален съдия и замрази сметката.

— Давай нататък.

— Обадох се на управителя и той ми каза, че нямам друг избор, освен да огранича достъпа до депозита. Всичко свърши с това, че блокирахме близо два милиона за около три месеца, докато адвокатът на клиента оспори запора в съда.

— И спечели ли?

— Не, но от цялата работа банката спечели доста. Бяхме използвали парите, без да заплащаме лихва върху тях. В крайна сметка федералните прибраха всичко и ни издърпаха ушите, задето сме проявили небрежност.

— Струва ми се, че симпатиите ми са на страната на клиента ви. Ако това се беше случило на мен, банкерът щеше да получи нещо

много по-сериозно от издърпване на ушите. — Кътниците на Бъртън се врязаха във филтъра на пурата.

— Е, да, разбира се — побърза да се съгласи Фоли. — Но този казус ме научи да внимавам чие име стои на документите в качеството на banker. Поверих твоята сметка на Кайла, защото не исках да бъда забъркан в нова афера с пране на пари.

— Значи си бил наясно с подобна вероятност, но не си ме предупредил — процеди през облак дим Андре. — А трябваше да обсъдим всички рискове, преди да сключим договора. Нямах представа, че Американската югозападна банка се отнася толкова нехайно с парите на клиентите си.

— Я чакай малко — възрази Стийв. — Ти си разумен човек. Би трябвало да знаеш как стоят нещата в този бизнес.

— Аз въртя „бизнес“ с целия свят. Моите банкери винаги намират начин да защитят интересите ми така добре, както и собствените си. Това е първата и най-важна работа за всеки, занимаващ се с банково дело. Не наемам чиновници, които се превръщат в марионетки на федералната или местната полиция.

— Обслужваме клиентите си, докато не получим забранителна заповед от властите. След това... — Фоли сви рамене. — След това се подчиняваме на закона.

Бъртън пушеше в мълчание. Бе проучил американските закони за пране на пари достатъчно добре, за да бъде наясно как би могъл да ги заобиколи. Нюансите им не бяха имали никакво значение.

До този момент.

— Забранителната заповед включва ли движение на парите? Възможно ли е да важи само в рамките на работното време?

Фоли кимна.

— Естествено, не биха могли просто да бъдат пъхнати под вратата на най-близкия местен клон на банката. Трябва да се спазят някои изисквания, в противен случай нашите юрисконсулти щяха да имат правото просто да смачкат заповедта и да накарат ченгетата да я изядат.

Бъртън угаси пурата.

— В такъв случай трябва да направим всичко възможно да изпразним сметката, преди Данъчните служби и ФБР да са се добрали до нея.

— Не можем да предприемем нищо преди понеделник сутринта.
— Така твърди Кайла Шоу. А ти ще трябва да провериш.
— Виж — колебливо започна Стийв, — вече опитах всичко, за да проникна в този портал за страничен достъп.
— Тогава върви в банката. Опитай оттам.
— Но...
— Обади ми се веднага щом пристигнеш.
Единственото, което Фоли успя да чуе, бе възможността да избяга. И припряно улови дръжката на вратата.
— Добре, както кажеш.
Точно преди да затвори вратата, Бъртън каза:
— И не прави фаталната грешка да помислиш, че Габриел е единственият наемен убиец, с когото разполагам.
Стийв пое по улицата, като се насилваше да върви спокойно, вместо да побегне, както му се искаше.

54.

Молът „Чандлър“

Неделя, 11,55 ч.

Ранд затвори мобилния си телефон и притегли Кайла в малка ниша зад огромна саксия с пищна зеленина.

— Грейс все още не може да повярва, че държиш Бъртън в ръцете си — прошепна в ухото ѝ той. — Самият аз преживях доста тежки моменти.

— Защото не си почтен банкер.

— Това не е ли оксиморон? — Изстена тихо, щом лакътят ѝ докосна корема му.

— Ставаше въпрос за честно банкиране. Което означава, че никога не съм гледала на парите на клиента си като на възможност за лична облага. Сумите бяха просто колони от числа.

— И кога ти светна лампичката?

— Когато се сетих, че не съм давала паролата за сметката на Бъртън на никого. Можеш да внасяш пари без нея, но не можеш да ги теглиш, нито да ги прехвърляш в друга сметка, дори да е на същото име. Щях да го кажа на Андре на празненството, но забравих.

— Преди или след белезниците?

— Когато Бъртън ми заяви, че очаква специални услуги от банкера си.

— Да, доста разсейващо. А останалото, което каза на Фоли, беше ли истина?

— Кое по-точно?

— Например това, че никой не би могъл да задвижи парите извън банката.

— Да, или поне така си мисля. — Тя повдигна рамене и го целуна по брадата. — Истина или не, той няма нужните умения да го направи. Щом се касае за компютри, горкият не знае дори откъде да ги включи. Така или иначе, няма да може да предприеме нищо поне до понеделник сутринта.

Ранд я целуна, после се стегна.

— Е, надявам се времето да ни стигне.

— За какво?

— Грейс да получи разрешение за запориране на сметката.

— Това проблем ли е?

— Щом е замесена бюрокрацията, винаги има проблеми.

55.

Скотсдейл

Неделя, 12,02 ч.

Грейс почукваше нетърпеливо с нокти върху издрасканото нощно шкафче до широкото легло.

— Разбира се, зная, че са почивни дни — каза рязко в телефонната слушалка. Бе получила толкова информация от разни незначителни чиновници, че накрая ѝ се бе наложило да се свърже с личната секретарка на съдията. — За съжаление престъпниците нямат регламентирано работно време.

От другата страна на линията бе повторено за кой ли път нежеланието да бъде притеснен и бездруго преумореният съдия, при това на рождения му ден.

— Като човек, заемал някога същата длъжност, аз му съчувствам — каза тя. — Но като бивш съдия, не бих имала нищо против да жертвам няколкото минути, които би отнело едно замразяване на сметките на перач на пари. Напротив, бих сметнала това за ползотворно прекарано време.

Затвори очи и изслуша отново отказа, изказан с други, вече не толкова любезни думи. Опиташе ли се да го притисне, само щеше да го ядоса, от което нямаше да има никаква полза по-късно.

Ако изобщо можеше да се говори за „по-късно“ по отношение на Андре Бъртън.

Защо законите работят толкова ефективно против законността?

— Благодаря. Наистина оценявам онова, което направихте — от сърце излъга Грейс. — Ако изникне нещо ново по въпроса, непременно ще ви уведомя.

Затвори телефона и каза с горчивина:

— Само дето не знам как да ви нарека. Джо би се справил. Бива го да лепи подходящи епитети.

С усилие се изправи на крака, придърпа тениската върху наедрелия си корем и се отправи към изработената от долнокачествен материал врата, свързваща неугледните стаи на мотела. Остра миризма на почистващи препарати се носеше във въздуха на цялата сграда, но из апартамент 203, резервиран на нейно име, се усещаше тежкият аромат на цигари, маскиран с евтин парфюм, което още повече дразнеше обонянието ѝ.

Аризона. Последното убежище за пушачите и търговците на оръжие, помисли си с гримаса.

Огледа се наоколо. Празнота. Беше преустроено, заредено с чисти кърпи и чаршафи и старателно почистено с прахосмукачка, но все пак си оставаше занемарена мотелска стая, населявана години наред от страстни пушачи.

— Джо? — провикна се тя.

Отговор не последва.

Лейн беше в съседната стая, забил нос в учебника си. Тя затвори вратата след себе си, прекоси помещението и се насочи към другата вътрешна врата. И веднага се озова лице в лице с Фароу. Той обви ръце около врата ѝ и я целуна страстно.

— Надявам се, не си замислил някакво любовно приключение — каза Грейс, притискайки корема си към него, — защото евтините мотели и мазните бюрократи не са в състояние да ме предразположат.

— Ла, ла, ла — затананика Лейн. — Нищо не чувам... Ла, ла, ла... абсолютно нищо...

— Значи никакъв успех със запора? — осведоми се Фароу.

— Нямах представа, че рожденият ден на съдията е църковен празник — рязко отвърна тя.

— Само за мазните бюрократи. — Погали корема ѝ и усети движението на бебето. — Ела. Ранд и Кайла току-що пристигнаха.

— А обядът? — попита Лейн, без да вдига поглед.

— Дадох ти последните бонбони — възрази баща му.

— Изядох ги.

— Е, тогава ще оцелееш още няколко минути.

Фароу поведе Грейс през отворената врата към третата стая. Опънатите завеси увеличаваха допълнително тъмнината. Официално това помещение не беше наето. Бяха дали петдесет долара на

рецепциониста и му бяха обещали още два пъти по толкова, ако им го даде.

Никой не заговори, преди Фароу да затвори вратата и да я заключи.

— Федералните не ви ли проследиха? — обърна се той към Ранд.

— Ако са го направили, не съм ги забелязал.

— В такъв случай не са.

— Много добре. — Грейс отиде до един стол, настани се тронаво върху него и въздъхна. — Оставихме снимачния екип в задния двор, за да държат под око евентуалните ви преследвачи. — Тя протегна крака върху изгорената от цигари масичка за кафе. — А сега ми обяснете отново защо трябваше да наемаме тези стаи.

— Това е най-евтиният начин да объркаме федералните — отвърна съпругът ѝ. След това събу обувките си, седна на пода и започна да разтрива стъпалата си. — Видели са ви да влизате в стая двеста и трета, така че най-вероятно ще устроят целодневно наблюдение върху нея. Междувременно ние ще създадем известна суматоха около номер двеста и седем, за да не се усетят. Поне така се надявам.

— Надеждата е хубаво нещо — прозя се жена му. — Това е единственото, което ме възпира да не сграбча някои хора за топките.

— Мазните бюрократи нямат топки — възрази съпругът ѝ.

— Замълчи. Не ме лишавай от фантазиите ми. — После се обърна към Ранд: — Джо вече ме информира за срещата ви с Фоли. Имаш ли да добавиш нещо?

— В основни линии нещата са същите — отвърна мъжът. — Като изпаднал бедняк Бъртън се опитва да раздвижи тези пари, но докато сметката е защитена от паролата на Кайла, те са под временен заповор.

Кайла докосна ръката му и каза:

— Не съвсем. Защитени са от системата за прехвърляне, но ако Стийв се върне в банката, би могъл да промени паролата ми със своя собствена. Ако изобщо се сети.

— А дали би му хрумнало?

— Той е компютърен инвалид, освен това в момента се намира под огромно напрежение. — Тя обърна дланите си нагоре. — Е, би могло да му хрумне или пък да го подсетят надписите на програмата.

— Това никак не е добре — отбеляза Фароу.

— По дяволите — тихо изруга Ранд.

Грейс се опита да се изправи.

— Налага се да се заема лично с този съдия. Трябва да получим разпореждането веднага.

Съпругът ѝ й протегна ръка. Знаеше не по-зле от нея, че вероятността да получат разрешението навреме беше равно на това снегът да устои на жаркото слънце.

— Дали „Сейнт Килда“ ще се разстрои много, ако прехвърля парите на Бъртън в една от собствените си сметки? — попита Кайла.

— Забрави — веднага я сръза Ранд. — Това се нарича кражба и те очакват тежки времена, когато бъде разкрита.

Тя погледна към Фароу, после към Грейс.

— Това ли е официалният отговор на организацията?

— Официално „Сейнт Килда“ никога не е чувала подобно предложение — заяви Фароу и се обърна към съпругата си: — Нали така?

— Какво да съм чула? — автоматично отвърна тя и се намръщи, настанявайки се отново на дивана. — Дори само заради съществуването на план „Б“, колкото и малко вероятно е да припомним към прилагането му, ми кажи още нещо за кражбата... Имам предвид прехвърлянето на парите на Бъртън в сметка, до която не би имал достъп.

— Ако аз... хм... който и да пожелае да го направи, ще трябва да отиде в офиса ми.

— Прекалено е опасно — равно възрази Ранд. — Андре вероятно вече е разговарял с всички влиятелни мъже във Финикс.

— Защо пък точно в твоя кабинет? — попита Грейс, без да обръща внимание на думите му.

— Защото нямам външен достъп — обясни Кайла. — Всички операции трябва да бъдат извършени от собствения ми компютър.

— Да предположим, че някой, който разполага с паролата, отиде в офиса ти. Какво следва после?

— Наистина ли можеш да прехвърлиш близо двеста милиона долара в собствена сметка? — учудено попита Фароу.

— Естествено. Нали с това се занимавам по цял ден.

— Колко време ще отнеме? — поинтересува се Грейс.

— Колкото да натисна три клавиша.

— И след това от петдесет години до живот — рязко заяви Ранд.

— Но... — подхвана Кайла.

— Нарича се банков обир — прекъсна я той.

Грейс въздъхна.

— „Сейнт Килда“ понякога действа на ръба на закона, но обикновено можем да разчитаме на легална юридическа защита за делата си.

— Или на липса на свидетели — подметна Фароу.

Жена му не му обърна внимание.

— Между другото, по-голямата част от моята работа е да сведа риска от влизане в затвора до минимум.

Кайла се опита да прецени рационално този риск, но в паметта ѝ отново се върнаха кадрите от филма — трагедии и смърт, които биха могли да бъдат избегнати.

Би трябвало да бъдат избегнати.

— Ще рискувам — заяви накрая.

— Когато е сигурно на сто процента, че ще те хванат, това не може да се нарече риск — изсумтя Ранд.

— Ако от банката се усетят...

— ... *когато* от банката се усетят — поправи я той.

— Добре де. Когато ме хванат — стрелна го с поглед тя. — Не съм глупачка.

— Кое то не би могла да докажеш с план „Б“.

Кайла се предаде и се обърна към Грейс:

— Банката особено държи на доброто си име в обществото. Ако „Сейнт Килда“ и *Светът в един час* хвърлят достатъчно мръсотия върху Андре Бъртън, аз бих могла да се превърна в смела, незначителна банкерка, която е предотвратила трагична и незаконна война.

— А ако не успеят да го очернят? — попита Ранд.

— Значи съм заложила прекалено много и съм изгубила — отвърна му, без да го погледне. — Такива неща се случват. Но това е най-почтеният начин да унищожим Андре Бъртън.

— Не.

— Но е много по-добър от твоя план „В“, според който трябва хладнокръвно да го застреляш — отчетливо произнесе тя.

Фароу примигна към приятеля си.

— Какъв е този план?

Ранд не отговори.

— Скъсай договора ми със „Сейнт Килда“ — каза Кайла на Джо.

— Ако ме хванат, не искам да повличам никого със себе си.

— Тогава по-добре да скъсаш и моя — заяви Ранд. — Аз съм с нея.

— Не можеш да го направиш — възрази тя.

— Само гледай.

— Ще те гледам до входната врата на банката. След това охраната ще те наблюдава, докато стоиш и чакаш на паркинга. Никой, повтарям, никой, който не разполага с необходимите правомощия, няма да бъде допуснат до отдела. Това е предпазна мярка срещу евентуално изнудване или отвличане.

Ранд издиша дълбоко и се опита да овладее гнева си. Нещата не се нареждаха така, както му се искаше.

Кайла щеше да се изложи на опасност.

И той не би могъл да я спре.

Загледа се в нея продължително, накрая каза:

— Ако нещо се обърка в който и да е момент, ще премина към план „В“.

— Аз ще стоя зад теб — увери го Фароу. — Когато интелектът не върши работа, винаги се намесва грубата сила.

56.

Финикс

Неделя, 13,15 ч.

С чувство на мрачно задоволство Кайла се насочи към паркинг мястото, осигурено за „Най-добрия служител на месеца“, и изключи двигателя на взетата под наем кола. Фароу и Ранд единодушно бяха настояли да наеме „незабележим“ автомобил. За Финикс това беше най-обикновен джип.

На входа на паркинга червеникав храст, оформен като човка на колибри, тънеше в цветовете.

— Наслади се на гледката — каза тя на Ранд. — Ако дойдем утре, без съмнение привилегиите ми за паркиране ще бъдат отменени.

— Заради злоупотреба — отвърна той.

Жената изви очи към небето.

— Това е думата, която през цялото време се опитвах да си припомня — продължи Ранд. — Използва се, когато служителят отклонява парите на клиента си. Да изгубиш мястото си за паркиране ще бъде най-малката цена, която ще ти се наложи да платиш.

Тя се наведе и целуна ъгълчето на сурово стиснатите му устни.

— Знам какво правя.

— Много добре — изстреля в отговор той. — В такъв случай сигурно би могла да го обясниш и на мен.

— Всъщност е съвсем просто — бавно започна Кайла. — Ще прехвърля сумата от кореспондентската сметка на Бъртън в друга, в Обединената аризонска банка. Тя е на името на баба ми. Оставих я активна за всеки случай. Внасям в нея спестяванията за пътуванията си.

— Можеш да се сбогуваш с нея.

— Ами не знам. Може би просто ще я изпразня и ще изчезна. — Доближи се до лицето му и запърха с мигли, гъделичкайки брадичката му. — Искаш ли да дойдеш с мен?

Ранд се загледа в нея за момент, предаде се и се разсмя.

— Защо не, по дяволите? Където кажеш, само не в Камгерия. Остров Сан Хуан е прекрасно място. Най-тежкия период от зимата вече е преминал. Пък и вероятността от ФБР да те търсят на място, където няма дори електричество, е минимална.

— Сериозно ли говориш?

Притегли я към себе си, за да я целуне.

Когато най-сетне я пусна, тя въздъхна дълбоко.

— Аха. Значи сериозно.

— Разбира се. А ти?

— Естествено. — Тя се пресегна за чантата си, захвърлена на задната седалка.

— Какво, по дяволите...? — внезапно възкликна той.

Кайла се извърна бързо и погледна през предното стъкло. Тъмно, изумително едро колибри се виеше около храста точно пред колата. На слънчевата светлина яркозеленият пръстен около шията му проблесна, засенчвайки характерното бяло петно над очите му.

— Величествено — каза тя. — Еха!

— И много красиво.

— Не, това е името на този вид. Смятат се за едни от най-едрите и редки птички, но в Аризона се срещат често.

— Бих искал да му сложа един бръмбар — заяви Ранд.

— Какво?

— Така по-лесно бих могъл да те държа под око.

Птичката се издигна, върна се обратно, направи още няколко кръга, отново се издигна и изчезна.

Ранд се загледа в стъклената стена на десететажната сграда на банката.

— Къде е твоят офис?

— На третия етаж, третият прозорец от края — посочи с пръст тя. — Ъгловият е на Фоли. Помежду ни са настанени други частни банкери.

— Никъде не свети.

— Тъй нареченият „час на банкера“. Очакваме го с нетърпение, защото за нас няма нито почивни дни, нито отпуски.

— Включи осветлението веднага щом се качиш в кабинета си. И го угаси, когато излезеш. Това означава, че разполагаш с пет минути да стигнеш дотам, пет минути да останеш вътре и точно толкова да се

върнеш обратно. След това ще забравя за доброто поведение. Разбра ли?

— Ами да. Пет минути да се кача. Включвам осветлението. Пет минути пред компютъра. Гася лампите. В противен случай влизаш в действие.

— Не се съмнявай в това.

Погледна го и веднага му повярва.

— Отброяването започва.

Той натисна дръжката на вратата в същия момент, в който и тя.

— Недей — опита се да го разубеди. — Охранителите през почивните дни са действащи полицаи. Имат правомощието да стрелят с бойни патрони. Не прощават на никого, дори на сладурана като мен.

Ранд я погледна настойчиво.

— Кой е номерът на мобилния ми телефон?

— Този, който Фароу записа за бързо избиране под номер едно.

Той затвори очи и отново видя изтичащата кръв на брат си.

Навсякъде.

— Върни се при мен, Кайла.

Тя прекара пръст през бузата и устните му. После грабна чантата си и бързо закрачи към входа на банката.

Това ще проработи.

Трябва.

57.

Финикс

Неделя, 13,22 ч.

Кайла пхна служебната си карта в процепа на машината. Плъзгащата се стъклена врата се отвори.

Първата преграда беше преодоляна.

През още колко трябваше да мине?

Охранителят вдигна глава от списанието, което четеше. Имаше слушалка в ухото и похотлив поглед.

Никога досега не го беше виждала.

— Как така красиво създание като теб работи в събота? — попита той, като остави списанието настрана и прекоси фойайето.

— Дойдох да обера банката — весело отвърна тя. — Неделята ми се стори най-подходящият ден.

Охранителят извади регистрационната книга и ѝ подаде химикалка, за да я подпише.

— Имаш ли нужда от помощ?

— Ако чувалите се окажат прекалено тежки, ще те повикам.

— Обзалагам се, че в стаята на портиера има ръчна количка — каза той, докато я наблюдаваше как пише. — Само ми свирни.

Надвесена над книгата, Кайла забеляза, че е единствената служителка, регистрирала се от събота насам. Цялата сграда беше на нейно разположение.

Не биваше да губи време.

И тръгна към асансьора.

— Хм... — прочисти гърлото си мъжът.

— Има ли още нещо? — попита тя колебливо.

— Май не си наясно с реда, а? Трябва да видя личната ти карта.

Подаде му документа.

— Обикновено пазя почивните дни само за себе си, но този път... — нехайно повдигна рамене Кайла. — Няма как.

— Изглежда, само шефовете могат да си позволят да се наслаждават на уикендите.

— Аха. — *Обикновено на голф игрищата.*

Това беше общото между bankerите и съдиите.

Охранителят свери подписа ѝ с този на личната карта, после прочете надписа върху служебната ѝ значка.

— Частен banker. Третият етаж, нали?

Тя кимна.

— Не ходи никъде другаде.

— Моля? — примигна срещу него Кайла.

— Шефът на охраната наложи нови правила. Не иска никой да се размотава из сградата след определен час. Ако искаш да използваш тоалетната, върни се във фойето.

— Няма проблеми. Онова, което трябва да направя, ще ми отнеме само няколко минути.

— Както и да е — каза охранителят, като хвърли през рамо поглед към светещия бутон на асансьора. — От мониторите тук мога да наблюдавам всеки един етаж от партера до тавана, така че върви право в офиса си и се връщай обратно.

— Монитори? Сигурно са монтирани, с цел да запишат нещо интересно.

Мъжът се ухили.

— През миналия уикенд засякох вицепрезидента на банката. Бършеше стените на асансьора с чорапогащника на секретарката си, при това преди да го бе събула.

— Много информация. Прекалено много информация.

— Целта е вашата безопасност, миличка. Така имам възможност постоянно да ви държа под око.

— Вече се чувствам недосегаема. И отново тръгна към асансьора.

Четиридесетина секунди по-късно плъзгащите се врати се отвориха. Докато крачеше по коридора на третия етаж, помахаше в камерата, монтирана малко под тавана. После се отправи направо към офиса си, включи осветлението и погледна към паркинга.

Ранд се бе облегал на капака на джипа и бе вдигнал глава към прозореца ѝ. Махна му с ръка. В отговор той вдигна към нея показалец, което беше знак да побърза.

— Добре, добре, добре — измърмори тя.

Хвърли чантата си върху бюрото, седна и включи компютъра.

Следващите няколко минути ѝ се сториха безкрайни.

Машината зареди началната страница, след което дълго не можа да приеме въведените данни, преди върху монитора да се изпише надписът *Невалидна парола*.

Сърцето ѝ сякаш спря.

Да не би да има някакъв специален код, който трябва да се използва през почивните дни?

Пое си дълбоко дъх и опита отново.

Компютърът посрещна въведената информация с приветстващ сигнал.

След десетина натискания на клавиши вече беше в сметката на Бъртън. *Добре дошла в ада!*

Двеста и четиридесет милиона долара!

Ръцете ѝ потрепераха върху клавиатурата. *Това са само цифри и нищо друго. Само цифри. Просто ги премести оттук там.*

Не е кой знае какво.

По дяволите, банката разполага с депозити в размер на няколко милиарда, така че бълха ги ухапала.

В сравнение с такива суми, сметката на Бъртън беше смешна работа.

Но все пак би могла да купи огромно нещастие. Би могла да разедини беден африкански народ, да убие всеки, който би се осмелил да протестира, да източи националните ресурси и да остави след себе си глад, мизерия и разруха.

Постави пръсти върху клавишите.

Треперещи пръсти.

Оттук не тръгва нищо. Е, не съвсем нищо. Само някакви си четвърт милиард долара.

Набра инструкциите за прехвърлянето на парите на Бъртън, въведе ги и зачака. Секунди по-късно върху монитора се изписа информацията, че цялата сума е преведена по сметката на покойната ѝ баба и в момента се намира на хиляди километри оттук.

Засмя се, отблъсна стола от бюрото, изправи се и се обърна към вратата.

И се озова точно срещу сребристото дуло на пистолета на Стийв
Фоли.

58.

Финикс

Неделя, 13,25 ч.

— Какво правиш тук? — настойчиво попита Фоли.

Кайла погледна оръжието и си припомни победните трофеи, подредени в стъклена витрина в кабинета му.

Игри, нищо повече. Книжни мишени и празни бирени кутии.

— Отговори!

Внезапно я обзе страх. Дали трябваше да се съпротивлява, или да избяга? Но нямаше как да избяга. Инатът ѝ внезапно се събуди и тя изсумтя:

— Това е моят офис. По-скоро трябва аз да попитам ти какво правиш тук?

— Слушай, кучко... — подхвана той.

— Това е полова дискриминация — прекъсна го, като се стараеше да говори твърдо. — Политиката на банката е категорична по този въпрос.

— Млъкни, или ще те застрелям на място. Е, какво правиш тук?

— Ами... наблюдавам те.

Кокалчетата на пръстите му бавно започнаха да побеляват.

— Ако Андре не държеше да те залови жива...

— Само че той иска точно това — срязва го Кайла. *И се надявам, че не е променил решението си, след като „Сейнт Килда“ ме откриха.*
— Така че не допускай глупави грешки.

— Да те убия съвсем не е глупава грешка. Всички следи по сметката на Бъртън водят към теб. Съвсем сама си на този свят. Бих могъл да те заровя някъде в пустинята и да се престоря, че нищо не знам. Банката и ФБР ще разследват доста време, но после като нищо ще стигнат до извода, че си избягала във Венесуела или в Бразилия.

Кайла предпазливо вдигна треперещите си ръце и заобиколи бюрото, за да застане колкото може по-далече ОТ него.

Близо до прозореца.

— Стой! — нареди Фоли.

Тя се вторачи в черното кръгче, насочено точно между очите ѝ.

И спря.

— Бъртън е лош враг — каза тихо. — Ако ме убиеш, той ще убие теб.

— Има много други неща, които бих могъл да направя, вместо да те убия. И тогава наистина ще пожелаеш да го бях направил. А за онова, за което аз няма да се сетя, ще се сети Бъртън.

Нямаше как да му възрази и премълча.

Ранд, имам нужда от теб.

Ето сега е подходящият момент да приложиш своя план „В“.

Но Ранд се намираше на паркинга, на един живот разстояние от нея.

— Сядай зад бюрото — рязко нареди Фоли. — Дръж ръцете си отгоре.

Кайла се опита да обуздае гнева и страха си. Седна и сложи ръцете си така, че той да може да ги вижда. Очите на Стийв бяха широко отворени, почти диви. Не искаше да го изнервя до състояние, в което би забравил, че му трябва жива.

Но гневът беше много по-поносим от ужаса, който я сковаваше в момента.

Той продължаваше да държи пистолета насочен към нея, когато се приближи до прозореца. Беше му необходим само един бърз поглед.

— А, значи не си успяла да прекараш тъпия си любовник покрай охраната? — Припряно дръпна връвта, за да отвори щорите.

Също както и с компютъра, това не беше нещо, което някога беше правил. Гледката се откри само наполовина.

— Той знае, че съм тук — предупреди го Кайла. — Очаква да сляза при него до няколко минути. Освен това е наясно с фактите, които са ми известни. Всичко свърши, Стийв. Свали пистолета. Имам приятели, които биха могли да ти помогнат. Дори няма да влезеш в затвора. Те искат Бъртън, не теб.

— Ходила си при федералните? Ще убия и двама ви.

— Опитай с мен — и вече си мъртъв. Въпросът е единствено кой ще се добере до теб първи — мъжът на паркинга или хората на Андре.

— Ти не разбираш нищо, нали? — каза Фоли, отдалечавайки се от прозореца. — Андре Бъртън е един от най-влиятелните мъже на

планетата. Ти ще бъдеш само поредната размазана муха на предното стъкло на колата му.

— Ти също.

Той погледна оръжието в ръката си и се усмихна.

— Мога да се погрижа за себе си.

— Прострелял си много книжни мишени. Получил си доста трофеи. По някои от тях да има кръв?

Мъжът застина на мястото си.

— А ти си истинска кучка, нали? И сега разиграваш мръсните си номера, а?

— Хората се променят. В живота се случват доста гадории. — *И повечето от тях се стовариха върху мен напоследък. Опитай се да издържиш докрай или бягай.*

Само че бягството бе невъзможно.

Затова трябваше да извлече максималната изгода от необходимостта да остане и да продължи.

— Влез в сметката на Андре — нареди той, подавайки й бележка с номера, който Бъртън му бе записал. — Трябва да направя някои трансакции.

Много си закъснял, помисли си тя триумфално.

Но направи всичко, което бе поискано.

— Готово.

— Покажи ми.

Завъртя монитора така, че да може да го вижда. Погледът му се насочи към най-долния ред. И очите му се разшириха от изумление.

— Попаднала си на друга сметка — каза й равно.

Кайла отново обърна монитора и се престори, че чете информацията, изписана върху него.

— Не. Точно това е сметката на Андре Бъртън.

— Не е възможно. Та тя е празна!

— Дааа. — *Когато съществува съмнение, самонадеяността е съвсем неуместна.* — Предполагам, че ти не си единственият банкиер, с когото е работил.

— Какво искаш да кажеш?

— Много просто — процеди през зъби тя. — Когато проверих сметката, точно преди да влезеш, тя вече беше изпразнена. Сигурно

Бъртън е подкупил някой друг служител от нашата банка, за да придвижи капиталите му.

Фоли беше прекалено шокиран, за да се усъмни в думите ѝ. Взираше се в екрана, сякаш виждаше собствената си смърт.

Кайла отмести леко стола, за да си освободи пространство, като се надяваше, че би могла да избие пистолета от ръката му, ала той неочаквано отстъпи назад. После отново насочи черната дупка на дулото между очите ѝ и попита настойчиво:

— Къде са парите?

— Вече ти казах. Нямахте ги още когато влязох тук преди пет минути.

Лицето му почервения, после бавно побледня. Ръката му потрепери, но не натисна спусъка. Вместо това я зашлеви с такава сила, че пръстенът му остави кървава следа върху лицето ѝ.

— Кучка! Не ти вярвам!

Тя успя да преглътне напирещите сълзи. Не биваше да му показва нито че се страхува, нито че изпитва болка.

Просто кучешки инат.

Той отново вдигна ръка и видя, че жената се готви да отскочи.

— На колене — нареди ѝ дрезгаво.

Кайла си мислеше как би могла да избяга. Опасният блясък в очите му изобщо не я окуражаваше. И се плъзна от стола към пода.

Фоли измъкна мобилния си телефон и натисна бутона за бързо избиране. — Андре? Сметката ти е празна.

59.

Финикс

Неделя, 13,31 ч.

Ранд Маккрий погледна часовника си — *оставаха още шест минути от предварително определеното време*, после вдигна поглед от стъклената входна врата към прозореца на Кайла.

Щорите бяха полуспуснати.

Знак ли беше това?

Навик на жена, която работи сама?

Или пък имаха вграден сензор, реагиращ на слънчевата светлина?

Без да откъсва очи от прозореца, отиде до отдалечения край на сградата, където се намираще централата на банката. Нищо не се промени. Нищо не се виждаше. Никакви сенки не се раздвижиха иззад малките отвори на щорите.

А осветлението все още беше включено.

— Побързай, красавице — измърмори под носа си. — Не разполагаме с много време.

Пет минути да се разпише в регистъра и да отиде до офиса си бяха достатъчни. А бе казала, че прехвърлянето на парите ще ѝ коства само натискането на няколко клавиша.

Тогава защо, по дяволите, се бави още?

Върна се до колата и отново погледна към прозореца.

Нищо ново.

Само дето по врата му сякаш плъзна цяла колония от мравки. Не се бе чувствал толкова напрегнат, откакто се бе върнал от Камгерия.

Припряно измъкна мобилния си телефон и натисна бутона за бързо избиране.

— Фароу.

— Пред банката съм — заговори Ранд. — Нямаше начин да мина през охраната. Кайла е горе. Отпуснах ѝ пет минути повече, но още не се е върнала.

— Имаш лошо предчувствие?

— Ужасно. Нужни ми са няколко човека, които да покрият изходите, в случай че някой се опита да проникне вътре или да се измъкне.

— Ще видя дали разполагам със свободни хора.

— Ще пробвам да вляза, но тя ми каза, че охранителите са със статут на полицаи.

— Успех.

— Ще ми трябва. Поне ще успея да разбера дали в сградата има още някого. Обади се да ми кажеш колко души можеш да ми изпратиш.

— Души. Звучи зловещо.

— Яки момчета повече ли ти харесва?

— Човешка сила. Грейс би харесала подобно определение.

— Тази, която би трябвало да ти се подчинява.

Фароу се засмя.

— Свиквай. Ти си следващият.

Отново неприятното усещане за мравки по врата му. Ранд прекъсна връзката и се насочи към остъклената врата.

Бяха изминали четири минути.

60.

Кастило дел Сиело

Неделя, 13,33 ч.

Елена наблюдаваше как след вдигането на телефона допреди малко засмяното лице на Бъртън прие убийствено изражение. Когато ставаше такъв, тя се страхуваше за децата.

— Ела, Миранда — подвикна бързо. Грабна момиченцето и се отдалечи на безопасно разстояние. — Татко е зает.

— Но той каза, че ще... — започна момиченцето.

— После, миличка — прекъсна го майката и целуна детето по нацупените устнички. — Сега можеш да научиш мама на твоята игра.

— Но ти вече я знаеш.

— Само че все още не мога да те победея.

Тъмните очи на Миранда засияха.

— На това няма да те науча.

— Тогава ще те гъделичкам, докато се съгласиш.

Елена целуна меката коса на момиченцето и се отправи към вратата.

— Май сме се парфюмирали с един и същ парфюм.

— Затова миришем толкова добре.

— Няма по-хубав аромат — отбеляза жената и излезе от стаята.

— Ти си най-хубаво ухаещото дете на света.

Бъртън блъсна вратата след тях.

И я заключи.

— Повтори отново — каза в слушалката. — Обясни ми пак как си изпуснал четвърт милион долара.

61.

Финикс

Неделя, 13,34 ч.

Кайла се умори да стои на колене. Престори се, че примирено се взира в пода, но в същото време внимателно слушаше края на телефонния разговор. Каквото и да говореше Бъртън от другата страна на линията, то очевидно не се харесваше на Фоли. Лицето му пребледня.

От него вече лъхаше на пот и страх.

Без съмнение, от нея — също.

— Вече ти казах — говореше в слушалката Стийв. — Сметката е празна. Няма пари. Нито долар. Нищо! Сигурен ли си, че не си поръчал на някой друг да извърши транс...

Нямаше как да чуе отговора на Андре, но от боботещия му глас ставаше ясно, че е изпаднал в ярост.

Горката Елена. Дали нея биеше, когато нещата му се объркваха?

Ако го бе правил, никога не бе оставял следи върху съвършеното ѝ лице.

— Добре, добре, чух те — въздъхна Фоли. — Лично аз не съм прехвърлял нито цент, ти също не си, значи остава Кайла, която влезе в офиса минута преди мен. Достатъчно време, за да въведе информацията, още повече че... — Млъкна и се заслуша. — Тя сама ми каза, затова съм сигурен. Я чакай да проверя нещо.

Последваха още ругатни, когато остави слушалката на бюрото. След това настъпи тишина. Пъхна дулото на пистолета в устата ѝ.

— Само ако гъкнеш, ще те убия и ще рискувам с Бъртън.

Кайла си даваше сметка, че той действа под някакъв натиск, от който човек се пречупва като изпуснато яйце. Остана напълно неподвижна. Дишаше тежко в цевта, а в устата ѝ оставаше тежък, метален вкус. В нея се бореха едновременно страхът и яростта на

уловено в капан животно. И нито едно от тези чувства не вземаше надмошцие. Нито пък губеше.

Фоли изтри челото си, вдигна вътрешния телефон и набра централата.

— Да, обажда се Хенинг от отдела за частно банкиране. Имах уговорена среща с Кайла Шоу в кабинета ѝ, но все още я няма. Можете ли да проверите дали се е регистрирала и кога?

Заслуша се, кимна и погледна към нея.

— Добре, благодаря. Значи е някъде тук. — Понечи да затвори, но охранителят му зададе някакъв въпрос. — О, аз влязох през входа откъм паркинга. Използвах служебната си карта за асансьора. — Докато другият говореше, изви очи към тавана. — Да, да, наясно съм, че трябваше да се подпиша в регистъра. Ще мина през вас след няколко минути, щом приключим с Кайла.

И прекъсна връзката.

Тя продължаваше да се взира в пода.

— Ти си една малка лъжкиня, нали? — каза, като натисна пистолета толкова силно, че жената извика.

Вместо да я убие, както му се искаше, Фоли измъкна дулото от устата ѝ и отново взе мобилния си телефон.

— Прекарала е тук петнайсет минути — достатъчно, за да осъществи трансфера. — Застина на мястото си, погледна към нея и се заслуша в отсрещния глас. — Не, не бих могъл да го отменя. Може би някой подмазвач от програмисткия отдел би се справил, но аз съм изложен на показ. — Послуша още малко, погледна към Кайла, затвори телефона и без предупреждение се надвеси над нея.

Тя вдигна ръце, за да се предпази от поредния удар, но вместо това той сграбчи голям кичур от косата ѝ и го обви около дланта си.

— Какво си направила с парите? — попита заплашително.

Тя замахна с лявата си ръка, свила пръсти около палеца си, както някога я бе учил баща ѝ. Прицели се в гърлото му, като в същия момент скочи от пода. Той успя да избегне юмрука ѝ, но затова пък му се наложи да я пусне.

— Нищо, копеле гадно! — извика му гневно. — Нищо няма да успееш да изтръгнеш от мен.

— Ще те убия...

— Дрън-дрън-дрън — прекъсна го нетърпеливо. — Аз съм единствената, която знае къде са парите. Ако ме убиеш, с Бъртън е свършено. Мислиш ли, че това ще му хареса?

Мъжът се загледа в нея. Толкова много искаше да я застреля, че вече усещаше вкуса на кръвта. Вдигна заплашително ръка, но вместо това отново набра някакъв телефонен номер. Привилегията да я убие принадлежеше на Андре. Беше му го заявил недвусмислено.

— Направила е нещо с парите — каза в слушалката, — но ще ни трябва момче като Габриел, за да разберем какво точно. — Заслуша се, после кимна. — Чудесен план. Значи ще се видим скоро. — И прекъсна връзката.

Кайла бе застанала пред него предизвикателно, подтиквана от яростта и страха си. Но преди всичко от страха. Фоли се озлобяваше все повече след всеки разговор с Бъртън.

— На колене, кучко! Или искаш да те сритам в краката?

Много бавно тя отново зае неудобната поза.

Той застана зад нея.

Стегна се в очакване на удара, който без съмнение щеше да последва. Нещо студено се обви около китките ѝ и изщрака.

Белезници.

Сърцето ѝ за момент спря. С усилие се въздържа да не скочи, да запази способността си да мисли.

— Ставай! — нареди Стийв.

Тъй като не побърза да изпълни нареждането му, той дръпна металната верига и насила я изправи на крака. Дулото на пистолета, опряно между раменете ѝ, я насочи към вратата.

— Отвори я. Ако се разкрешиш, ще застрелям всеки, който те е чул. А ти ще пострадаш сериозно. И ще го направя с удоволствие. При това огромно.

Кайла си пое дълбоко въздух и се подчини. Наоколо не се виждаше никой. Вратите на асансьора нито се отваряха, нито се затваряха.

Значи нямаше смисъл да вика.

— Къде отиваме? — попита вместо това.

Натискът на оръжието беше единственият отговор. Спъна се, успя да се задържи на крака и погледна стенния часовник.

Времето беше изтекло.

62.

Финикс

Неделя, 13,35 ч.

Когато Ранд отвори остъклената врата на банката, лицето му придоби изражение на обикновен мъж, който идва да вземе приятелката си. Беше съвсем наясно, че при комуникация с полицаи и охранители трябва да се държиш подобаващо. Ако се придържаш към добрия тон, печелиш приятели.

Ако се опиташ да ги предизвикаш, озоваваш се в затвора.

— Здравсти, офицер — каза и прекрачи прага. — Виждал ли си красиво момиче на име Кайла Шоу да влиза тук преди около петнайсетина минути? Закъсняваме, а имаме резервация за обяд.

Охранителят се усмихна.

— Изглежда, всички на този свят търсят това момиче. И ми е ясно защо. Такива невероятни крака!

Ранд се насили да отвърне:

— Дяволски си прав! Е, къде отиде?

— Ако се съди по регистрацията, на третия етаж. Каза, че се връща веднага.

Той прекоси фойето, приближи се до регистратурата, облегна се внимателно върху плота и надникна в регистъра, все още обърнат към него. На страницата фигурираше единствено нейното име, срещу което бе отбелязан часът на влизане, но липсваше такъв за напускане на сградата.

— Предполагам, няма да ме пуснеш да се кача и да я измъкна варварски от офиса й — подхвърли небрежно.

— Не и ако нямаш служебна карта, издадена от Американската югозападна банка — отвърна офицерът.

— По дяволите. Ще изгубим резервацията.

— Съжалявам. Но тя трябва да се появи всеки момент. Един от оперативния отдел се обади преди малко и ми каза, че също я търси.

Очевидно са имали определена среща, но според него нямало да продължи дълго.

Усещането, че по тялото му пълзят мравки, стана почти непоносимо.

— Виж ти. Изобщо не ми спомена, че трябва да се вижда с някого.

— Може да си има друг — засмя се мъжът.

Ранд посочи към книгата за регистрация.

— Не виждам да се е разписал друг, освен нея.

— Ами да. Нали ги знаеш какви са шефовете. Минал през входа откъм паркинга. А според правилника са длъжни да се подпишат при мен. Обеща да го направи, щом приключи срещата с момичето.

— Можеш ли да ми кажеш името му?

Охранителят застина на мястото си. Очакваше се той да задава въпроси, а не да бъде разпитван.

— Винаги питам първо за името.

Ранд свали слънчевите си очила, като по този начин се озова срещу него очи в очи. Това беше жест, предназначен да печели доверие. Фактът, че мъжът сведе поглед, говореше красноречиво, че изражението му вече не беше нито нехайно, нито приятелско.

— И естествено, няма да ми го кажеш.

— Не влиза в задълженията ми.

— Така е. Твое задължение е да охраняваш служителите и самата банка.

Другият се втренчи в него.

— Значи, ако една добре изглеждаща частна банкерка се озове в неприятна ситуация или, не дай боже, нещо по-сериозно, задникът ти остава съвсем незащитен.

— Какво целиш с това?

— Кайла ми каза, че има проблеми е някакъв колега, неин шеф. Не се е оплакала на управителя, защото не искала да създава проблеми на жалкия нещастник. Честно казано, имам основателни причини да мисля, че в момента той е горе с нея.

— Как се казва?

— Фоли.

Охранителят поклати глава.

— Името е друго.

— Така ли? Или може би онзи ти се е представил с фалшиво?

Мъжът се протегна към прихванат със спирала бележник и зачете списъка на служителите. Намери буквата „X“, изчете всички имена и погледна събеседника си.

— Кучият син ме е излъгал.

Ранд се запъти към асансьора.

Охранителят му препречи пътя. Пръстът му бе върху спусъка на пистолета.

— По-спокойно, господине. Доколкото ми е известно, ти, Кайла и онзи другият сте в комбина.

Ранд потисна желанието си да скрита глупака в задника.

— Веднага позвъни в офиса й. Ако вдигне, кажи й да заключи вратата и да не пуска никого, докато не отидеш при нея.

Другият набра вътрешния номер и изчака, докато телефонът иззвъня пет пъти.

— Не отговаря, но това все още не означава, че нещо й се е случило — заяви той, срещайки суровия поглед на Ранд. — А сега, сър, искам да напуснете сградата, докато получа подкрепление.

— Можеш да използваш мен.

— Няма как. Против правилата е. Колкото по-дълго останеш тук, толкова повече време ще ми отнеме да разбера какво става.

Ругаейки под носа си, Ранд се насочи към изхода. Докато минаваше през масивната остъклена врата, забеляза „Миникупър кабрио“ да прекосява паркинга и да спира до джипа на Кайла.

Забърза нататък. Зад волана седеше Фароу, който скочи от колата, без да отваря вратата.

— Вътре е — съобщи Ранд. — Заедно с някого, който е минал през служебния вход.

— Бъртън? — нетърпеливо попита Фароу.

— По-скоро Фоли. Предполагам, че е въоръжен.

— Като се има предвид информацията, която получихме за него, предположението ти е много вероятно. Момчето има слабост към оръжията.

До миникупъра спря друга кола на „Сейнт Килда“. От нея излязоха двама здрави, млади мъже, облечени в тениски и къси панталони. Около кръста им бяха препасани кожени чанти, достатъчно големи да поберат пистолет.

— Охранителят няма да ни пусне да влезем, но бихме могли да блокираме всички изходи — каза Ранд. — Вие, момчета, идете зад ъгъла. Фоли е минал през входа откъм гаража. Най-вероятно ще се опита да се измъкне по същия път.

— Кара черен „Рейндж Роувър“ — събщи Фароу.

— Аз ще завардя пътеката на паркинга — каза единият от мъжете и измъкна от чантата протрита кучешка каишка. — Нали се сещате: „Хайде, Мъфин, ела при татко, немирник такъв“.

— Добре — съгласи се Ранд. — Но не пречи на момчетата от охраната. Казах на онзи във фоайето, че Кайла е била преследвана. Той е бивш служител в полицията на Финикс. Няма да се учудя, ако се обади на колегите си. Изглеждаше ми много притеснен.

Двамата кимнаха и се отдалечиха.

— Аз ще поема другата страна — каза Фароу. — Едва ли има повече от два, най-много три изхода откъм юг и запад. Вече повиках екип, който ще следи от север. Хайде, Ранд, успокой се. Ще я измъкнем.

— А ако Грейс се бе оказала в опасност?

Другият не отговори. Просто забърза да заеме поста си.

63.

Финикс

Неделя, 13,41 ч.

Коридорът беше пуст. Фоли повлече Кайла към собствения си кабинет, натика я вътре и заключи вратата. Отне му по-малко от двайсетина секунди. Тя се надяваше, че охранителят я бе забелязал на камерата, монтирана отвън, но не разчиташе много на това.

Фоли я блъсна към един стол.

— Ако мръднеш, ще те застрелям — заплаши той.

Жената остана неподвижна. Все още усещаше вкуса на метал и смазочно масло в устата си, гърлото ѝ беше пресъхнало. Наблюдаваше го как седна зад бюрото си, отключи шкафа и измъкна няколко кафяви картонени папки.

Заради ехидната усмивка загорялото му, гладко избръснато лице напомняше маска на мъртвец. Тропна с документите върху бюрото, после ги пъкна в куфарчето си.

Банкови досиета на клиенти.

Стомахът ѝ се сви болезнено. Очевидно Фоли нямаше намерение да се връща. Подобна информация не биваше да се изнася от банката. При никакви обстоятелства.

Той я погледна.

— Представям си колко съжالياваш, че не си се сетила да си препишеш банковите справки и корпоративни документи на най-подозрителните си клиенти.

— Аз нямам такива клиенти. Отказвах да ги обслужвам или ги препращах към теб.

— Благодарил ли съм ти някога за тази услуга? Оказа се много доходоносна за банката. И многократно повече за мен. Бях особено доволен от Хесус дел Сантос и Рамон Херера Пара. Знаеше ли кои са, когато ми ги изпрати?

— Не.

— Дел Сантос беше военният губернатор на Халиско, а Херера — шеф на федералните служби на Северозападно Мексико. И двамата имат осемцифрени сметки в нашата банка.

— И как успя да изчистиш кръвта от парите им?

— С власт, миличка. С власт и помощ от влиятелни политици. Недей да ми се оплакваш, че не си успяла да ги впишеш в списъка на клиентите си.

Фоли отвори друг шкаф и извади метална кутия, в каквата обикновено се съхраняваха фотоапарати. Точно отключваше ключалките, когато телефонът на бюрото му иззвъня. Обърна се и погледна апарата.

— Твоята линия. Да не би да е приятелят ти?

Кайла вдигна към него невиждащ поглед.

Той погледна часовника си, после наклони глава и се послуша.

— Съвсем скоро ще започнат да те търсят — каза повече на себе си, отколкото на нея.

Телефонът продължаваше да звъни.

Стийв отвори кутията.

Тя забеляза, че отвътре е облицована с дунапрен, изрязан в определени форми.

Звъненето не спираше.

Пистолетът върху бюрото идеално би паснал към една от тези форми. Веднага се досети, че лежащият в съседство черен метален цилиндър е заглушител.

Телефонът все още звънеше.

Черно върху сребристо не е на мода този сезон, помисли си тя. Но не го изрече. Нямаше доверие на гласа си.

Звънът не преставаше.

Фоли постави цилиндъра върху дулото на пистолета и бавно започна да го навива.

Телефонът.

Измъкна пълнен пълнител от кутията и го пъкна в джоба на якето, което носеше върху копринената си риза.

Звъненето продължаваше все така настойчиво.

Той методично започна да отваря и затваря чекмеджетата на бюрото си.

Телефонът най-сетне замлъкна.

— Имаш два възможни избора — каза, пъхайки заглушителя между устните й. — Да дойдеш с мен и да си държиш устата затворена или да умреш още тук.

Изражението му не оставяше никакво съмнение, че говори сериозно. Банкерът буквално рухваше пред очите й. В момента го вълнуваше едно-единствено нещо.

Да се измъкне.

— Тръгвам с теб — успя да промълви тя.

С пръст върху спусъка, той се вторачи в нея за няколко безкрайни секунди. След това махна към вратата.

— Ще ползваме асансьора. Ако се натъкнем на някого — приятеля ти, охраната или чистачката, ще ги застрелям.

Кайла му вярваше напълно. Трябваше да издържи, докато стигнеха до гаража. А Ранд щеше да бъде там. Беше сигурна в това.

И нямаше да бъде само безобиден наблюдател.

— Стой кротко, иначе кръвта им ще изцапа твоите ръце, без значение кой е натиснал спусъка. Разбра ли?

Тя само кимна в отговор.

Фоли взе куфарчето и я блъсна към вратата. Тръгнаха сковано по дългия коридор. Подминаха служебните асансьори, завиха зад ъгъла и се насочиха към другите, обслужващи многоетажния паркинг. Той натисна бутона.

Някъде зад тях се разнесе боботенето на един от товарните асансьори, което подсказваше, че се качва кола.

Фоли блъсна Кайла към вратата, притисна я с тежестта на тялото си и допря заглушителя на пистолета до гърлото й. Стояха така, заслушани в скърцането на стоманените въжета и нечии забързани стъпки по коридора.

Охранителят чукаше силно по вратата на офиса й.

— Кайла! Кайла Шоу! — Гласът му се чуваше съвсем ясно.

Толкова близо.

— Първо теб, а после него — прошепна Стийв.

И толкова далече.

Тя чу как мъжът влезе в кабинета и отново я извика по име. После се върна в коридора и се разнесе изпукване на радиостанция.

— Централата, аз съм Уапнър. Няма я тук. Никакви следи от произшествие. И в офиса на Фоли няма никого. Искате ли да огледам

стаите една по една?

След кратка пауза се разнесе глас:

— Не. Проверете само Оперативния отдел. Все още не сме наясно дали става въпрос за отвличане на вниманието или за истински инцидент. Когато пристигне подкреплението, ще претърсим сградата от първия до последния етаж.

— Ясно.

Фоли и Кайла чуваха отдалечаващите се стъпки на охранителя. Асансьорът го очакваше. Вратите му се затвориха със звук, подобен на този, който тя издаде, когато критичният момент беше отминал.

Докато Стийв натискаше бутона на товарния асансьор, за първи път си даде сметка колко приятно бе усещането да притиска тялото си до нейното. Усмихна се, плъзна пистолета към гърдите ѝ и описа кръгове около зърната им със заглушителя.

— Много жалко, че никога не се разсъблече заради мен.

Тя се опита да потисне порива за повръщане, надигащ се в гърлото ѝ.

Вратата се отвори. Кайла пристъпи бързо назад, за да се освободи поне за момент.

Мъжът се засмя и натисна копчето за желания етаж.

Тя не успя да прикрие изумлението си. Не отиваха в гаража.

Платформата пое към покрива.

Нямаше начин да се измъкне.

Поне ти си в безопасност, Ранд.

Каквото и да се случи оттук нататък, ти си в безопасност.

Вече не вярваше, че за нея съществува някаква възможност. В сравнение с потния пръст на Фоли, заплашващ всеки момент да натисне спусъка, срещата с федералните ѝ се струваше детска игра.

С тях поне щеше да остане жива.

64.

Финикс

Неделя, 13,45 ч.

Когато Ранд отново влезе през стъклената врата, охранителят във фоайето разговаряше едновременно по телефона и радиостанцията.

— Предупредих те да стоиш далеч оттук — изръмжа той. — Не, не теб — каза в слушалката, която придържаше с рамото си.

— Отвън стоят няколко мои приятели — бързо отвърна Ранд. — Двама са облечени в тениски и къси панталони и оглеждат паркинга. Третият наблюдава страничните изходи. Останалите са на път. Да не вземете да ги застреляте погрешка.

Мъжът се загледа в него няколко секунди.

— Да не сте полицаи?

— Работим частно. Кайла ни нае да я охраняваме.

— Май са ви прецакали.

— Пусни ме да се кача горе.

Охранителят поклати глава.

— Не ме интересува дори да сте агенти на ФБР под прикритие. Никой няма право да влиза. И бездруго шефът ми се вкисна, щом разбра, че съм се обаждал в полицията. После му казах, че е изчезнало момиче.

— Това е самата истина.

— По-добре не ме притискай, защото ще ме принудиш да ти сритам задника.

Ранд събра цялото си останало търпение и успя да се сдържи.

— Намираме се на публична собственост, но разберем ли, че е изпаднала в беда, ще се наложи да стъпчем излъсканите ти обувки. Ако това не те устройва, открий я преди нас!

Мъжът посочи към изхода с дългия си показалец.

— Ще претърсим сградата етаж по етаж веднага щом пристигне полицията. А сега се махай от очите ми.

Ранд хвърли поглед към асансьорите, но беше наясно, че другият само чака повод да го изхвърли навън. Ругаейки яростно, тръгна към вратата. Плъзгащите ѝ се крила се разтвориха пред него.

Светлината на слънцето се стовари върху му като огън.

Бяха пристигнали четири коли. Жената, тичаща срещу него, беше стегната и подвижна и носеше радиостанции. Подаде му едната.

— Джеф и Барни са в гаража — уведоми го тя. — Открили са роувъра на Фоли.

— Кажи им да го държат под око. В никакъв случаи да не му позволяват да излезе.

— Вече го направих. Фароу покрива задния вход. Ще намерим жената.

— Онова, на което ще се натъкнем, е враждебност и няколко полицаи, на които ще са им необходими няколко часа, за да се организират.

Обърна се и огледа стъклената фасада на сградата. Обходи с поглед всеки прозорец с надеждата да види нещо по-различно от обзелия го страх. Жената говореше по мобилен телефон. Фароу я уверяваше, че страничните изходи са покрити.

Но никой не беше виждал Кайла.

Ранд видя обляното в кръв лице на брат си, върху което вече нямаше нито болка, нито страх, а просто бавна раздяла с живота.

Само че този път това беше Кайла, която си отиваше от него.

— Стегни се — нареди служителката и го сграбчи за ръката с учудващо силни пръсти — или се махни, за да не пречиш.

Той се загледа в сериозните ѝ кафяви очи.

— Как се казваш?

— Мери. Снайперистка съм.

— Къде е оръжието ти?

— В момента съм в отпуска.

— Тогава какво, по дяволите, търсиш тук?

— Опитвам се да те опазя от куршумите. — Пое си дълбоко въздух и го изпусна бавно. — Истинският боец се бие най-ожесточено, когато знае, че смъртта му е неизбежна — продължи Мери.

— Любимата фраза на Фароу — с горчивина отбеляза Ранд. — Но какво прави истинският боец, когато се страхува не за своя живот?

Нямаше друг отговор, освен онзи, който вече му бе дала.

Трябваше да се стегне.

Той отмести поглед от сградата и се опита да открие нещо, върху което би могъл да фокусира вниманието си. Съвсем наблизко имаше дърво с напълно оголени клони. Ярво изпъстрено колибри се стрелна към него, задържа се за момент, огледа се наляво и надясно, търсейки някакъв цвят, съперник или женска. Слънцето проблесна в зеленикавите му пера и яркочервената гушка.

Колибри на Анна. Дребно същество, което се опитваше да брани територията си.

Успех, птиче. Ще имаш нужда от него.

А птичката размаха криле и отлетя.

Ранд си пое дълбоко въздух и го издиша бавно.

— Е — обърна се към Мери, — вече съм добре.

Жената го изгледа изпитателно и кимна.

Тогава над тях се разнесе шум от хеликоптер.

— О, не! — извика тя и отново го сграбчи за ръката.

— Защо не? Бъртън разполага с повече от петдесет машини.

— В Африка.

— Не само там.

Звукът беше силен, но все още достатъчно далечен, за да могат да видят хеликоптера. Ранд се обърна и се загледа в сградата на банката. Добър пилот би могъл да кацне на моравата пред нея.

Мери проследи погледа му.

— Все още държим нещата под контрол — каза и посочи кожената чанта на кръста си. — Ако го приземи, бих могла да улуча турбината.

Той продължаваше да се взира нагоре. Внезапно прозрението го заля като ледена вълна.

— Не и ако кацне на покрива.

Втурна се към стъклената врата, докато жената включи радиостанцията и започна отривисто да докладва положението.

Миг по-късно тежката машина се приземи на покрива, без да намалява оборотите на перките. Вратата на товарното помещение се отвори.

Ранд се добра до фойето точно когато хеликоптерът се издигна във въздуха и се отпрати на изток. Пилотът беше висок рус мъж.

Не беше Бъртън.

Малко преди вратата на товарното помещение да се затвори, успя да види два силуета. Единият лежеше на пода, другият бе насочил към него пистолет.

После вече нямаше нищо, освен шум от отдалечаващи се двигатели.

— *По дяволите.* Ако снайперът ми беше тук... — тихо изруга Мери. Ала не разполагаше с нищо, освен с пистолет и пукаща в ръката ѝ радиостанция. Щом Ранд пое към паркинга, силната ѝ ръка го улови за рамото и го задържа. — Фароу иска да знае какъв е бил хеликоптерът, регистрационният му номер и всякакви други подробности.

— „Ми-24“, руско производство. Бъртън ги внася с военни цели.

— Мило.

— О, да, той изобщо е много мил човек.

И вече е ходещ мъртвец.

Освободи се с рязко движение и тръгна към взетия под наем джип.

— Къде отиваш? — подвикна след него Мери.

Но той не ѝ отговори.

65.

Финикс

Неделя, 13,50 ч.

Ранд се бореше със задръстването по Скотсдейл Роуд в неделния следобед, като ругаеше и криволичеше от платно в платно, докато едва не се удари в полицейска патрулка и не си наложи да действа по-разумно. Идваше му да строши с юмрук предното стъкло. Вместо това реши да се държи като примерен гражданин и съвестен шофьор.

Полицейската кола най-сетне сви към магистралата.

Ранд натисна педала на газта почти до пода.

Докато се носеше по главен път 101, водещ на север към Кейв Крийк и Плежър Вели, мобилният му телефон започна да вибрира. Извади го и включи високоговорителя.

— Какво има? — попита настойчиво.

— Какво правиш, дявол да те вземе? — изстреля в отговор Фароу.

— Карам.

— Я недей да ме баламосваш. Къде отиваш?

— Едва ли искаш да знаеш.

— В такъв случай вече знам. В Райската къща, нали?

Ранд не отговори.

— Тогава подбери много внимателно момента на престъплението, което имаш намерение да извършиш.

— Ще залича всички улики.

От другата страна на линията последва кратко мълчание. След това се чу звучна ругатня и после:

— На твое място бих направил същото. Ако мога да ти помогна с нещо, само се обади.

— Ченгетата откриха ли нещо в банката?

— Засега нищо. Опитват се да проследят хеликоптера.

— Няма да го намерят. Пилотът не беше Бъртън.

— Сигурен ли си? Летял е на такива машини, преди да може да си позволи да наеме някого, който да върши мръсната му работа.

— Беше прекалено висок. С дълга светла коса.

— По дяволите. Едно от нашите момчета работи в Управлението на гражданската авиация — каза Фароу. — Той може да ни даде координатите на птичето.

— Те ще разчитат на радара. Ако видя хеликоптера в къщата, в което силно се съмнявам, ще ти се обадя.

— В такъв случай защо отиваш?

— Не помниш ли? Не би искал да знаеш.

— Вече се запозна с Мери. Дадохме ѝ всичко необходимо за нейната работа. Имай го предвид.

— Непременно.

Ранд затвори телефона и продължи да натиска газта, докато сви по междуградския път, който водеше към къщата на Андре Бъртън. Спря на върха на хълма и огледа имението отвисоко. Виждаше ясно гаража и човека, който миеше бронираната лимузина, която возеше Елена и децата, където пожелаеха. Ясно се открояваше и площадката за хеликоптера.

Беше пуста.

Това изобщо не го учуди. Фоли бе оставил след себе си такава разруха, че дори дипломатическият паспорт на Бъртън не би могъл да я разчисти.

Но Елена беше все още тук.

Може би и Бъртън.

Дано да си там, мръсно копеле.

Грабна мобилния телефон и набра номера на Фароу.

— Къде да изпратим Мери?

— Рано е още. Имам нужда от хеликоптер. Искам да изпробвам увереността на Кайла, че Елена е добра майка.

— Хм — тежко въздъхна другият. — Как го искаш? Да пристигне открито или незабелязано?

— Колкото може по-шумно. И дявол да го вземе, изпрати ми някоя нова машина.

— Дадено.

— Какво?

— Вчера ти казах.

— Тогава ми го повтори днес.

— Телевизионният екип на *Светът в един час* е сложил ръка върху местната телевизия, която следи времето и задръстванията. Направили са снимки на Финикс, на бизнеса на Бъртън и няколкото къщи, които е декларирал като собственост.

— Благодаря ти, господи.

— Няма защо.

— Ще гориш в ада заради това.

— Случайно да познаваш някого, който няма да отиде там?

— Не. В момента се намирам на върха на хълм, който е на половин километър от имението. Ако не успея да вляза вътре, пилотът достатъчно добър ли е да ме спусне отгоре?

— Питай Мартин. Имаш ли номера му?

Ранд не си направи труда дори да каже „дочуване“. Просто прекъсна връзката, позвъни на Мартин и зачака да му отговори.

66.

Недалеч от Финикс

Неделя, 13,54 ч.

Единственото, което Кайла можеше да види, бяха върховете на излъсканите обувки на Фоли. Не чуваше нищо друго, освен оглушителния шум от перката на хеликоптера. Знаеше, че е насинена и издрана от грубото отношение на шефа си, но не чувстваше нищо, освен адреналина в кръвта си. Мислите ѝ летяха с неестествена скорост и яснота.

Вече не мога да избягам.

Фоли е слабото звено.

Бъртън е хладнокръвен убиец.

Тогава работи върху Стийв.

Изстена и се отдръпна от дулото, притиснато към слепоочието ѝ. Дори Фоли не беше толкова глупав, че да стреля в летящ хеликоптер.

— Стой мирно, кучко! — изкрещя той.

Пилотът се намръщи и се прозя.

Кайла освободи косата си от пръстите на Фоли и успя да се изправи до седнало положение, подпирайки се на стената. Зад гърба ѝ белезниците обвиваха плътно китките ѝ като досадни гривни.

Наоколо нямаше нищо, което би могло да ѝ послужи като оръжие.

Нямаше я чантата ѝ.

Нито мобилният ѝ телефон.

Не разполагаше дори с пила за нокти.

Плоските покриви на къщите на Финикс пробягваха шеметно пред погледа ѝ, докато пилотът се опитваше да избегне електрическите стълбове, телефонните жици и магистралните надлези. Летеше толкова ниско, че хеликоптерът едва не закачаше керемидите.

Запита се как ли би реагирал Андре, ако тя загинеше в катастрофа.

Поне ще стане бързо. Може би трябва да се помъча да вдигна ръце, да се хвърля върху пилота и да разбия машината.

Или може би не.

Все още съществува някаква надежда да се измъкна жива, след като се приземим. Много малка, но все пак надежда. Което е повече от самоубийство.

Фоли разкопча колана, за да се приближи към заложницата си.

Пилотът го сграбчи за рамото и каза на руски достатъчно силно, за да заглуши шума на двигателите:

— Не!

Хеликоптерът се завъртя и затрептя във въздуха.

Банкерът принудително се върна на седалката.

Кайла притисна глава към вибриращата стена на хеликоптера и започна да мисли трескаво.

Коя е слабата страна на Фоли? Алчността?

По дяволите, да.

Глупостта?

Ами... зависи.

Дали би повярвал, че съм станала секс робиня, само и само да оживея?

На мое място би ли го направил?

О, като нищо.

С подивял поглед Кайла наблюдаваше двамата мъже и очакваше подходящия момент да ритне Фоли в слабините и да удари носа му с чело. Баща ѝ я бе учил да се бие в краен случай, но тогава да се бори твърдо, жестоко и без скрупули.

А тя имаше нужда само от един шанс.

Само от един.

67.

Финикс

Неделя, 14,10 ч.

Охраната на входа се беше сменила. Очевидно Бъртън избираше хора, които нямаше към кого да проявяват лоялност, нито пък имаха други връзки, освен с него. Дежурният тази вечер приличаше на узбекистанец, потеше се като пуйка на грил и миришеше като претъпкан автобус в Париж през лятото. Ръката му беше върху дръжката на пистолета марка „Токарев“, който изглеждаше доста използван, също като собственика си.

Ранд свали стъклото на прозореца.

— По каква работа? — Охранителят говореше английски със силно подчертан акцент.

— Тук съм по покана на мисис Бъртън. Снощи спечелих конкурса по рисуване. Каза, че иска да разговаря с мен по повод други мои картини.

— Изчакайте.

Мъжът се върна в будката, позвъни в къщата, съобщи нещо, изслуша и затвори. Когато се върна при колата, ръцете му бяха свободно пуснати встрани от тялото.

— Трябва да си уговорите среща — заяви той. — Мисис Бъртън е прекалено заета с един щатски сенатор, за да приеме някакъв си художник. Елате утре.

— Хм.

Охранителят впери в Ранд празен поглед.

— Тръгвайте.

— Е, какво пък, по дяволите. Можете поне да отворите вратата, за да обърна колата.

Другият присви очи.

— Използвайте онзи път. — Посочи с ръка към отделения с бордюр полукръг пред будката, където действително би могла да завие кола.

— А, разбрах.

Ранд погледна към входа на имението, където всъщност нямаше врати. Беше опасно с редица използвани автомобилни гуми. Без да откъсва очи от охранителя, даде на заден, после се насочи към завоя.

Мъжът се прибра в будката, за да се предпази от палещото пустинно слънце.

Ранд завъртя волана надясно, прескочи бордюра и насочи джипа право към гумената ограда. В последната секунда видя пролука между редовете и насочи лявото колело към нея. Двете предни колела забуксуваха. Джипът се наклони надясно. Той изви кормилото на обратната страна, опитвайки се да запази равновесие, и успя да изправи колата.

Разпръсвайки бетонни късчета от бордюра, се отправи нагоре по хълма. Когато взе първия завой на дългата алея, чу метален удар по задното стъкло на джипа.

В следващия момент беше извън обсега на преследвача си.

В гаража паркира колата близо до пътеката към къщата. Вътре шофьорът на кадилака с правителствени номера си бърбеше с мъжа, който миеше лимузината. Любимата кола на Бъртън не беше там.

Двамата мъже се обърнаха, когато Ранд скочи от наемния джип и се отправи към къщата.

Отвън, пред задния вход за прислугата, едва не се сблъска с кръглолика жена, облечена в класическа черна рокля и бяла престилка. Беше излязла да изхвърли боклука.

— Мистър Бъртън — заяви кратко. — Заведете ме при него.

Очите на прислужницата се отвориха широко. Беше толкова шокирана, че забрави всички думи, които знаеше на английски.

— Не си е вкъщи — каза на испански.

Искаше му се да не ѝ вярва, но тя беше прекалено шокирана и прекалено изплашена, за да не говори истината. Тогава реши да предприеме друг ход.

— Мисис Бъртън. Къде е тя?

— В къщата — продължи на испански жената и показа ръка остъклената стена, гледаща към Плежър Вели. — Със сенатор Роджърс.

Ранд забърза покрай нея към входната врата. Не беше заключена. Отвори я със замах, прекоси антрето, извади мобилния си телефон и

натисна бутон дори без да поглежда.

— Фароу слуша.

— Изпрати хеликоптер.

И затвори, без да изчака потвърждение. Когато влезе във всекидневната, Елена се бе обърнала към фоайето. За момент изглеждаше объркана, но после го позна. Приятен на вид млад мъж, който седеше до нея, се обърна, за да види какво бе привлякло вниманието ѝ. Изглеждаш по-раздразнен от внезапното посещение, отколкото тя.

— О, това май беше мистър Маккрий — каза Елена с нотка на надменност в гласа си.

Той кимна.

— Не ви очаквах — продължи жената. — Дватама със сенатора бяхме по средата на личен разговор.

— Онова, което аз имам да ви кажа на четири очи, е по-важно за вас и децата ви, отколкото глупостите, които би ви наговорил един политик.

— Кой е този човек? — Сенаторът се изправи и се обърна към натрапника, който вече бе стигнал средата на стаята.

Политикът щеше да изглежда по-внушителен, ако не беше облечен в къси панталони и розова тениска за голф.

Елена не се повдигна от мястото си.

— Просто един художник, който си е въобразил, че завоювано място на открития конкурс за рисунка му дава правото да се държи грубо с мен. Но той ще съжалява за наглостта си.

— А как е успял да мине през охраната? — поинтересува се сенаторът.

— Нямам представа. Веднага ще позвъня и ще уредя охранителят да бъде отстранен. — Протегна се към белия телефон, поставен върху масичка до ръба на дивана.

Пулсиращата вена над отворената яка на бялата ѝ копринена блуза издаде лъжата. Имаше неща, които дори най-добрите актриси не биха могли да скрият.

— Не си правете труда — обади се Ранд. — Точно в този момент охраната ви е доста объркана.

Той застана пред сенатора и погледна през южния прозорец. Пъстро боядисан хеликоптер се приближаваше бавно. Вече се виждаха

отблясъците от обектива на камерата.

— Но — продължи, усмихвайки се нагло — бихте могли да наредите на хората си да скрият оръжията. Подобна публичност би дискредитирала образа, който толкова старателно изграждахте до този момент.

— Оръжия... Децата ми... — запрепъва се назад Елена.

— О, с тях всичко е наред — увери я Ранд. — И ако искате и занапред да бъде така, просто млъкнете и ме изслушайте.

Тя седна на дивана с пребледняло лице.

— Вижте сега, млади човече... — подхвана сенаторът.

— Не, *вие* вижте — безцеремонно го прекъсна Ранд. — Нейният съпруг отвлече годеницата ми. Ако Елена иска децата ѝ да избегнат бурята, която се задава, ще се наложи да ме изслуша.

— Вие сте просто един негодник — каза политикът и посегна към телефона.

— Как бихте постъпили, ако знаехте, че ви снимат, сенаторе? — попита неканеният гост. — Помислете си, защото новинарски екип ще пристигне всеки момент. Елена би могла да бъде достатъчно отзивчива, за да ми помогне, или би могла да се появи в централната емисия като жена на гангстер. — Обърна се към нея: — Би ли се харесало това на децата ви, мисис Бъртън?

Елена сложи ръка на шията си, за да прикрие ускорения си пулс.

— Както кажете, само не намесвайте децата ми.

— Е, това зависи изцяло от вас — заяви Ранд.

Витлото на хеликоптера накара стъклата на прозорците да потреперят. Машината беше достатъчно близо, за да може всеки да види логото, изписано в червено, жълто и синьо. Пилотът я позиционира на около петдесетина метра над басейна. Камерата гледаше към входа на къщата. Технически не нарушаваше ничие въздушно пространство.

Засега.

— Нищо не разбирам — сковано каза Елена.

— Много добра версия. Придържайте се към нея, когато репортерите започнат да крещят, питайки какво мислите за милионите избити хора, благодарение на които седите на сексапилния си задник в замък, който сама сте декорирали.

Очите ѝ се разшириха. Тя се стегна и издиша шумно струя въздух.

Ранд продължи да я притиска. Не че му харесваше, но това беше единственото, което би могъл да направи, за да се добере до Бъртън, докато Кайла беше все още жива.

— Всичко свърши — заяви с равен глас. — Съпругът ви е трафикант на оръжие. Предаването *Светът в един час* може да го докаже. Бъртън се провали. Окончателно. Вашият единствен избор е дали да го последвате заедно с децата.

— Какво, по дяволите, става тук? — настойчиво попита сенаторът, като се отдалечи от прозорците, сякаш зад тях внезапно бе избухнал пожар.

Ранд го погледна отстрани.

— Сър, по-добре бягайте колкото може по-далеч оттук. Почтените граждани от вашия район едва ли биха искали да узнаят, че сте били засечен на интимна среща с жената на международен трафикант на оръжие. Кръвта, парите и сексът са основните заглавия в съвременната преса.

— Това е възмутително! — извика политикът.

— Не — възрази другият. — Възмутително е това, че Кайла Шоу е била отвлечена от Андре Бъртън. Той я е измъчвал, за да се добере до магическата дума, с която да отключи сметка от четвърт милиард долара. Исква да започне война, която да свали законно избрано правителство в страна, намираща се на другия край на света.

— Елена?

— Моля ви, сенаторе, вървете си. Умолявам ви. За вас никак не е добре да се намирате в дома ми... в този момент.

— Единствената цел на посещениято ми е да поговорим за даренията и стратегията на благотворителната кампания — каза политикът и стрелна нежелания гост със студен поглед. — Ако в медиите излезе нещо друго, ще ви осъдя. — Обърна се към Елена: — Къде е Андре? Той би се оправил с тази бъркотия.

Жената го изгледа с празни очи.

— Няма го.

— Е, добре, доведи го! — нареди сенаторът и се загледа в хеликоптера. — Или поне му се обади по телефона.

Перката на машината предизвикваше вълни в открития басейн. Грохотът на двигателите караше стъклата на къщата да вибрират.

Внезапно Елена скочи от дивана и отвори плъзгащите се врати към терасата с такава сила, че едва не изскочиха от релсите.

Операторът с бейзболна шапка, сложена е козирката назад, насочи обектива към разярената жена.

— Махайте се оттук! — изкрещя тя. — Вън! Нямаме право да ни снимате. Проваляйте всичко. Ще ви съдя. Съпругът ми ще ви уби... — Най-сетне си даде сметка, че всичко се запечатва на филмова лента.

Обърна се и млъкна.

Сенаторът бе забелязал камерите преди нея. Увери се, че не попада в обектива им, след което извади мобилния си телефон и набра някакъв номер. Без дори да погледне към домакинята, напусна гостната. Гласът му се чуваше все по-глухо, докато прекосяваше кухнята, за да излезе през входа за прислугата.

— Слушай, възникна неочакван проблем. Свържи се с нашите хора в телевизията. И разбери какво, по дяволите...

В същото време Ранд разговаряше по собствения си телефон с Фароу.

— Кажи на пилота да завърти хеликоптера над паркинга.

— Да не би някой да се опитва да се измъкне?

— Само плъховете. Един от тях е щатски сенатор, който кара огромен черен джип. Гангстерите в Манхатън обичат да стрелят в задниците им, докато спокойно се прибират вкъщи.

И затвори телефона, от другата страна на който се носеше смехът на Фароу.

Когато хеликоптерът се снижи над керемидите на къщата, Елена все още се извисяваше като гневна статуя, обърната с гръб към стъклената врата. Машината направи няколко кръга над покрива, после се насочи към паркинга.

Елена най-сетне вдигна очи към Ранд.

Той я гледаше с погледа на истински хищник.

— Защо? — попита тя.

— Вие сте си у дома. Решавайте, Елена. Веднага. Децата или съпругът ви. Кое ще бъде?

68.

Финикс

Неделя, 14,14 ч.

Кайла се опита да се изправи, опирайки крака върху пътническата седалка, и да придърпа надолу тениската, която ѝ беше дал Ранд. Надписът върху памучната тъкан гласеше: „Животът е прекрасен“. Въпреки че дрехата беше мръсна, омазнена и изцапана с кръв от разбитата ѝ устна, а ръцете ѝ бяха стегнати в белезници зад гърба ѝ, беше напълно съгласна с написаното.

Във всеки случай беше по-добро, отколкото алтернативата.

А и наистина ѝ се искаше да поживее достатъчно дълго, за да види как Стийв Фоли гледа в дулото на пистолета, който сега притискаше към корема ѝ.

Мисли за това, докато се опитваш да прелъстиш гадния кучи син. Може би тогава ще се усмихваш, вместо да седиш, приковала поглед към отворотелните му италиански обувки.

Наблюдаваше го с присвити очи. Беше напрегнат, потеше се обилно, трепереше от повишения адреналин.

Но ръката му все така стабилно стискаше оръжието.

Ако още веднъж пъкне цевта в устата ми, ще се окаже достатъчно близо, за да го уцеля. А това би било лошо.

Колкото и да ѝ се искаше да сграбчи пистолета и да го удари с него, тя си даваше сметка, че има по-голям шанс да оживее, ако се преструва на уплашена и готова да му помогне.

Което наполовина беше истина. И докато той не беше наясно коя точно беше половината, все още съществуваше възможност.

Само една.

И трябваше да се възползва от нея.

69.

Финикс

Неделя, 14,14 ч.

— Не мога да ви помогна — за пореден път заяви Елена и се обърна към прозореца.

Не беше поглеждала към Ранд, откакто сенаторът си бе тръгнал, оставяйки я да посрещне сама онова, което я очакваше.

Не я притискай, мислено си каза Ранд. *Това няма да доведе до нищо добро.*

Мълчаливо си повтори думите, които бяха единственото нещо, което го въздържаше да упражни сила върху упоритата кралица на красотата. Беше дошла от гетата в Сао Пауло. Прагът ѝ на болка сигурно превъзхождаше неговата възможност да ѝ я причини.

Не му се искаше да се пробва в тази насока.

Протегна ръка, улови я за долната челюст и я стисна достатъчно силно, за да усети твърдостта на костите.

— Погледни ме.

Тя извърна към него големите си тъжни очи, пълни със сълзи, които никога нямаше да се излеят.

— Ще влезеш в затвора заедно с Бъртън. Децата ти ще израснат в социални домове. Ще бъдат разделени и изпратени в семейства, които ще се грижат за тях по-малко, отколкото гледачката, която е с тях в момента.

— Адвокати — процеди през стиснати зъби Елена и това бе единственото, което успя да изрече изпод желязната му схватка.

Ала нещо, което видя в очите му, я накара да потръпне.

— Само че адвокатите струват пари, а мъжът ти е разорен.

Това шокира жената повече от всичко, което бе казал или направил до този момент. Тя се опита да се отскубне, но ръката му беше прекалено силна.

— В сметката му е имало четвърт милиард долара, които Кайла е трябвало да прехвърли. Вместо това ги е превела на място, където

Бъртън не би могъл да ги открие. Вие сте мъртъвци.

Кожата ѝ доби пепеляв оттенък.

— Не. Не! Той няма и половината от такава сума.

Ранд се усмихна.

— Значи има няколко добре прецакани съдружници. Ако ни помогнеш, ние ще направим всичко възможно да задържиш децата си и да ти осигурим достатъчно средства, с които би могла да живееш сносно в Бразилия.

— Приятелите ми...

— Ще прочетат за теб в утрешните вестници — грубо я прекъсна той. — Елена Бъртън, съпругата на международен трафикант на оръжие, е била арестувана с мъжа си по обвинение в заговор за свалянето на законно избраното правителство на Камгерия и придобиването на милиарди от добив на петрол с помощта на нелегални военизирани групировки.

— Но аз съм невинна!

Ранд се съмняваше в това, а и изобщо не го интересуваше.

— Ако не ми помогнеш да открия Кайла, ще те изцапам с кръвта на всички африкански деца, загинали, за да можете вие с Андре да натрупате състоянието си. Твоите собствени деца ще идват да те посещават в затвора, ако изобщо си спомнят името ти. Изборът е твой, Елена. И е единственият, който ти е останал.

Хеликоптерът на телевизионния екип се снижи пред къщата. Закръжи около нея, снимайки я от различни ъгли.

Елена закри с длани ушите си, за да притъпи рева на двигателите.

— Накарайте ги да се махнат. Този шум! Не мога да мисля!

— Опитай се да си представиш, че си на фронтовата линия. Шумът от хеликоптера е като птича песен в сравнение с трясъка на руските оръжия, които мъжът ти продава.

Миранда се втурна в просторната всекидневна и протегна ръце към майка си.

— Мамо, мамо, какъв е този шум?

Ранд отпусна пръсти от лицето на жената.

Елена прегърна дъщеря си, после го погледна и наистина осъзна думите му. Потръпна и най-сетне се предаде. Не можеше да понесе

страха на детето, толкова приличащ на онзи, който бе изпитвала в собственото си детство.

— Да. Добре. Ще направя всичко, което мога.

Той натисна бутона за бързо избиране на мобилния си телефон.

— Фароу слуша.

— Кажи на хеликоптера да се оттегли. Готова е да ни сътрудничи.

— Добре, само че ще се навъртат наоколо.

Ранд прекрати връзката. След няколко минути пилотът отдалечи машината, но зае позиция, от която оглушителният рев на перките се превърна в далечно жужене.

— Къде е съпругът ти?

По лицето на Елена се стекоха сълзи и се смесиха с тези на детето, което се опитваше да успокои. Пое си дълбоко въздух.

— В клуба — каза тихо.

— Кой клуб?

— Териториалният оръжеен клуб на Аризона.

— Той отворен ли е по това време?

— Не. Андре го държи затворен в неделя, освен когато има специални групи. Нещо като празник, знаеш?

— Да. Разбирам. Как мога да се добера дотам?

— Няма начин. Само той има ключове. Мястото е оградено с бодлива тел.

Ранд отново натисна бутона за бързо избиране.

Фароу не вдигна при първото позвъняване.

Нито при второто.

Даже и при третото.

Господи, Джо, сега не е време да се пие кафе.

— Говори Фароу — откликна тих, почти тайнствен глас.

— Бъртън е в Териториалния оръжеен клуб на Аризона. Хеликоптерът се отправя нататък.

— Тази земя е собственост на индианци. Племето се нарича хокам. Сравнително малко, но с голямо местно влияние.

— В такъв случай трябва да изключим полицията. Какво ще кажеш за федералните?

— Те биха могли да се намесят, защото е в тяхната юрисдикция, но „Сейнт Килда“ няма как да ти помогне. Всички във Финикс,

заподозрени във връзки с организацията, са под полицейско наблюдение.

Ранд измърмори нещо под носа си.

— Униформените се държат доста добре до този момент — увери го Фароу. — Грейс работи много професионално, за да обучи един иначе кадърен, но все още объркан началник.

— Нужен ти е неговият подпис?

— В момента не бихме могли да предприемем нещо, без да ни изгорят задниците.

— По дяволите.

— Ще се заема с това.

— Кажете на телевизионния екип с хеликоптера да дойдат да ме вземат. Ако някой от униформените полицаи се интересува, бих могъл да му предоставя основателна причина за заповед за обиск, каквато не би ми отказал никой съдия. — Погледна към Елена. — Сигурен съм, че мисис Бъртън с готовност ще обсъди въпроса с всеки щатски или федерален съдия, когото ченгетата решат да събудят от следобедната му неделна дрямка.

Жената кимна и залюля в ръце дъщеря си, опитвайки се да успокои и нея, и себе си.

— Ако някой със значка реши да дойде и да си поиграе в Света на автомобилните гуми, ние с Кайла ще бъдем единствените, облечени в дънки. Не стреляйте по нас.

— Ясно.

Ранд затвори телефона и се обърна към Елена:

— Къде държи оръжията си Бъртън?

70.

Недалеч от Финикс

Неделя, 14,20 ч.

Бежовият пейзаж на покрайнините внезапно се замени с пустинен. Прашните павирани улици преминаха в пясъчни пътеки. Електрическите жици бяха опънати между сребристи стълбове, забити в пясъчливата земя. Хеликоптерът се снижи, мина под тях и отново се издигна.

По усмивката на пилота Кайла разбра, че обича рискованото пилотиране.

Очевидно то не се харесваше на обляния в пот Фоли.

На нея също не ѝ допаднаше, но всичко, случило се досега, беше по-добро от онова, което щеше да стане с нея, когато попадне в ръцете на Бъртън.

Не задълбавай в това.

Когато дойде моментът, ще смъкнат белезниците и после...

После каквото дойде.

Продължи да си го повтаря наум и мисълта изместваше страха за сметка на решителността ѝ.

Хеликоптерът се наклони надясно, после — наляво, и от тези маневри кожата на Фоли придоби зеленикав оттенък. Пилотът или не го забелязваше, или изобщо не го беше грижа. Продължаваше рискованата си игра с пустинята, крилата на машината бръснеха върховете на високите храсти, перките вдигаха гъсти облаци прах, а той не преставаше да се усмихва.

Продължавай в същия дух, момчето ми. Съвсем скоро Фоли ще се хвърли върху предното стъкло.

Тази мисъл я накара да изкриви устни в саркастична усмивка.

Пилотът очерта с хеликоптера висока арка над прашен скалист хълм. Отдолу се показва павиран път. Машината тръгна по протежението му, после се вдигна на десетина метра и се приземи на асфалтирана площадка.

Отпред беше входът на Териториалния оръжеен клуб на Аризона. Към него, като към олтар, водеха няколко каменни стъпала.

Кайла се изправи на крака е усилие, обърна се с гръб към товарния изход и успя да отвори плъзгащите се врати. Падна, превъртя се и по някакъв начин успя да се изправи. Скочи и затича с всичката сила, която ѝ позволяваха вързаните зад гърба ѝ ръце. Дори да не успееше да се освободи, щеше да спечели малко време.

Черен джип зави по частния път към клуба.

Тя се обърна и се затича към онова, което се бе явило като препятствие.

Готова съм, „Сейнт Килда“.

В този момент план „В“ ѝ изглеждаше напълно реален.

71.

Близо до Финикс

Неделя, 14,22 ч.

Мартин подаде на Ранд слушалки, свърза ги с радиостанцията и му направи място на седалката.

— Какво става?

— Фоли отвлече Кайла — обясни Ранд. Двата пистолета се забиха в гърба му, докато седаше. Беше се надявал на нещо повече, но му се наложи да се задоволи с арсенала, който обикновено Бъртън бе държал на нощното си шкафче. — Отправил се е към оръжейния клуб на Андре. Самият той или вече е там, или всеки момент ще пристигне.

— Накъде да карам? — попита пилотът.

Ранд погледна табелката на гърдите му, върху която беше изписано името Лопес.

— Знаеш ли къде са запазените територии на хокам?

— Естествено. Просто трябва малко да се отклоним на изток. Щом минем казиното, ще се озовем в укрепения град.

— Давай нататък колкото може по-бързо. Въпросът е на живот и смърт.

— Ясно.

Хеликоптерът се издигна над пистата, наклони се, после бавно се насочи на изток. Пилотът се свърза с наземната контролна служба на Финикс. Няколко минути по-късно машината се издигна във въздуха като куршум, после застана хоризонтално. Покривите и улиците останаха на стотици километри под нея. Лицето и ръцете на мъжа бяха спокойни, а очите му не се откъсваха от уредите.

— Къде си се учил да пилотираш? — попита Ранд.

— В Калифорния и Афганистан.

— Значи можеш и да стреляш?

— Аха — отвърна Лопес, разчитайки данните.

— Улови ли обекта?

— Сега сме в Аризона. Как мислиш?

— Дръж го под око.

Телефонът на Ранд иззвъня.

— Да?

— Обажда се Стийл. Разполагаш ли с компютър, свързан с интернет?

Ранд погледна към лаптопа на Мартин, който имаше сателитна връзка.

— Бих могъл да използвам компютъра на един познат.

— Изпратих ти съобщение на електронната поща, към което са приложени сателитни снимки на оръжейния клуб. Има само един път и един вход. Мястото е оградено с бодлива тел. Прилича на военен полигон.

Без да продума, Ранд взе лаптопа на Мартин и въведе паролата на електронната си поща.

— Получих ги.

Увеличи изображенията и се увери, че Стийл беше прав. Клубът наистина приличаше на военна площадка.

— Трябва ли ти още нещо? — попита го той.

— Няколко заповеди за обиск и полицаи, готови да ни сътрудничат.

— Работим по въпроса.

— Значи да се надяваме на чудеса — измърмори Ранд.

— Такива не са предвидени — чу се от другия край на линията и връзката прекъсна.

Ранд прегледа електронната страница на оръжейния клуб. От нея разбра за откритите състезания по стрелба с пистолети и за хижа, намираща се някъде из пустинните хълмове. Зад стрелбището имаше изход, който водеше към един от въпросните хълмове. Разглежда внимателно снимките от вътрешността на клуба. Ориентира се в разположението на закритите помещения, магазините за оръжия и сувенири, както и за бара, предназначен за членовете, които гледаха на стрелбата като на глупаво занимание.

Наричаха го Клуб на богатите.

Споменаваше се и за специални места за стрелба, свързани с основната сграда, но снимки не бяха поместени.

Ето къде ще я отведе Бъртън. Приятно и спокойно място, с масивни, шумоизолирани стени и достатъчно усамотено, за да могат

да се прилагат остарели методи за изтезание.

При тази мисъл стомахът му се преобърна. Кайла беше умна и съобразителна. Бъртън беше безпощаден.

Щеше да ѝ смъкне кожата като на узрял банан.

— Колко остава още? — обърна се нервно към пилота.

Лопес вдигна два пръста.

Ранд отново върна на екрана картата на района и снимките. Отбеляза мястото на оградата и будката на портиера, блокираща достъпа до клуба. Погледна през предното стъкло с надеждата да открие познати очертания. Сградата се издигаше на няколко километра пред него, елегантна и лъскава, съвсем не на мястото си сред прашната, дива пустиня на Аризона.

— На около стотина метра южно от постройката, до подножието на склона, има пресъхнало речно корито. Виждаш ли го? — попита той пилота.

Мъжът вдигна палеца си нагоре.

— Остави ме там. След това се издигни нагоре и се задръж във въздуха на не повече от километър.

— Няма да имаме добра видимост от такова разстояние — възрази Мартин. — Според Фароу може да се стигне до престрелка.

— Ако останеш в обсега им, сам ще станеш мишена — предупреди го пилотът. — Хеликоптерът не е брониран.

— Ха — срязва го операторът, — голяма работа! Бил съм в Халуджа. След онова, което видях там, това ми се струва детска игра.

Лопес му хвърли смразяващ поглед и поклати глава. Когато ставаше въпрос за куршуми и смърт, нищо не изглеждаше като детска игра.

— В мазето на клуба има военен арсенал, с какъвто не разполагат всички бунтовнически групировки в Ирак, взети заедно — отбеляза Ранд. — Изчакайте, докато пристигнат полицаите и агентите. Няма да се бавят много. — *Поне така се надявам.* — След това ще можете да се приближите и да снимате колкото си искате.

Пилотът рязко снижи машината, пое на запад, после заобиколи хълма, като се стараеше да я държи извън обсега на евентуален обстрел.

Мартин се наведе напред, извади очила за далечно виждане и започна да разглежда местността.

Ранд рязко ги изтръгна от ръката му.

— Какво, по дяволите...? — подхвана операторът, но само един поглед към лицето му го накара да се откаже от протеста. — Е, добре, добре. Твои са. Порадвай им се.

Увеличителните стъкла значително приближаваха обектите. Хеликоптерът руско производство, който бе взел Кайла и Фоли от покрива на банката, бе оставен на паркинга. Единственото друго возило беше черен джип.

Бъртън.

Продължи да оглежда терена. Внезапно на фокус изскочи Кайла, която тичаше с всички сили през пустинята в противоположна на хеликоптера посока. Закопчана с белезници, нямаше никакъв шанс пред дългокосия преследвач, който я настигаше с всяка крачка, размахвайки свободно ръце около тялото си. На гърба му се мяташе автомат „АК-47“. Улови я, удари я силно и я повлече обратно към клуба.

— Можем ли да ги пресрещнем? — обърна се той към пилота. Знаеше отговора, но все пак трябваше да попита.

— Не и преди да ни свали или да я убие. А може би и двете.

По дяволите.

— След като сляза, не изпускай от очи онзи хеликоптер — нареди рязко Ранд. — Ако излети, проследи го. Прехвърли се на честотата за спешни случаи и уведоми полицията.

— Ами ти? — погледна го другият. — Не искаш ли да се върна да те взема, преди да тръгна след тях?

— Ако се издигнат във въздуха, значи вече съм мъртъв.

Лопес натисна дръжката и нагласи цикличния контрол. Машината се спусна рязко, забръмча и кацна върху покритото с пясък дъно на сухото корито, намиращо се на около десетина метра встрани.

— Успех, приятел! — подвикна, докато Ранд се готвеше да скочи.

В мига, в който краката му докоснаха земята, мощната перка над главата му го обви в гъст облак от прах. Успя с усилие да запази равновесие, докато хеликоптерът се издигаше във въздуха, използвайки стените на коритото като прикритие.

Затича, преди пелената от пясък да се бе разсеяла. Даваше си сметка, че разполага с по-малко от няколко минути.

72.

Териториален клуб по стрелба на Аризона
Неделя, 14,24 ч.

Кайла заби острия си ток в коляното на пилота. Кожената обувка смекчи удара, но въпреки това мъжът се олюля, изруга и я удари с приклада на автомата достатъчно силно, за да ѝ притъмнее. После вдигна оръжието с намерението да го стовари отново върху нея.

Нечия силна ръка го отблъсна настрана.

— Достатъчно — каза Бъртън. — Тя трябва да е в състояние да говори.

Наведе се, допря рамо до корема ѝ и с лекота я повдигна. Прихвана я с една ръка през бедрото и затича към двойната стъклена врата с такава лекота, сякаш не носеше нещо по-тежко от обикновена пушка.

Главата ѝ се удряше в гърба му, докато се движеха по широкото стълбище към клуба. В първия момент си помисли, че шумът в ушите ѝ се дължи на кръвта, нахлуваща отново в главата ѝ. Миг по-късно си даде сметка, че това е бученето на хеликоптер, който не можеше да види, но чуваше отдалечаващия се грохот на двигателите.

Бъртън отключи широката врата, отвори я с ритник и я вкара вътре, преди да я бе убил случаен изстрел.

Или международен.

Точно това би направил той, ако искаше да я държи настрана от четвърт милиард долара.

Ревът на двигателите вече почти не се чуваше.

— Вземи джипа ми — нареди на пилота. — Убий всички, които са оставили.

Мъжът се втурна към паркинга, като пътьом потупваше джобовете си, за да се увери, че разполага с достатъчно амуниции.

Зад него входната врата се блъсна шумно.

73.

*Териториален клуб по стрелба на Аризона
Неделя, 14,27 ч.*

Ранд се движеше плътно покрай прашната стена на пресъхналото корито, докато откри пролука в нея. Измъкна се и запълзя по склона, водещ право към сградата на клуба. Прикри се под дантелената сянка на един храст и огледа терена.

Разпръснатите по целия скат скали бяха хлъзгави и обрасли с лишей. Цветовете на дивите цветя бяха повехнали.

Лекият бриз беше единственото живо нещо наоколо.

Ранд измъкна единия пистолет от колана си и машинално провери пълнителя. Осем патрона блеснаха на слънчевата светлина. Деветият беше в цевта. Пъхна го обратно и извади другия. Пак толкова. Всичко на всичко осемнайсет изстрела срещу целия арсенал на клуба по стрелба.

Шансът му да спечели от щатската лотария беше много по-голям.

С присвити очи продължаваше да оглежда местността, търсейки по-добро прикритие. След това побягна напред, силно приведен към земята. Спря до една скала, стигаща на височина до рамото му, и се огледа за някакъв признак на живот.

Къде са те, дяволите да ги вземат?

Сигурно са чули, че хеликоптерът се приземява, а после отново се вдига във въздуха. Вероятно са пратили някого след мен.

Или точно в този момент измъчват Кайла с надеждата да измъкнат от нея онова, което им трябва, преди някой да им попречи?

Ледена тръпка премина по тялото му. Внезапно от лявата му страна изсвистя куршум, заби се в скалата и го посипа с отломки и пясък. Успя да се прикрие зад друга и погледна в посоката, от която бе дошъл изстрелът.

Бял мъж с дълга рошава коса изскочи иззад масивна канара и ожесточено започна да блъска автомата си. Обичайно надеждното

оръжие на бунтовниците очевидно му създаваше проблеми.

Следващия път го почисти по-добре, мрачно си помисли Ранд.

Това беше урок, който бе усвоил в Африка. Пясъкът поврежда много по-бързо, отколкото влагата.

Излезе от прикритието си и внимателно се прицели. Човекът беше на петдесетина метра на върха на хълма. При тези обстоятелства, стреляйки със съвсем непознат пистолет, най-големият ефект, който би могъл да постигне, бе да уплаши противника. Издиша дълбоко и произведе канонада от изстрели. Куршумите изсвистяха, забивайки се в скалите, недалеч от непознатия.

Внезапно мъжът разпери ръце и се свлече безшумно на земята. Смъртоносното оръжие се изплъзна от пръстите му и издрънча върху камъните.

Ранд чакаше, ослушвайки се.

Нищо не се помръдваше.

Не последваха други изстрели.

Нямаше време да се оглежда, за да осигури безопасността си.

Обзет от желание Рийд да беше с него, за да го прикрива, той хвърли празния пистолет, извади другия и затича на зигзаг по склона. Никой не стреля. Стигна до ранения, който стенеше и се мятеше, целият покрит с прах. Лицето му бе обляно в кръв, която бликаше от оголения му скалп.

По-скоро рикошет, отколкото директен изстрел.

Това е в моя полза.

Ранд пхна пистолета в колана си, вдигна автомата, внимателно изчисти ударника и огледа местността.

Наоколо нямаше никого.

Мъжът се гърчеше и трескаво говореше нещо на руски. Наведе се над него и притисна цевта към слепоочието му.

— Колко хора има вътре?

Другият отвори очи, отправи му невиждащ поглед, но не каза нито дума.

— Е, колко са?

Руснакът се опита да се отдръпне.

Ранд насочи цевта към слабините му.

— Колко и къде точно се намират в сградата?

Лицето на ранения се обливаше в пот.

— Първият куршум ще ти отнесе топките — каза му спокойно.
— После ще се прицеля в коленете ти.

Другият го погледна право в очите и проговори дрезгаво:

— Двама. Бъртън и някакъв червенос кос глупак. И момичето.

Ранд прекара ръка по гърба му, установи, че няма друго оръжие, после прегледа джобовете му. Нямаше ключове от кола. Никакви лични документи. За сметка на това намери нещо, завито в списание. Измъкна го, претегли го на ръка и се усмихна.

— Напълно зареден. Благодаря ти.

Руснакът отмести поглед встрани.

Ранд се изправи, прибра пакета в джоба си и вдигна автомата в готовност за стрелба.

— Днес е щастливият ти ден. Ако успееш да се добереш до пътя, може и да се измъкнеш, преди да са довтасали полицаите. А сега се махай от очите ми.

Докато отстъпваше назад, руснакът приседна, после се изправи с усилие и направи няколко крачки по склона. Спря и се наведе напред, сякаш имаше намерение да се хвърли долу.

Ранд се затича нагоре по хълма.

Не прави така, братко. Един мъртъв близък е напълно достатъчен.

Обърна се точно навреме, за да види как противникът му вади малък пистолет от ботуша си. Измъкна собствения си от колана и стреля съвсем точно. Мъжът се свлече на земята и повече не помръдна.

И преди беше виждал смъртта. Не беше нещо ново, което би могло да го трогне.

Обърна се и затича към клуба.

74.

Териториален клуб по стрелба на Аризона

Неделя, 14,30 ч.

Бъртън стоеше до входната врата, очаквайки да чуе следващия изстрел на „АК-47“. Ослушваше се напрегнато. И продължаваше да слуша.

Тишина.

Очевидно пистолетът бе имал последната дума.

Ругаейки некадърниците, с които беше обграден, той тръгна към фойето на клуба. Фоли бе застанал на десетина метра от него. Пистолетът му се притискаше към шията на Кайла. Кожата ѝ беше бледа, пулсът ѝ биеше ускорено, а широко отворените ѝ очи наблюдаваха, наистина запечатваха всичко случващо се. Бе причинила на Бъртън доста проблеми, като го бе забавила, бе изгубила ценното му време, бе му се подиграла с мълчанието си. Очакваше с нетърпение момента, в който щеше да я убие.

Но след като получеше паролата.

— Какво става? — нервно попита Фоли.

— Очевидно глупакът се е оставил да го застрелят.

Усмивката на Кайла изглеждаше като тънка лента върху мръсното ѝ отекло лице.

— И сега какво? — продължи все така притеснено банкерът.

Успя да отклони поглед от дулото, притиснато към гърлото ѝ.

Бъртън повдигна рамене.

— Мога да управлявам хеликоптер по-добре от него.

— Но... — подхвана Фоли.

— Млъкни.

Стийв се сви и повече не отвори уста.

Бъртън прехвърли всички възможности и вероятни обрати със скоростта на хазартния човек, какъвто всъщност си беше. Вероятността да успее да качи съпротивляващата се Кайла на

хеликоптера беше значително по-голяма от тази да успее да се добере до човека, убил пилота.

Значи трябваше да седне в машината сам и да я отведе в Мексико, където щеше да прави с нея каквото си поиска.

Без да продума, излезе от фоайето, а после се върна, въоръжен с автомат „М-16“.

— Ти поемаш предния вход — обърна се към Фоли и му го хвърли. — Напълно автоматично. — Сграбчи жената за косата, придърпа я към себе си и заяви: — Тя идва с мен.

75.

*Териториален клуб по стрелба на Аризона
Неделя, 14,32 ч.*

Ранд откри черния джип на Бъртън на върха на хълма, само на няколко метра от клуба по стрелба. Всичко между колата и сградата беше почистено от камъни и храсти.

Идеална територия за убийство.

А Бъртън умееше да борави с всякакво попаднало в ръцете му оръжие, в това число и със снайпер.

Усети как кожата му настръхва в очакването на куршума, който щеше да го прониза дори преди да е чул изстрела. Използвайки колата като прикритие, отвори предната врата.

Ключът беше на таблото.

Тежкият двигател се включи, увеличи оборотите, после премина към нормалното ръмжене. Ранд даде на заден, обърна и насочи возилото към клуба. Натисна педала на газта до дупка, за да види какво се крие под предния капак.

То беше достатъчно добро. Около огромните гуми се разнесе облак от камъни и пясък.

Внезапно някакъв бял прах се вдигна пред лицето на Ранд. Той инстинктивно се сви и прикри зад волана. Още един куршум изсвистя и се удари в предното стъкло на колата.

Той се разсмя.

— Благодаря ти, Бъртън. Трябваше да се досетя, че си обезопасил любимия си джип.

Шофирайки умело, заора меката пясъчлива почва. После бързо обърна към паркинга. Насочи колата към хеликоптера, натисна педала на газта и в последния момент извъртя волана. Предницата се заби в машината. Единият от плъзгачите се наклони.

*Хайде да те видя как ще вдигнеш това нещо във въздуха,
Бъртън.*

На около петдесетина метра пред него се мярна нечия червеникава коса.

Фоли.

Използвайки редките храсти като прикритие, той стреляше с дълъг автомат, оборудван с добра оптика. Приличаше на „М-16“, американско производство.

Висока скорост, малък калибър. Да се надяваме, че здравината на стъклата съответства на параноичния страх на Андре.

Банкерът се целеше в предното стъкло на джипа. Куршумите плющяха по него и отскачаха встрани.

Настъпи тишина, нарушавана единствено от рева на двигателя.

„Сега да видим дали имаш резервен пълнител?“, мрачно си помисли Ранд.

Другият захвърли автомата на земята и измъкна тежък револвер, пъхнат в препасания около кръста му колан.

Ранд натисна педала на газта до дупка.

Пресрещнаха го два патрона, които пропукаха стъклото.

Насочи джипа към Фоли и прикри лицето си с ръце, за да го предпази от евентуалното разпръскване на малки остри парченца.

Други изстрели не последваха.

Пое риска да огледа бързо обстановката. Стийв тичаше с всички сили към масивния вход на клуба.

Бронирано, без никакво съмнение. Да видим дали ще издържи при силен челен сблъсък.

Вратата хлопна зад Фоли.

С една ръка Ранд измъкна от джоба си съваем нож и отвори назъбеното острие. Не му се рискуваше да остане закован за седалката, в случай че въздушната възглавница се отвори, а после не успееше да я прибере достатъчно бързо.

Внушителното стълбище към елегантния вход на клуба уби скоростта на джипа. Движеше се едва с двайсетина километра в час, когато предната решетка се вряза в стъклопакета на алуминиевата дограма. Въздушната възглавница се отвори с трясък, наподобяващ изстрел. Секунди по-късно започна да спада, свършила работата си. Едно рязко движение с острието на ножа ускори процеса.

Докато прибираше обратно ножа в джоба си, Ранд успя да забележи Фоли, който се препъваше към фонтана в центъра на

фоайето. Оттам продължи да бяга, докато успя да се добере до дългия, висок до нивото на кръста му плот, където стрелците се регистрираха и получаваха оръжие.

Колата беше набрала достатъчно инерция, за да стигне до фонтана, преди да спре.

В продължение на няколко секунди не се чуваше нищо друго, освен пляска на водата. След това фоайето бе разтърсено от оглушителните гърмежи на автоматично оръжие.

Бронираното стъкло на джипа не бе направено да издържи подобен близък, мощен обстрел. В момента, в който Ранд се сниши към пода и отвори с крак вратата, прозорецът се пръсна. Успя все пак да се претърколи върху облицования с плочки под на клуба, повличайки със себе си „АК-47“. Двигателят се възпламени точно когато, движейки се прикленал, успя да се прикрие зад фонтана.

Ако се съдеше по ъгъла, от който се сипеха куршумите, стрелецът се намираше някъде зад високия плот на рецепцията. Наведе се бързо. Оловото изтрещя в задницата на колата, рикошира и изби част от основата на фонтана.

Ранд остана притиснат към пода. Това срещу него не беше никакъв ръчен, малък, бърз пистолет. Подобни автоматични карабини бяха използвани от камионите и бързо движещите се лодки в планините.

Дали проклетото копеле не беше монтирало такова оръжие в регистратурата?

Отново огледа набързо терена иззад ръба на фонтана. И забеляза Бъртън, изправен с тежък „М-60“ в ръце. Беше олицетворение на мъж, който притежава силата, уменията и куража да убива.

Последва нова канонада от рикоширали куршуми, които оставиха след себе си тревожна тишина.

Някой изруга на руски, след това се чу шум от отдалечаващи се стъпки.

Значи амунициите им са свършили.

Вдигна автомата и се прицели, готов да убие Бъртън. Викът на Кайла се разнесе някъде зад гърба на врага му, сякаш да го увери, че е жива и е затворена в някой от частните апартаменти надолу по коридора. Продължи да държи пръста си на спусъка. Опасяваше се, че някой заблуден куршум би могъл да я убие или рани вместо Бъртън.

Фоли изскочи иззад една колона, стиснал в ръка тежкия пистолет. Оръжието изтрещя оглушително. Ударът закова Ранд върху предната решетка на джипа. Докато той се свличаше сковано върху колата, падайки в прикритието на предната гума, последва нов изстрел. Автоматът изтропа върху плочките.

Всичко се сля във виковете на жената, която крещеше от ужас, викайки го по име веднъж, после отново.

Тишина.

— Улучих го! Убих го! — подвикна Фоли. — Спипах шибания му задник!

— Колко пъти го простреля? — разнесе се откъм коридора гласът на Бъртън.

— Поне веднъж със сигурност. Може би и два пъти. Падна доста тежко. Никой не би могъл да издържи стрелба с „Магнум“ четирийсет и четвърти калибър.

— Това е сигурно — съгласи се Андре.

Фоли се загледа към фонтана.

Никакво движение. Но не се виждаше и убитият мъж. Вероятно беше от другата страна, зад джипа.

— Сигурен съм — разсмя се банкерът. — Господи, наистина си ме бива!

Така е, негоднико, замаян от болка, си помисли Ранд. Просто не се движи и стреляй, стой на едно място и стреляй. Седи си там и се поздравявай за жалкия си успех.

Много тихо се претърколи през простреляната си дясна страна. Едва потискаше желанието си да изкрещи. Автоматът си стоеше там, където го беше изпуснал — между него и черната гума на джипа.

Значи само на няколко сантиметра.

— Иди да се убедиш — нареди Бъртън. — И пусни няколко куршума в главата на проклетото копеле. След това ще разпитаме жената.

— Ти си в по-добра позиция — възрази Фоли. — Просто се изправи над плота и му дай дължимото от разстояние.

— Прави каквото ти казвам, иначе ще застрелям първо теб, а после ще приключача с него.

Стаен в сянката на колата, Ранд лежеше неподвижно, опитвайки се да не мисли за болката. Бронираната жилетка беше полезно нещо,

но щеше да се чувства по-добре в нея, ако не я бяха обстрелвали с „Магнум“ 44-и калибър. Със сигурност имаше поне две счупени ребра, а и дясната му ръка — тази, с която стреляше — беше почти вдървена. Рамото му беше изтръпнало.

Преглъщайки стоновете и ругатните, се насили да протегне лявата си ръка, докато показалецът ѝ докосна спусъка на тежкия автомат „АК-47“.

Италианските обувки и двайсетина сантиметра от краката на Фоли се показаха изпод джипа. Придвижваше се напред бавно и нерешително — като човек, свикнал да стреля по нещо, което не би могло да му отвърне.

Погледът на Ранд се замъгли и всичко се завъртя пред очите му. Прехапа език достатъчно силно, за да предизвика болка, която временно да заглуши по-силната. Нещата постепенно се върнаха по местата си. Премести оръжието, докато цевта му се повдигна няколко сантиметра и се насочи към крака на Фоли.

Прикладът изтрополи върху плочките и вдигна достатъчно шум, за да привлече вниманието му.

Ранд се нуждаеше точно от това.

Изстрелът изтрещя и отекна из цялото фоайе, последван мигновено от вика на банкера. Още когато вдигна пръст от спусъка и се прицели отново, Фоли се стовари на земята. В мига, в който тялото му рухна върху пода, автоматът започна да бълва огън и смърт.

Три от куршумите се забиха в Стийв. Ударната сила отхвърли трупа му към елегантната входна врата на клуба. Разбитите ѝ стъкла се разсипаха върху тялото.

Тишина.

И едва след нея тихото ромолене на водните струи във фонтана.

76.

*Териториален клуб по стрелба на Аризона
Неделя, 14,35 ч.*

Кайла полагаше всички усилия да не мърда, да не крещи и да не се поддаде на изкушението да се втурне към мястото, където се предполагаше, че лежи Ранд.

Той не е мъртъв.

Може би е ранен, но в никакъв случай не е мъртъв.

И не умира в момента.

Ако не вярваше в това, щеше да се разпадне на по-малки частички от стъклото на входната врата. И с всяка една от тях щеше да се опита да пререже гърлото на Бъртън.

— Повикай го — нареди Андре, като уви косата ѝ около дланта си, докато я принуди да застане на колене.

— Фоли ли? — попита тя през зъби.

Той рязко извърна главата ѝ.

— Стийв е мъртъв. Говоря за другия. Любовникът ти. Повикай го. Кажу ми, че искам да поговоря с него.

Това беше нещо, което ѝ на нея ѝ се искаше да направи.

— Ранд? — подвикна. — Бъртън иска да ти каже нещо.

Ранд си пое дълбоко дъх, после още веднъж и бавно запълзя към плота на регистратурата. Не се притесняваше, че ще се разкрие. Ако искаше да го застреля, Андре щеше да се оголи пръв.

Тази мисъл го накара да се усмихне.

— Мога да го изслушам и оттук — отвърна той.

Гласът му беше променен, загрубял от адреналина и пулсиращата болка, но Кайла се зарадва да го чуе и въздъхна облекчено.

Стегни се, нареди си строго. Все още сме далеч от свободата. Оръжието на Фоли замлъкна, но нямам представа с какво разполага това чудовище Бъртън.

Можеше да се опита да избие малкия грозен пистолет, който държеше Бъртън, но едва след като всички други възможности бяха

изчерпани.

Ранд погледна няколко пъти към Фоли, после съвсем забрави за него. Нито една от раните в тялото му не кървеше. Начинът, по който се бяха пречупили костите му, щеше да го накара да се гърчи в агония от болка. Ако изобщо можеше да я усети.

Вместо това над него се носеше мълчанието на смъртта.

— Хвърли оръжието, или ще убия Кайла — нареди Бъртън.

Смехът на Ранд беше дрезгав като гласа му, само че малко по-студен.

— За теб ще бъде много по-добре, ако остане жива.

Тишина. После гласът на Андре:

— Какво искаш?

Преглътна думите, които копнееше да изкрещи: *Да я освободиш, без да я нараняваш.* Вместо това изрече онова, което човек като противника му би могъл да разбере:

— Искам те мъртъв.

Кайла потръпна и зачака изстрела, който щеше да я убие.

Но такъв не последва.

Значи Бъртън наистина я искаше жива.

— Защо? — попита, опитвайки се да открие някаква слабост у мъжа, който го преследваше.

— Защото уби моя брат близък.

Бъртън се намръщи и въздъхна. Отмъщението беше по-силен мотив от любовта или алчността. Много по-силен.

Но както всяка друга емоция, подлежеше на манипулация.

— Кога? Къде?

— Преди пет години. В Африка.

Андре се усмихна. Красотата на чувствата се състоеше в това, че можеха да те накарат да проявиш слабост, когато от теб се очаква да бъдеш силен.

— Там съм избил доста хора. Дай нещо по-конкретно.

Ранд не се доверяваше на гласа си, за да му отговори. Просто продължи да се снишава зад високия плот, ругаейки наум болката в рамото си и счупените ребра, които му пречеха да диша.

— Мога да си представя мъката, която си изпитвал, докато си наблюдавал умирация си брат — засмя се иронично Бъртън. — Предсмъртното хъркане, кръвта...

Кайла се опита да се хвърли към него, опасявайки се, че ще каже нещо, което би могло да провокира Ранд да допусне грешка.

Андре я изгледа, сякаш беше досадна муха. И я удари силно по гърба, небрежно.

Когато Ранд чу вика ѝ, все още беше зад плота. Зрението му и цевта на автомата се прочистиха в един и същ момент.

Коридорът се оказа съвсем пуст.

Мислеше си, че би могъл да чуе и най-отдалечения шум, но пулсиращата болка и бученето в ушите му пречеха да се ориентира. Отпусна се отново на пода и се насили да си спомни какво бе видял на компютъра на Мартин.

Преддверие в края на коридора.

И частни помещения за стрелба, към които се влизаше оттам.

Провери автомата. Бяха му останали само десетина патрона, без да се брой pistolетът, получен от Елена, който бе втъкнал в колана си.

Опита се да изчисли колко изстрела бе възпроизвел. Не успя.

Фароу сигурно ги е преброил. Той е изключително стриктен в това отношение.

Не че имаше някакво значение. Колкото и пъти да беше стрелял, Бъртън бе имал превъзходство, особено в клуб, където бяха складирани безброй амуниции. Единственото, на което можеше да разчита, беше, че съвсем скоро на помощ щяха да пристигнат още въоръжени мъже.

Колкото по-бързо Бъртън разбереше какво смята да предприеме противникът му, толкова по-скоро щеше да съсредоточи цялото си внимание върху Кайла.

Кое то не беше никак добре.

Изправи се с усилие и обходи коридора с цевта на автомата. Първо трябваше да открие Бъртън, след това да приключи с него. Това би могло да стане с помощта на няколко екипа, но в момента не разполагаше дори с един.

Пое пресметнат риск, като се превъртя през плота на рецепцията и се озова на колене в един ъгъл. По този начин можеше да контролира целия коридор.

И да се пребори с мрака, който го обгръщаше с всеки прилив на болката.

Бъртън обви лявата си ръка около шията на Кайла. Използвайки я като прикритие, затича приведен напред, белязвайки пътя си с изстрелите на проблясващия в ръката му „Глок“.

Коридорът беше пуст, като се изключи цевта на „АК-47“, която се подаваше иззад плота на регистратурата. Проехтяха няколко изстрела, но те бяха повече за изпускане на напрежението, отколкото целенасочени.

Ранд отскочи назад, машинално потривайки дулото на автомата. Зачака с надеждата Бъртън да се приближи и подаде глава иззад ъгъла.

За да може да я пръсне.

Но противникът му беше прекалено умен, за да предприеме подобен безразсъден ход. Вместо това придърпа Кайла още по-близо и я повлече към отдалечения изход, който водеше към частните помещения за стрелба. Там би могъл да получи единственото нещо, което искаше от нея.

Миг по-късно виковете ѝ престанаха да се чуват и в сградата настана тишина.

77.

*Териториален клуб по стрелба на Аризона
Неделя, 14,38 ч.*

Ранд се насилваше да мисли, докато единственото му желание беше да се втурне по коридора и да спре Бъртън.

Остави това.

Мисли.

Письците се чуха прекалено отдалече, за да идват откъм коридора или от някоя от съседните стаи.

Грабна няколко бележника от плота на рецепцията и ги запрати към празното пространство.

Не последваха изстрели.

Крайно време е да си изясним нещата.

Прилив на адреналин го застави да се изправи на крака и да поеме по коридора. Автоматът в ръцете му бе в готовност за стрелба. Над заключената врата в преддверието блесна червен предупредителен надпис. Под него беше написано: „Помещение за тактическа стрелба. Упражненията протичат на живо“.

Ранд разби катинара само с един изстрел. Вратата се отвори широко. Влезе приведен и се превъртя към първото прикритие, което се изпречи насреща му, без да обръща внимание на болката, която замъгляваше погледа му.

Веднага успя да установи, че помещението, в което беше попаднал, имаше размерите на баскетболно игрище. Никакви прозорци. Никакъв таван, който да продължава към коридорите и стаите. Лампите светеха толкова оскъдно, че трябваше да примигне няколко пъти, за да свикне със светлината им.

Този път викът на Кайла се чу съвсем отчетливо.

Ранд стисна зъби.

Съжалявам, миличка.

Господи, толкова съжалявам.

Дишайки колкото може по-безшумно, той се прикри зад една колона, като се опитваше да установи откъде идва гласът, отекнал из цялата сграда. Някъде от лявата му страна, надолу по коридора, над покрива и зад затворена врата, чу трясъка на патрон върху бетонна стена, после отскачането му от пода.

Нечий крак небрежно подритна гилзата.

Или пък някой се опитваше да отвлече вниманието от онова, което се случваше в другата част на клуба.

— Кайла! — извика Ранд и се претърколи, за да избегне поредния изстрел.

Тя отвърна с приглушен вик — единственият звук, който успя да издаде, преди Бъртън да обвие железните си пръсти около врата ѝ.

Шумът идваше някъде откъм дясната му страна, надолу по тесния коридор. Той се образуваше от предпазна стена, издигната специално за начинаещите стрелци, чиито изстрели биха могли да застрашат живота на нищо неподозиращите членове на клуба. Ранд огледа терена. На трийсетина крачки от мястото, където бе застанал, вратите гледаха една към друга.

Мястото бе проектирано така, че да прилича на бизнес център — любителите на стрелбата можеха да упражняват тактики, които биха им били полезни в реалния свят.

Петдесет на петдесет.

Ще тръгна по коридора и ще щурмувам първата врата само за да установя, че стрелецът ме очаква зад другата.

Ранд остана неподвижен. Не беше в стила на Бъртън да признае превъзходството на противника си.

Атаката ще дойде от далечния край на коридора, докато се занимавам с вратите една по една.

Завъртя се надясно и се озова на стрелкова позиция, сочеща към отсрещния край. Това беше единственият начин да изненада Бъртън. При всяка припряна крачка се напрягаше, за да чуе виковете на Кайла.

Нищо. Само тишина.

Все по-дълбока.

Но поне бе успял да отвлече вниманието му от нея.

Още три крачки.

Нечия кожена подметка изскърца върху дървения под от другата страна на стената. Ранд бе пробягал шейсетина крачки, когато

автоматичният „М-60“ изтрещя. Очевидно Бъртън бе открил още амуниции за тежката си артилерия. Звукът беше далеч по-шокиращ от куршумите, които отскочиха иззад стената.

Не чуваше собственото си дишане. Значи Бъртън искаше да печели време. За да не губи позиции, бе решил да превърне коридора в огнева линия.

Имаше и друг, дълъг, слабо осветен коридор, с подредени една срещу друга врати. Той беше разположен перпендикулярно на първия. В отдалечения му край се намираще стълба, водеща към покрива.

Идеално място за засада.

Тактически кошмар.

Отбраняващият се би могъл да се скрие в нишата и да открие огън право надолу или да изчака на стълбищната площадка между етажите и просто да застреля нападателя си.

Внезапно погледът му се прикова към полилея, повесен от тавана на почти половината от височината на фойето. Беше опасан с жици, каквито бе виждал в едни от най-добре охраняваните сгради из целия свят. Свръхчувствителни телевизионни камери. Подобни инсталации бяха монтирани из стените на всички останали помещения.

Кучият му син. Следял е всяка моя крачка.

Ранд застана в средата на коридора и вдигна автомата с лявата си ръка, като с дясната се опита да укрепи цевта. Чувствителността на пръстите му се беше възвърнала, но рамото все още отказваше да му се подчинява. Стреля три пъти.

Най-близката камера гръмна сред фонтан от искри. Той отскочи назад, за да се предпази.

Черно дуло на автоматично оръжие се подаде от една цепнатина. Прокънтя цяла канонада от куршуми, които отскачаха върху плочките на пода, отнасяйки половината от стената, зад която се бе прикрил Ранд.

Страхотно. Ако бях останал, за да се полюбувам на делото си като Фоли, сега щях да лежа на земята като окървавен парцал.

Също като него.

Спотайвайки дъха си, докато се ослушваше предпазливо, той се запита какъв ли щеше да бъде следващият ход на Бъртън.

78.

*Териториален клуб по стрелба на Аризона
Неделя, 14,40 ч.*

Кайла се гърчеше под тиксото, покриващо устата ѝ. Търкаше го ожесточено върху командното табло в контролната стая. Високо над бедрото ѝ имаше пареща, кървяща рана от ножа на Бъртън. Забеляза я едва когато кръвта потече, докато се опитваше да отстрани лепенката в дънките си. Няколко капки опръскаха глезените ѝ.

Господи, Ранд, той те следи от самото начало.

Чуваш ли ме?

Опитвам се да изкреция!

Но изпод залепените ѝ устни не излизаше нито звук.

Трябваше да остане неподвижна за момент, защото не ѝ достигаше въздух. Дишаше дълбоко през носа. Успя да се отблъсне от стената, да се обърне и да се огледа. Първото нещо, което видя, беше грозният пистолет, който Бъртън бе оставил върху металната маса, недалеч от огромните монитори.

Беше шанс, на какъвто изобщо не се бе надявала.

Кайла се опита да прехвърли закопчаните си на гърба ръце пред корема. Междувременно не откъсваше очи от екраните.

Една от секциите беше празна.

Но другата показваше Андре, залегнал в очакване.

Ранд се движеше безшумно по друг коридор с пистолет в ръка. През гърдите му беше препасан автомат, готов да влезе в употреба.

С биещо до пръсване сърце и съпротивляващо се тяло, Кайла наблюдаваше как двамата мъже си играеха на смъртоносна криеница.

Очевидно Ранд бе съобразил къде би могъл да го причаква Бъртън. Вместо да продължи по коридора, той се върна към изхода.

Тя гледаше, упорито се опитваше да се освободи и дишаше тежко през тиксото, докато приятелят ѝ се изкачваше по металната стълба на аварийния изход. Той стигна до половината, погледна надолу и останалият път измина тичешком, загребвайки с ръка сноп кабели.

Още една камера угасна.

Не последваха никакви изстрели.

Обляна в пот, ужасена, Кайла видя как Ранд изчезна от екрана. Погледна нагоре към мрежата от кабели и наблюдателната платформа, за да види дали навън не се случва нещо.

Там нямаше място, подходящо за прикритие.

Значи нямаше и камери, които да го следят.

Без да откъсва очи от монитора, тя продължи да се опитва да отлепи тиксото от устата си в острия ръб на командния пулт. Тогава го видя да пристъпва предпазливо. Оглеждаше се за някакво движение наоколо. Беше сигурна, че я бе забелязал в контролната стая, в центъра на лабиринта от коридори.

Ранд прехвърли автоматата към гърба си и запълзя по корем към помещението.

В следващия момент на екрана се появи Бъртън.

Кайла се отказа да се бори с белезниците и протегна завързаните си крака към мониторите, обзета от желание Ранд да се обърне към камерите.

През две стаи той наблюдаваше компютрите, които продължаваха да работят. Всеки от тях отразяваше картина от поставена под различен ъгъл камера. Екранът отдясно оставаше празен през десетина секунди, а после върху него се появяваше една от нишите, които беше използвал като прикритие.

Забеляза се някакво движение.

Бъртън се прокрадваше през коридора към края на лабиринта, все още с тежкия „М-60“ в ръце. Беше облян в пот, но не беше задъхан.

Дявол да го вземе, издръжливо копеле, мислено отбеляза Ранд. *Доста олово ще е необходимо, за да бъде повален.*

Освен това се приближаваше към Кайла.

На монитора тя видя Андре да се отправя към вратата на контролната стая. Притисна се към командния пулт точно в момента, в който влезе.

Наложи си да игнорира камерите на тавана.

Бъртън я изгледа презрително. Кръвта по пода красноречиво говореше за безуспешните ѝ усилия да се освободи. После съсредоточи вниманието си върху мониторите.

Неподвижен, облян в пот, Ранд се притискаше към стената на тесния проход. Чуваше собственото си дишане. Тежкият „М-60“ беше замлъкнал. Това означаваше, че Бъртън също се ослушва. Да се приближи до него щеше да бъде много трудно, освен това разстоянието правеше пистолета му безполезен.

А и Кайла се намираще прекалено близо до целта.

Андре наблюдаваше всички екрани едновременно. Нищо не се движеше. Завъртя цевта на автомата и с котешки стъпки се приближи до шпионката, разкриваща гледка към коридора.

Кайла се претърколи колкото може по-далече от него, за да осигури на Ранд поле за стрелба. След като бе видяла рикошета на куршумите върху застлания с плочки под, беше понаучила някои неща.

„Достатъчно шум ли вдигам?“, попита мислено приятеля си.

Започна да стърже с обувки и да се мята, за да прикрие приближаването на Ранд, като се стараеше да не вдига прекалено много шум, тъй като се страхуваше, че Бъртън ще я удари отново. Както беше направил, преди да намери тиксотото.

Ранд действително използва помощта ѝ като прикритие, за да се промъкне към контролната стая. Вече можеше да види глока, оставен с изваден пълнител върху масичка до един от мониторите. Подобен пистолет представляваше миниатюрно автоматично оръжие, способно да възпроизведе до двайсет изстрела.

Възползвайки се от шума, вдиган от Кайла, той пропъзля до следващия коридор. Бъртън не беше напуснал мястото на засадата.

Е, помисли си тя, крайно време е да разберем дали уроците по йога са имали смисъл.

Това беше последният ѝ шанс. Ако Андре я забележеше, беше мъртва. Но от друга страна, той така или иначе имаше намерение да я убие.

Но след като я накараше да крещи още малко.

Започна да се мята неистово, докато падна на земята. Погледна към екрана и видя, че Бъртън не се бе помръднал. Прехвърли закопчаните си с белезници ръце под ханша, после през бедрата и глезените.

Кръвта ѝ помагаше, защото хлъзгавината облекчаваше движенията.

Когато приключи, беше плувнала в пот, гърдите ѝ се повдигаха тежко и имаше чувството, че е напрегнала всеки мускул в тялото си. Беше все още с вързани ръце, но поне не бяха зад гърба ѝ.

Отлепи тиксото достатъчно, за да може да диша по-леко, после се хвърли към пистолета, оставен от Бъртън. Раменете я боляха, сърцето ѝ биеше до пръсване.

Погледна към екрана.

Андре все още не беше помръднал.

Успя да се изправи на колене и сграбчи пистолета. Не беше толкова тежък, колкото изглеждаше, но очакваше да има силен откат. Знаеше достатъчно, за да разпознае безопасното оръжие. Това не беше такова. Много внимателно го сложи на пода до себе си. Без да откъсва очи от монитора, започна да разкъсва с нокти тиксото, опасващо глезените ѝ. Този път лепкавата кръв работеше против нея. Сантиметър по сантиметър успя да освободи краката си.

Веднага след това надникна към коридора.

Ранд се усмихваше като пират. С едната си ръка правеше жестове, с които я призоваваше да се отдръпне от мястото, където би могла да попадне в обсега на стрелбата, която неминуемо щеше да последва, в случай че Бъртън се върнеше в стаята.

Отново погледна към екрана.

Беше празен.

79.

*Териториален клуб по стрелба на Аризона
Неделя, 14,44 ч.*

Бъртън се движеше с невероятна лекота за мъж с неговото телосложение. Кайла едва бе успяла да забележи някакво раздвижване на един от мониторите, а той вече беше в коридора, насочил оръжието си към ъгъла.

Ранд го видя преди нея. Хвърли се напред и се опита да се прицели с автомата. Неочаквано нещо провисна над пътеката. Пистолетът бе избит от ръката му и падна в процепа под него. Той се прехвърли върху тясната метална платформа за наблюдение и сграбчи оръжието.

Изстрелите от „М-60“ отново го оглушиха.

Куршумите се сипеха и свистяха около него, когато се преобърна по корем и допълзя до края на платформата. Парче от метал мина толкова близо, че усети острия му ръб върху слепоочието си. С пистолета в ръка се надвеси надолу, очаквайки да види Бъртън.

Разстоянието беше прекалено голямо за такова малко оръжие.

Изстрелите продължаваха да се сипят наоколо. Андре бе надупчил платформата като дантела.

Ранд се претърколи няколко пъти. Беше самоубийствено от негова страна да остане на мястото си, но и сигурна смърт, ако решише да се върне обратно на пътеката. Без да обръща внимание на кръвта, стичаща се по лицето му, зае нова позиция, надвеси се над самия ръб и стреля два пъти.

Бъртън се отдръпна и оръжието в ръката му се залюля. Противникът му продължаваше да поддържа огъня, гледайки на автомата като на тунел, през който го преследва смъртта.

И го бе намерила.

Не спираше да натиска спусъка. Със същия успех би могъл да стреля и по някое дърво. В този смисъл малокалибреното оръжие не си вършеше работата.

Или пък Андре носеше бронезилетка.

Кайла се измъкна от контролната стая и се приближи достатъчно, за да не може да пропусне. С широко отворени очи и здраво стиснати челюсти тя се прицели в тила му и натисна спусъка. Не отпусна пръст, докато пълнителят не се изпразни.

Треперейки неистово, захвърли пистолета и се извърна с гръб към Бъртън. Бе направила каквото бе могла, дори и повече.

Сега е нея беше свършено.

Някъде отдалече чу сирените на полицейските коли и гласа на Ранд. Ръцете му я прихванаха.

— Спокойно, миличка. Всичко свърши — говореше ѝ той.

Тя затвори очи и се отпусна в прегръдките му.

— Сигурен ли си?

Той погледна към онова, което някога бе било Андре Бъртън.

— Да. Абсолютно. Бронираната жилетка защитава само онова, което може да покрие.

Опирайки се един на друг, двамата излязоха бавно от проклетия клуб по стрелба и се насочиха към виещите сирени на полицейските коли, блокирали входа.

80.

Финикс

Май

Застанала до Ранд, Кайла наблюдаваше как едно колибри навежда главичка и пие, после пак я навежда и пие, наслаждавайки се на нектара в хранилката, окачена на балкона на апартамента ѝ. Птичката се издигна във въздуха, задържа се на едно място за миг, а след това изчезна в кадифения здрач. Тя въздъхна и повдигна рамене.

— Добре — каза твърдо. — Готова съм.

— Не си длъжна да го правиш.

— Трябва.

Мъжът не оспори решението ѝ. Знаеше какви са мечтите ѝ. Беше ѝ помогнал да осъществи някои от тях.

А тя му бе помогнала да осъществи своите.

Затвори вратата към вътрешния двор, заобиколи стативите и боите, разхвърляни из цялата всекидневна и отиде до телевизора. Ненадписан диск проблясваше от гнездото на дивидито като сребърен език.

— Как са ребрата ти? — автоматично попита тя, когато го видя да се навежда, за да пусне записа.

— Питай ме другата седмица, когато ще се окажем на студено и влажно място на северозападното крайбрежие.

— Искаш ли да останеш тук?

— Не, ако ти не искаш.

Кайла поклати глава.

— Винаги съм искала да видя островите Сан Джоан.

Ранд взе дистанционното и се настани до нея на дивана.

— Ако бе запазила банковата сметка на баба си, сега можеше да си купиш тези острови.

— Не исках дори да взема хонорара си от „Сейнт Килда“.

— Той не идва от парите на Бъртън. — *Поне не пряко. Господи, та в днешно време чистите пари звучат като виц!* — Пък и ти си

заслужи всеки цент от него. Благодарих ли ти, че спаси живота ми?

— Същото трябва да те питам и аз. А отговорът е „да“. Всеки път, когато ме погледнеш и ми се усмихнеш.

Той прокара пръсти през лицето ѝ. Имаше малък белег от пръстена на Фоли. Беше останал и друг, високо над бедрото ѝ. В началото видът им го ядосваше. После ги прие като такива, каквито бяха — признак на смелост, по-стойностна от красотата.

Точно както най-сетне се бе примирил, че той бе жив, а Рийд — не.

Натисна бутона на дистанционното. На екрана се появи приятното, усмихнато лице на Брент Томас. Фонът беше на някакво село в Камгерия.

— *Благодаря ви, че се присъединихте към нас. Аз съм в Камгерия, в Африка. Мнозина от вас си спомнят предаването, излъчено през май, в което ви разказахме за възхода и падението на международния контрабандист на оръжия Андре Бъртън. Повечето от кадрите, показващи глада и мизерията, бяха заснети на това място.*

Искаше ѝ се да извърне поглед, когато камерата показваше смразяващото минало на селото, но не го направи. Беше научила по най-жестокия начин основното правило на „Сейнт Килда“, което гласеше: „Когато цивилизованите хора са прекалено чувствителни, за да видят злото, то ще унищожи цивилизацията“.

— *Днес имам удоволствието да споделя с вас новината за едно прераждане. Населените места из цяла Камгерия са преустроени, благодарение на вас, зрителите.*

— Плюс двеста милиона долара, подарени от „Сейнт Килда“ — обади се Ранд и улови ръката ѝ. — И куража на една неизвестна банкерка.

— Не забравяй и необичайния художник.

— Кого имаш предвид?

— Теб.

— Какво необичайно има...?

— Шшшт. Нищо не чувам — прекъсна го Кайла.

— ... клиника, открита днес. Ще бъдат осигурени безплатни прегледи и лечение за всеки жител на селото. Благодарение на щедростта на нашите зрители, училището разполага с повече

материали, които би могло да използва, а екипът на „Светът в един час“ подпомага и учебните заведения в други селища. Но най-голямата придобивка е новата водопроводна мрежа. Чрез нея болестите, разпространявани от замърсената вода, ще бъдат изкоренени.

Следващите кадри показваха смеещи се деца, които играеха местен вариант на гоненица, докато майките им пълнеха ведра с изумително бистра вода.

Предаването продължи с няколко различни ракурса на онова, което бяха в състояние да свършат няколкостотин хиляди долара за селище, което доскоро бе познавало единствено бедността, насилието и отчаянието.

Щом Томас млъкна, Кайла взе дистанционното и изключи телевизора.

— Удивително е това, което една утвърдена телевизионна програма би могла да направи с подобна стара история.

— Ей, Мартин те молеше...

— Да ми подари моите пет минути слава, преди синините ми да заздравеят — срязва го тя. — Не, благодаря. Сега разбирам защо „Сейнт Килда“ предпочита да стои в сянка.

— Публичността е необходима на обществото.

— Точно толкова, колкото и канализацията.

Ранд се предаде, разсмя се и я притегли в скута си.

— Смяташ ли, че Елена е гледала предаването?

— Съмнявам се, че са го излъчвали в Бразилия.

Устните му докоснаха косата ѝ. Дори след толкова време продължаваше да ухае на канела и ванилия.

— Последния път, когато говорих с Джо, той все още се чудеше как си успяла да убедиш Грейс и Стийл да позволят на Елена да получи част от парите на Бъртън.

— Беше съвсем малка, почти незначителна.

— Напротив. Доста солидна.

— Децата ѝ заслужават да живеят охолно не по-малко от онези в Камгерия. А нямаше начин тя да бъде наказана, без да бъдат засегнати и те.

Кайла се облегна на гърдите му, спомни си за травмите и побърза да се изправи.

Той я притисна към себе си.

— Ребрата ти...

— Вече заздравяха. Бяха само пукнати, а не счупени, благодарение на жилетката на Джо. Дължа му една нова.

Жената се наслаждаваше на близостта му. След няколко минути се обърна и го целуна по врата.

— Ще го направиш ли?

— Какво? Да купя на Фароу нова жилетка?

— Не. Ще останеш ли в „Сейнт Килда“?

— Не зная. Но каквото и да става, имам доста да рисувам. За себе си и за Рийд.

— Искане ми се да го бях познавала.

— Щеше да те обикне, точно както и аз.

— Говориш за нещо като трима в леглото?

— Виж, за това не бях помислил.

— Е, недей. Единият от вас ми е напълно достатъчен.

Той се разсмя и продължи да я притиска към себе си, докато вечерта премина в нощ.

— Ранд?

— Хм?

— Ако имаме момче, бих искала да го наречем Рийд.

Ранд остана неподвижен, само я прегърна още по-силно.

— Би било чудесно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.